

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΒΟΥΛΗΣ

Θ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ)

ΣΥΝΟΔΟΣ Β'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡΜΔ'

Τρίτη 2 Ιουνίου 1998

Αθήνα, σήμερα στις 2 Ιουνίου 1998, ημέρα Τρίτη και ώρα 19.14' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια, για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Προέδρου αυτής κ. **ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ**.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

(ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ: Σύμφωνα με την από 1.6.98 εξουσιοδότηση του Σώματος, επικυρώθηκαν με ευθύνη του Προεδρείου τα Πρακτικά της ΡΜΓ' συνεδριάσεώς του, της 1ης Ιουνίου 1998 σε ό,τι αφορά την ψήφιση στο σύνολο του σχεδίου νόμου: "Κύρωση της Σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας του ατόμου σε σχέση με τις εφαρμογές της βιολογίας και της ιατρικής: Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και τη Βιοϊατρική").

Εισερχόμαστε στην

ΕΙΔΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ

Συζήτηση προ ημερησίας διατάξεως, σύμφωνα με το άρθρο 143 του Κανονισμού της Βουλής, με πρωτοβουλία του Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Δημοκρατικού Κοινωνικού Κινήματος, κ. Δημητρίου Τσοβόλα, σε επίπεδο Αρχηγών Κομμάτων, με θέμα: "Η πορεία της Χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και ειδικότερα προς την Ο.Ν.Ε.".

Σύμφωνα με την παράγραφο 5 του άρθρου 143 του Κανονισμού, με απόφαση της Βουλής, ύστερα από πρόταση του Προέδρου, μπορεί κατ' εξαίρεση να διευρυνθεί ο κύκλος των ομιλητών. Με την ίδια απόφαση καθορίζεται η διάρκεια της αγόρευσής τους.

Προτείνω προς το Σώμα να συμφωνήσει με την ομόφωνη απόφαση της Διάσκεψης των Προέδρων να διευρυνθεί αυτή η συζήτηση με συμμετοχή ενός επιπλέον ομιλητή από κάθε κόμμα, οι οποίοι θα λάβουν το λόγο μετά το πέρας των ομιλιών του Πρωθυπουργού και των Αρχηγών των κομμάτων.

Υπουργοί επίσης θα συμμετάσχουν στη συζήτηση –από την Κυβέρνηση έχει δηλώσει ότι θα συμμετάσχει ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας– κατά την παράγραφο 4 του άρθρου 143 και τους ορισμούς του άρθρου 97 παράγραφος 1 και 3 ως προς το χρόνο των αγορεύσεων και παρεμβάσεών τους.

Τα κόμματα, για την περίπτωση που θα συμφωνήσετε σε αυτήν την πρόταση έχουν ορίσει τους εξής συναδέλφους: Το Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα, τον κ. Γεώργιο Ρόκο, το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα τον Κοινοβουλευτικό του Εκπρόσωπο, τον κ. Κοσμά Σφυρίου, η Νέα Δημοκρατία τον Κοινοβουλευτικό της Εκπρόσωπο, τον κ. Δημήτριο Σιούφα, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος τον κ. Αχιλλέα Κανταρτζή και ο Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου τον κ. Ιωάννη Δραγασάκη. Ο χρόνος των ομιλητών θα είναι δέκα λεπτά και

τη συζήτηση θα κλείσει ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας.

Στο τέλος του πρώτου κύκλου των αγορεύσεων του Πρωθυπουργού και των Αρχηγών των κομμάτων θα γίνει και η ψηφοφορία, που δεν κατέστη δυνατόν να γίνει χθες, για την εκκρεμούσα αίτηση άρσεως ασυλίας.

Συμφωνεί η Βουλή επ' αυτής της προτάσεως;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Βουλή ομόφωνα απεδέχθη αυτήν την πρόταση.

Ο Πρωθυπουργός κ. Κωνσταντίνος Σημίτης έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα ζήτησε τη διεξαγωγή της σημερινής συζήτησης με θέμα την πορεία της χώρας προς την Ευρωπαϊκή Ένωση και ειδικότερα προς την Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Αμφισβητεί τόσο την ΟΝΕ ως ευρωπαϊκή πολιτική στην προοπτική δημιουργίας της Ενωμένης Ευρώπης των λαών, όσο και τις κυβερνητικές αποφάσεις και τις κυβερνητικές πολιτικές, που εφαρμόζουμε, για να πετύχουμε την ισότιμη ένταξή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τη διαμόρφωση μιας ισχυρής κοινωνίας, μιας ισχυρής οικονομίας και μιας ισχυρής Ελλάδας.

Είναι επιτέλους ανάγκη, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να ξεκαθαρίσουμε όλοι μας απέναντι στον ελληνικό λαό ποια θέση παίρνουμε απέναντι στην πορεία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Αν βλέπουμε την Ευρώπη να έχει ως μέλος της την Ελλάδα σ' αυτή την πορεία των μεγάλων εξελίξεων, αν η Ελλάδα θα συμμετάσχει σ' αυτές τις μεγάλες εξελίξεις, αν είμαστε αποφασισμένοι και ξεκάθαροι σε σχέση με τις πολιτικές τις οποίες πρέπει να εφαρμόσουμε για να πετύχουμε τους εθνικούς μας στόχους, πρέπει ταυτόχρονα να δούμε ποια είναι τα πραγματικά προβλήματα και διλήμματα της σημερινής και αυριανής Ευρώπης –και ας εγκαταλείψουμε τα ρητορικά σχήματα που δεν βοηθούν ούτε τους πολίτες ούτε την κοινωνία– να τα αντιληφθούμε και να χαράξουμε πραγματικά ρεαλιστικούς δρόμους.

Εκείνο που θέλει ο κόσμος είναι εφικτές πολιτικές. Ο κόσμος θέλει πολιτικές, οι οποίες δεν υπακούουν σε ιδεολογήματα. Θέλει πολιτικές που οδηγούν σε μια κοινωνία με περισσότερη ελευθερία, περισσότερη συνοχή, περισσότερες δυνατότητες και ευκαιρίες για τους πολίτες. Εκείνο που θέλει είναι η Ελλάδα να είναι ισχυρή σε ένα κόσμο ειρήνης, σταθερότητας και συνεργασίας.

Για μας και την πλειοψηφία του ελληνικού λαού είναι ξεκάθαρο ότι η Ελλάδα μπορεί να πετύχει τους στόχους για ένα καλύτερο αύριο μόνο μέσα από τις διαδικασίες της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η είσοδος της χώρας στο μηχανισμό των συναλλαγματικών ισοτιμιών το περασμένο Μάρτη, ήταν μια ημερομηνία ορόσημο. Πρέπει να καταλάβουμε καλά τη σημασία αυτού του γεγονότος. Με την εισδοχή της δραχμής στο μηχανισμό, η Ευρωπαϊκή Ένωση επισφράγισε την αποτελεσματικότητα των προσπαθειών μας, αναγνώρισε ότι η ελληνική οικονομία, η οποία άλλοτε ήταν θύμα αγιάτρευτο του πληθωρισμού και των ελλειμμάτων, είναι ικανή να συμβαδίζει με τις οικονομίες των πιο προηγμένων χωρών της Ευρώπης και του κόσμου.

Αν σκεφθεί κανείς ότι λίγα χρόνια πριν, το 1993 συγκεκριμένα, ο πληθωρισμός ήταν τριπλάσιος από ό,τι είναι σήμερα και το έλλειμμα του προϋπολογισμού υπερτριπλάσιο από τα σημερινά επίπεδα, μπορεί να κατανοήσει το μέγεθος της προσπάθειας την οποία καταβάλαμε και ταυτόχρονα και το μέγεθος της επιτυχίας της προσπάθειας αυτής.

Αυτά δεν πρέπει να τα αγνοούμε. Δεν πρέπει είτε από χρόνια μεμψιμοιρία είτε από υπερβολική κριτική διάθεση είτε, πολλές φορές, από αντιπολιτευτική ανευθυνότητα να γινόμαστε φορείς απαισιοδοξίας. Και η απαισιοδοξία μπορεί να υπονομεύσει την προσπάθεια.

Τώρα, είναι η ώρα που περισσότερο παρά ποτέ, πρέπει να δούμε το δρόμο τον οποίο έχουμε διανύσει τα τελευταία αυτά χρόνια και να πιστέψουμε στη δυνατότητα της επιτυχίας. Τώρα είναι η ώρα που περισσότερο παρά ποτέ πρέπει να επιστρατεύσουμε όλες τις δυνάμεις μας, για να πετύχουμε ολοκληρωτικά το στόχο μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συμμετοχή στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση δεν αρκεί για να δώσει απαντήσεις σε όλα τα μεγάλα ζητήματα και προβλήματα, τα οποία απασχολούν τον ελληνικό λαό. Αποτελεί, όμως, η συμμετοχή αυτή, τη βασική προϋπόθεση για να μπορούμε με τους αγώνες μας και με τις προσπάθειές μας να βελτιώσουμε κατά πολύ ακόμα τη θέση μας.

Οποιοσδήποτε άλλος δρόμος, δηλαδή ένας δρόμος εκτός από τις διαδικασίες αυτές, τι σημαίνει; Σημαίνει αστάθεια, ανεργία, αποδυνάμωση της κοινωνικής συνοχής, αποδυνάμωση του κοινωνικού κράτους, πρόσθετα προβλήματα για την αγροτική οικονομία και το αγροτικό εισόδημα, γιατί το αγροτικό εισόδημα στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την αποστέρηση από φόρους που επί δεκαοκτώ χρόνια τώρα συνέβαλαν αποφασιστικά στην ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας, σημαίνει επιπρόσθετα, όμως, ότι θα ακυρώσει τα κρίσιμα ερείσματά μας για την υπεράσπιση των εθνικών μας συμφερόντων. Δηλαδή η μη συμμετοχή μας, η αποστασιοποίησή μας –και θίγει τους αγρότες, τους εργαζόμενους, τις νοικοκυρές, τον ελληνικό λαό και θίγει τη θέση της χώρας στο διεθνές σύστημα– είναι, θα μπορούσα να πω, ο δρόμος της παρακμής.

Αν η Σουηδία και η Δανία έχουν την πολυτέλεια μίας άλλης επιλογής, γιατί αυτό είναι ένα επιχείρημα το οποίο ακούγεται συνήθως, ότι υπάρχουν και χώρες οι οποίες έχουν δηλώσει ότι δεν θέλουν να συμμετάσχουν –οι χώρες αυτές έχουν δηλώσει ότι τώρα δεν θέλουν να συμμετάσχουν– εμείς δεν την έχουμε. Και δεν την έχουμε, γιατί δεν έχουμε παρά να δούμε τις μέχρι τώρα επιδόσεις των χωρών αυτών και τις δικές μας επιδόσεις, δεν έχουμε παρά να δούμε πόσο στέρεα είναι η δική τους οικονομική πορεία και πως η δική μας οικονομική πορεία έφθασε στο σημείο αυτό μετά από μεγάλες προσπάθειες και πρέπει να τη στερεώσουμε ακόμα.

Χρειάζονται, λοιπόν, καθαρές κουβέντες απέναντι στον ελληνικό λαό και πρέπει να πάρουμε την ευθύνη μας απέναντι στον ελληνικό λαό για τον ένα ή τον άλλο δρόμο. Οι καθαρές κουβέντες είναι προϋπόθεση για να πετύχουμε στην πορεία μας.

Η Ο.Ν.Ε. είναι το δύσκολο, αλλά αναγκαίο μονοπάτι που διασφαλίζει την ισχυροποίηση του ευρωπαϊκού, οικονομικού και κοινωνικού μοντέλου απέναντι στα άλλα κοινωνικά υποδείγματα που κυριαρχούν στο παγκόσμιο σκηνικό.

Είναι ένα μοντέλο, το οποίο θα εφαρμοσθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση και έχει ορισμένα συγκεκριμένα αποτελέσματα. Και

πρέπει να τα δούμε αυτά τα αποτελέσματα, για να συνειδητοποιήσουμε τι όφελος έχει η συμμετοχή σ' αυτές τις διαδικασίες.

Είναι πρώτα απ' όλα η ισχυροποίηση των ευρωπαϊκών οικονομιών απέναντι στις απειλές και στις διακυμάνσεις μιας παγκοσμιοποιημένης οικονομίας. Είναι η ισχυροποίηση και της ευρωπαϊκής οικονομίας, αλλά και της ελληνικής οικονομίας. Είναι ένα αντιστάθμισμα απέναντι στην πολιτική διεύρυνσης, την οποία ακολουθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση και εντάσσει άλλες χώρες με ορισμένους κινδύνους. Εμπεριέχει το σχήμα αυτό ένα μοντέλο οικονομικής ανάπτυξης και σταθερότητας, όπως έδειξαν τα χρόνια που πέρασαν.

Εδώ θα ήθελα να πω –και θα ξανάρθω σ' αυτό το θέμα– ότι αυτό το μοντέλο, χαμηλός πληθωρισμός, χαμηλά ελλείμματα κλπ., θα έπρεπε να το ακολουθήσουμε έτσι και αλλιώς σε μια ανταγωνιστική παγκοσμιοποιημένη οικονομία, γιατί είναι ένα μοντέλο, το οποίο εξασφαλίζει με τα ελαττώματά του, με τα μεγάλα προβλήματά του που υπάρχουν, όπως η ανεργία, μέσα στις συνθήκες του σημερινού παγκόσμιου ανταγωνισμού, μεγαλύτερη ευημερία, λιγότερες ανισότητες και περισσότερες δυνατότητες και ευκαιρίες για το σύνολο του λαού μας.

Η ΟΝΕ, μετά την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, είναι το μεγαλύτερο ιστορικό γεγονός στην πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης, είναι ένα ισοδύναμο γεγονός, θα έλεγα. Και για μας είναι διπλά σημαντικό. Όχι μονάχα συνεχίζουμε να συμμετέχουμε στην ευρωπαϊκή προσπάθεια, αλλά πολύ απλά ο Έλληνας πολίτης θα αποκτήσει με το ΕΥΡΩ, το νέο νόμισμα, ένα από τα ισχυρότερα νομίσματα της παγκόσμιας οικονομίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ας θυμηθούμε τις εποχές της αποθησαύρισης σε χρυσές λίρες, ένα φαινόμενο το οποίο ήταν στην Ελλάδα εξαιρετικά διαδεδομένο. Ο κόσμος ζούσε με τις χρυσές λίρες. Ας δούμε ποια πορεία έχουμε διανύσει από τότε μέχρι σήμερα και ποια πορεία θα διανύσει ακόμα η Ελλάδα μέχρι το 2002. Το δικό μας νόμισμα, αυτό που θα έχει η χώρα, θα είναι εξίσου δυνατό με το δολάριο και εξίσου δυνατό με το νόμισμα, που αποθησαυρίζαμε τότε.

Λέγεται ότι η κοινωνική πλευρά, είναι μία πλευρά, η οποία χάνεται. Είναι όμως λάθος. Με την ΟΝΕ δημιουργούνται οι οικονομικές δυνατότητες να φέρουμε κοινωνικά θέματα στο επίκεντρο των συζητήσεων. Μπορούμε να χαράξουμε και να εφαρμόσουμε πολιτικές, που αφορούν την καθημερινή ζωή του πολίτη, να ασχοληθούμε περισσότερο με την απασχόληση, την πρόνοια, το περιβάλλον, την καλύτερη ποιότητα ζωής.

Πώς; Η απάντηση είναι απλή. Αν θυμηθείτε πριν από λίγους μήνες την κατάσταση εδώ στην Ελλάδα, που για να υπερασπισθούμε την αξία του νομίσματός μας, έπρεπε να ανεβάσουμε τα επιτόκια και ανεβάζοντας τα επιτόκια, έπρεπε να δαπανούμε πόρους από αυτούς, που αντλούμε από τον ελληνικό λαό, θα διαπιστώσετε ότι η υπεράσπιση του εθνικού νομίσματος στο μικρό αυτό πλαίσιο απαιτούσε πόρους, τους οποίους θα μπορούσαμε –αν δεν είχαμε αυτήν τη συγκεκριμένη αποστολή– να αφιερώσουμε ακριβώς στην καταπολέμηση της ανεργίας και σε κοινωνικά προγράμματα.

Όταν λοιπόν υπάρχει το ευρύτερο πλαίσιο, το οποίο εξασφαλίζει τη σταθερότητα, δεν θα χρειαζόμαστε να δίνουμε τους φόρους, τους οποίους πληρώνει ο ελληνικός λαός για τη σταθερότητα του νομίσματος. Αυτή είναι μία διαπίστωση, την οποία ασπάζονται όλοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Λοιπόν, και στον κοινωνικό τομέα ανοίγονται νέες δυνατότητες, όταν λειτουργήσει το σύστημα.

Τέλος, ειδικότερα για την Ελλάδα με ανοικτά κρίσιμα θέματα είναι φανερό ότι η συμμετοχή μας στην ΟΝΕ θα αποτελεί συμμετοχή στο πιο σημαντικό και αποφασιστικό κέντρο λήψης αποφάσεων και έτσι θα έχουμε περισσότερες δυνατότητες και θα ισχυροποιήσουμε τη θέση μας απέναντι σε τρίτους.

Αυτή τη στιγμή γίνεται μία εκτεταμένη συζήτηση, όπως ξέρουμε όλοι, σε σχέση με την υποψηφιότητα ή μη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και αυτή η συζήτηση και η προσπάθεια της Τουρκίας να είναι υποψήφια αποδεικνύει –πιστεύω– περίτρανα ότι η συμμετοχή της σ' αυτό το σύνολο

και η όσο πιο στενή συμμετοχή είναι στη διεθνή σκηνή ένα χαρτί, το οποίο είναι σημαντικό και αυτό το χαρτί εμείς πρέπει να το κρατήσουμε και να το παίξουμε αποτελεσματικά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η μέχρι σήμερα αναμφισβήτητη επιτυχία μας πρέπει να οριστικοποιηθεί. Τόσες φορές στην ιστορική πορεία του έθνους οι επίμονες προσπάθειες του λαού μας έχουν πολλές φορές κινδυνεύσει στο τελευταίο στάδιο, στην τελευταία στροφή, στο τελευταίο βήμα. Πολλές φορές η ιστορία μας άλλαξε γιατί κάναμε λάθος ή γιατί κλονιστήκαμε σ' αυτό το τελευταίο βήμα, σ' αυτό που έμοιαζε τόσο εύκολο, όταν είχαμε φθάσει σχεδόν στην επιτυχία. Το τελευταίο όμως βήμα τελικά δεν είναι ποτέ εύκολο. Και τούτη τη φορά δεν έχουμε δικαίωμα ούτε να διστάσουμε ούτε να κάνουμε λάθος. Δεν έχουμε δικαίωμα, γιατί κρίνεται το μέλλον της χώρας μας και επιπρόσθετα ζούμε σε καλύτερες συνθήκες απ' ό,τι οποτεδήποτε άλλοτε.

Ποτέ άλλοτε μέχρι σήμερα δεν είχαμε κατά κεφαλήν εισόδημα τόσο υψηλό όσο έχουμε σήμερα. Ποτέ άλλοτε το βιοτικό μας επίπεδο δεν είχε πλησιάσει τόσο το επίπεδο των ευρωπαϊκών χωρών όσο σήμερα. Η φτώχεια, που ασφαλώς δεν έχουμε εξαλείψει, δεν ήταν άλλοτε ένα πρόβλημα ενός τμήματος του ελληνικού λαού, αλλά ήταν η μοίρα σχεδόν ολόκληρου του ελληνικού λαού και αυτό δεν υπάρχει πια σήμερα. Όπως πολιτικά ποτέ στην Ελλάδα δεν υπήρχε τόσο δημοκρατική ζωή, τόσο ελευθερία όσο υπάρχει σήμερα.

Ας ξεκαθαρίσω εδώ όμως και ένα σημείο, το οποίο ανέφερα και πριν. Συζητάμε σήμερα εδώ στη Βουλή για την Οικονομική και Νομισματική Ένωση και γι' αυτό αναφερόμαστε σ' αυτήν και τις επιπτώσεις της.

Όμως θέλω να τονίσω ότι ό,τι προσπάθειες κάναμε μέχρι σήμερα –και αυτό πρέπει να είναι ξεκάθαρο– δεν οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Αν δεν υπήρχε η ΟΝΕ η Ελλάδα θα έπρεπε να ακολουθήσει –και θα ακολουθούσε– τον ίδιο δρόμο για σταθερότητα και ανάπτυξη, γιατί σήμερα δεν είμαστε πια μία μικρή χώρα στο περιθώριο της Ευρώπης. Δεν είμαστε μία χώρα με σύνορα, τα οποία οικονομικά μπορούμε να ελέγξουμε και να κλείσουμε, αλλά αντίθετα βρισκόμαστε στο επίκεντρο του παγκόσμιου ανταγωνιστικού περιβάλλοντος. Και σ' αυτό το περιβάλλον τα οικονομικά σύνορα όλο περιορίζονται. Ισχύουν άλλοι κανόνες απ' ό,τι ίσχυαν ακόμα πριν από δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια. Σ' αυτό τον κόσμο τώρα κυκλοφορούν ελεύθερα τα κεφάλαια. Μπορούν να έρθουν από την Ασία στην Ελλάδα και από την Ελλάδα στην Ασία, όπως είδαμε πριν από μερικούς μήνες. Και η ευημερία της κάθε χώρας εξαρτάται από τη δυνατότητά της όχι μονάχα στο εσωτερικό να αναπτύξει μία καλλιέργεια ή να χτίσει ένα δρόμο, αλλά εξαρτάται από πολύ περισσότερα.

Εξαρτάται από μια οικονομική υποδομή, η οποία της εξασφαλίζει παραγωγικότητα, ανταγωνιστικότητα, τη δυνατότητα να κερδίζει αγορές.

Για να πετύχει αυτό, είναι απαραίτητος για παράδειγμα ο χαμηλός πληθωρισμός. Δεν υπάρχει ανταγωνιστικότητα σε μια χώρα, όπου ο πληθωρισμός αυξάνεται ταχύτατα, όταν οι άλλες χώρες έχουν χαμηλό πληθωρισμό.

Για να πετύχει την ανταγωνιστικότητα χρειάζονται χαμηλά ελλείμματα, γιατί τα χαμηλά ελλείμματα είναι και προϋπόθεση του χαμηλού πληθωρισμού, είναι και προϋπόθεση μιας σωστής σχέσης στις εξωτερικές συναλλαγές.

Χρειάζονται επίσης χαμηλά επιτόκια για να γίνονται επενδύσεις, χρειάζονται πόροι για να γίνονται επενδύσεις και χρειάζονται βεβαίως και χρήματα για την κοινωνική πολιτική, χρήματα τα οποία προκύπτουν από τη συνολική λειτουργία της οικονομίας.

Όλα αυτά τα αναφέρω, γιατί πρέπει να έχουμε συνείδηση ότι η πορεία της χώρας –αν θέλουμε η χώρα να προκόψει– είναι παράλληλη με την πορεία της χώρας για εισόδο στην ΟΝΕ, που είναι και αυτός ένας δρόμος για να προκόψει η χώρα.

Και στις δύο περιπτώσεις, η πολιτική πρέπει να έχει την ίδια κατεύθυνση. Δεν είναι λοιπόν η ΟΝΕ ένας εξαναγκασμός.

Είναι μια πρόσθετη δυνατότητα, την οποία πρέπει εμείς να εκμεταλλευτούμε ως χώρα, για να μπορέσουμε να έχουμε επιτυχία στο παγκόσμιο πλαίσιο.

Αυτοί είναι οι λόγοι που αφαιρούν από μας, από τη σημερινή γενιά –σε αντιδιαστολή με πολλές προηγούμενες– το δικαίωμα, όπως είπα πριν, να μην κρίνουμε σωστά και να αφήσουμε, να εγκαταλείψουμε το τελευταίο βήμα της προσπάθειάς μας.

Τη σημερινή Κυβέρνηση την εξέλεξε ο ελληνικός λαός για να κάνει την Ελλάδα ανταγωνιστική, για να συμμετάσχει η Ελλάδα στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Αυτήν την εντολή θα φέρει η Κυβέρνηση σε πέρας.

Οι προσπάθειες και οι θυσίες των τελευταίων χρόνων πιάνουν επιτέλους τόπο. Επιτύχαμε πολλά. Ο ελληνικός λαός πέτυχε ήδη πολλά σε αυτήν την πορεία. Δεν μιλάμε πια για προσπάθειες, χωρίς αντίκρισμα. Αποτελεί ενσυνείδητη διαστροφή της πραγματικότητας η αντίληψη ότι για να φτάσει εκεί που έφτασε ο πληθωρισμός και κυρίως για να φτάσει ο πληθωρισμός εκεί που πρέπει να φτάσει, περίπου στο 2%, για να φτάσει εκεί που πρέπει να φτάσει το έλλειμμα, για να συνεχίζει να μειώνεται το χρέος, για να πετύχουμε αυτά τα οποία πρέπει ακόμα να πετύχουμε, πρέπει να στενάξει όλη η κοινωνία.

Αυτή είναι διαστροφή της πραγματικότητας. Γιατί βεβαίως μπορούμε να τα πετύχουμε αυτά με προσπάθεια, αλλά χωρίς ακριβώς να υπάρξει αυτό το υπερβολικό σφιξιμο, η υπερβολική καταπίεση την οποία ορισμένοι ισχυρίζονται.

Ταυτόχρονα όμως πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι να αλλάξουμε οικονομικές συμπεριφορές, να ανεχθούμε διαρθρωτικές αλλαγές στον τρόπο λειτουργίας της οικονομίας μας. Γιατί αν δεν κάνουμε αυτές τις διαρθρωτικές αλλαγές, τότε πρέπει να δεχθούμε τη λογική της αποστασιοποίησης, της αυτοαπόσυρσής μας, από τις εξελίξεις της ιστορίας.

Αν δεν κάνουμε αυτές τις διαρθρωτικές αλλαγές, θα πρέπει να δεχθούμε την διεύρυνση της απόστασης η οποία μας χωρίζει από τις ανεπτυγμένες χώρες, από τις χώρες με την μεγαλύτερη οικονομική ανάπτυξη και κοινωνική προστασία.

Ερωτώ: Θέλει κανείς αυτή την οπισθοδρόμηση; Αν δεν τη θέλει, αν θέλει να είμαστε και εμείς μαζί στην πορεία, πρέπει να αντιμετωπίσουμε τη μειωμένη ανταγωνιστικότητα του τραπεζικού συστήματος, τη μικρή απόδοση της Δημόσιας Διοίκησης, τους δισταγμούς των ιδιωτικών επιχειρήσεων να πάρουν πρωτοβουλίες.

Και δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι δεν έχουμε να φθάσουμε σ'ένα σημείο και όταν φθάσουμε σ'αυτό το σημείο μπορούμε να σηκώσουμε τα χέρια μας και να πούμε φθάσαμε και δεν χρειάζεται τίποτα πια. Όταν φθάσουμε σ'αυτό το σημείο, είναι το σημείο εκείνο όπου με καλύτερες προϋποθέσεις συνεχίζεται ο αγώνας δρόμου, συνεχίζεται με καλύτερες προϋποθέσεις η προσπάθεια για ανταγωνιστικότητα, η προσπάθεια για καλύτερες συνθήκες ζωής. Και ακριβώς επειδή τα πράγματα θα είναι τότε πιο δύσκολα, πρέπει από τώρα να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις. Αυτό είναι το αντικείμενο της προσπάθειας, οι προϋποθέσεις για να έχουμε τότε μεγαλύτερες δυνατότητες, οι προϋποθέσεις για να έχουμε τότε περισσότερες ευκαιρίες και ένα καλύτερο αύριο.

Συχνά ακούγονται μεγαλεπήβολες κουβέντες για πραγματική σύγκλιση σ'αυτήν την Αίθουσα. Οι κουβέντες αυτές μένουν στο επίπεδο του γενικού. Θέλουμε πραγματική σύγκλιση. Βεβαίως θέλουμε πραγματική σύγκλιση. Ποιος δεν τη θέλει, αλλά το θέμα είναι πώς; Πώς αντιμετωπίζεις τα συγκεκριμένα προβλήματα; Και γι'αυτό οι κουβέντες αυτές πρέπει να συνοδεύονται από συγκεκριμένες προτάσεις πολιτικής, από επιλογές με συνέπειες κοινωνικής λειτουργίας. Πιστεύω εμείς, το δείχνουν σαφέστατα τα αποτελέσματα, προωθήσαμε ουσιαστικά την πραγματική σύγκλιση. Η Κυβέρνηση δεν πρόκειται να κρατήσει τη χώρα καθηλωμένη στις σημερινές δομές. Ο τόπος μας έχει μεγάλες οικονομικές δυνατότητες και πολλές δυνάμεις. Αυτός είναι ο λόγος που πέτυχε μέχρι σήμερα και μπορεί να πετύχει αύριο. Οι παραγωγικές δυνάμεις του τόπου ενεργούν μέσα σε ένα πλαίσιο οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων που μπορεί να ήταν χρήσιμες κάποτε, αλλά δεν

ανταποκρίνονται στις κοινωνικές εξελίξεις και στις ανάγκες της κοινωνίας σήμερα. Αυτό είναι μία κοινότητα διαπίστωση. Ό,τι ίσχυε πριν τριάντα, σαράντα χρόνια δεν ισχύει οπωσδήποτε σήμερα. Και σήμερα μπορεί να πρέπει να εφαρμόσεις μια διαφορετική πολιτική απ'αυτήν που ήταν αναγκαία πριν από ορισμένο χρόνο. Πρέπει, λοιπόν, να αναπροσαρμόσουμε τις κοινωνικοοικονομικές προϋποθέσεις. Και για να φέρω ένα παράδειγμα, στην Ελλάδα όπως ξέρετε το τραπεζικό σύστημα ήταν στη δεκαετία του '70 στο μεγαλύτερο του ποσοστό, σε ένα συντριπτικό ποσοστό, ελεγχόμενο από το δημόσιο. Και ο έλεγχος του δημοσίου στον τραπεζικό τομέα στη φάση εκείνη της ανάπτυξης και τα προηγούμενα χρόνια, ήταν ένας έλεγχος αναγκαίος, για να επισπευσθούν αναπτυξιακές διαδικασίες. Αλλά τώρα, όταν δεν υπάρχουν πια τα οικονομικά σύνορα, όταν ένας Έλληνας μπορεί να δανειστεί και αύριο ακόμη περισσότερο από οποιαδήποτε τράπεζα στο εξωτερικό, όταν δεν υπάρχουν οι ίδιοι περιορισμοί, οι οποίοι υπήρχαν άλλοτε, αυτό το κεντρικά κατευθυνόμενο και παρακολουθούμενο σύστημα, που επαναλαμβάνω ήταν δημιούργημα μιας συγκεκριμένης εποχής και εξυπηρετούσε συγκεκριμένους σκοπούς, δεν είναι εξυπηρετικό πια και γι'αυτό πρέπει να δούμε και προχωρούμε στις αλλαγές εκείνες, οι οποίες θα το κάνουν πιο ευέλικτο και πιο ανταγωνιστικό. Γιατί αν δεν είναι ανταγωνιστικό μέσα στις νέες συνθήκες, θα έχει πρόβλημα.

Πρέπει να αλλάξουμε αρκετά, όχι γιατί πρέπει να ακολουθήσουμε κάποια ιδεολογήματα, αλλά θέλουμε να βελτιώσουμε το επίπεδο ζωής των πολιτών, θέλουμε να βελτιώσουμε τις συνθήκες ζωής τους.

Η Ιρλανδία, που είναι χώρα μικρή και όχι πλούσια όπως η Ελλάδα, έχει πετύχει τα τελευταία χρόνια ρυθμούς ανάπτυξης 8%. Σε τέτοιους ρυθμούς ανάπτυξης πρέπει να αποβλέψουμε και εμείς. Αλλά για να το πετύχουμε αυτό, πρέπει να αναπροσαρμόσουμε τους παραγωγικούς μας μηχανισμούς. Αυτό το έχουμε αποφασίσει, αυτό εφαρμόζουμε, αυτό ζήτησε και ο ελληνικός λαός με την ψήφο του.

Περισσότερα κόμματα της αντιπολίτευσης βρήκαν στο παρελθόν ελκυστικό να μνημονεύσουν το παράδειγμα της Ιρλανδίας –που ανέφερα και εγώ– και το παράδειγμα της Πορτογαλίας. Αλλά όταν γίνεται αναφορά σε αυτές τις δύο χώρες, δεν γίνεται ταυτόχρονα αναφορά σε κάτι που επίσης είναι σημαντικό, πως έφθασαν από εκεί που ήταν, σε αυτό που είναι σήμερα. Έφθασαν δια μαγείας; Ή έφθασαν με σκληρές προσπάθειες και με διαρθρωτικές αλλαγές; Και σίγουρα δεν έφθασαν εκεί αυτές οι χώρες με διάφορες αντιφατικές πολιτικές, οι οποίες ακούγονται κατά καιρούς σε αυτήν την Αίθουσα, για παράδειγμα με μείωση των ελλειμμάτων, με αύξηση των δαπανών, με περισσότερες παροχές και ταυτόχρονα μείωση του φόρου.

Δεν υπάρχει επιτυχία αν δεν υπάρχει συνέπεια. Πρέπει να έχουμε συνέπεια στην πολιτική μας. Και δεν μπορούμε να λέμε πράγματα που το ένα αναιρεί το άλλο για να χτίσουμε κάποιο οικοδόμημα μιας πολιτικής, η οποία στην ουσία είναι αδιέξοδη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η υιοθέτηση από την Ελλάδα του EURO συνεπάγεται, όπως είπα και πριν, συγκεκριμένα οφέλη που θα δημιουργήσουν μία νέα πραγματικότητα στις δυναμικές ανάπτυξης. Αλλά αναφέρθηκα πριν στα γενικά και μπορεί κάποιος πολίτης να αναρωτηθεί "αυτά όλα λέγονται στο επίπεδο της οικονομίας, αλλά τι είναι το χειροπιαστό για εμένα; Έχω εγώ, ο Έλληνας πολίτης, ο Έλληνας καταναλωτής, ο Έλληνας φορολογούμενος, ένα όφελος από αυτήν την υπόθεση;".

Έχει βεβαίως ο Έλληνας πολίτης όφελος. Έχει όφελος γιατί θα έχει χαμηλό πληθωρισμό και χαμηλά επιτόκια, λόγω του χαμηλού πληθωρισμού και έτσι θα μειωθεί το κόστος των συναλλαγών, δεν θα υπάρχει συναλλαγματικός κίνδυνος και οι αποταμίεύσεις δεν θα κινδυνεύουν. Θα ενισχυθούν οι επενδύσεις και όσο ενισχύονται και αυξάνονται οι επενδύσεις θα υπάρχει περισσότερη δουλειά, περισσότερη απασχόληση, λόγω των χαμηλών επιτοκίων.

Θα μειωθεί το κόστος απόκτησης κατοικίας, επειδή οι τιμές

θα είναι συγκρίσιμες, σε όλη την Ευρώπη θα υπάρχει μεγαλύτερη διαφάνεια για τον καταναλωτή. Θα ανοίξουν περισσότερες αποταμιευτικές εταιρείες για τους επενδυτές και για τον καθένα που θέλει να τοποθετήσει την αποταμίευσή του με ασφάλεια, θα διευκολυνθούν οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Και τέλος θέλω να αναφέρω ότι και οι εργαζόμενοι θα έχουν μία πολύ καλύτερη εποπτεία των συνθηκών αγοράς σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Γιατί τώρα, για παράδειγμα ο Έλληνας εργαζόμενος, για να δει πού βρίσκεται, πρέπει να καθίσει να κάνει υπολογισμούς πόσο αντιστοιχεί ο μισθός του με το μισθό σε μάρκα, με το μισθό σε φράγκα, με το μισθό σε λίρες κ.ο.κ., ενώ αύριο θα είναι φανερό ότι όλοι εισπράττουν αυτό το ποσό σε EURO.

Αυτό βεβαίως δίνει περισσότερες διαπραγματευτικές δυνατότητες στα συνδικάτα και δίνει επίσης και μια πολύ καλύτερη επισκόπηση πώς μπορούν να βοηθήσουν τα συνδικάτα για να επιτευχθεί και αύξηση του εισοδήματος και ενίσχυση της οικονομίας.

Είναι λοιπόν φανερό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι όλα αυτά τα οποία έχουν σχέση με το EURO δεν αφορούν μόνο τραπεζίτες, δεν αφορούν χρηματιστήρια, επιχειρήσεις. Όσοι ισχυρίζονται ότι όλη αυτή η εξέλιξη είναι μια εξέλιξη η οποία κινείται σε ένα άλλο επίπεδο, σε ένα κόσμο που δεν αφορά τον πολίτη, παραποιούν την αλήθεια. Οι εξελίξεις οι οποίες έρχονται είναι εξελίξεις που αφορούν τον πολίτη, γιατί αφορούν τη δουλειά του, αφορούν την αποταμίευσή του, αφορούν τη δυνατότητα να αυξήσει το μισθό του, αφορούν τη δυνατότητα να αγοράσει πιο φθηνά σπίτι και άλλα προϊόντα. Όλα αυτά συνθέτουν ήδη και θα συνθέσουν πολύ περισσότερο αύριο μια νέα οικονομική πραγματικότητα και τα πολλαπλάσια οφέλη της θα τα καρπωθούν οι μισθωτοί, οι καταναλωτές και όλοι όσοι έχουν πράγματι ανάγκη και για τους οποίους θα υπάρχει ακόμα περισσότερη ασφάλειας χάρις στον κοινωνικό ιστό που οικοδομούμε.

Η ONE δεν αφορά τις οικονομικές σελίδες των εφημερίδων, αφορά το βιοτικό επίπεδο όλων μας. Ίσως πούνε κάποιοι –και αυτό είναι ένα συνηθισμένο επιχείρημα– δηλαδή, εσείς ισχυρίζεσθε ότι όλα τα κακά λύνονται; Όχι βέβαια. Έχουμε πει επανειλημμένα και τονίζει –και το λέω πάλι απ' αυτό το βήμα με έμφαση– ότι η εξέλιξη αυτή δεν είναι πανάκεια, δεν λύνει όλα τα προβλήματα. Και αυτό αποτελεί διαστροφή της πραγματικότητας, ο ισχυρισμός δήθεν ότι αύριο θα μπορούμε σε μια εποχή όπου δεν θα υπάρχουν προβλήματα. Βεβαίως και θα υπάρχουν προβλήματα. Ξέρουμε ότι υπάρχει μεγάλη ανεργία στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και η ανεργία δεν εξαφανίζεται από τη μια μέρα στην άλλη.

Ένα ενιαίο νόμισμα –για να επισημάνω ένα άλλο σημείο– προϋποθέτει βέβαια ενιαία πολιτική βούληση. Και ενιαία κυβέρνηση, όπως ξέρουμε, στην Ευρώπη δεν υπάρχει. Και δεν θέλουμε να υπάρξει ενιαία κυβέρνηση πολιτική. Θέλουμε όμως, να υπάρχει ενιαία οικονομική κατεύθυνση.

Αυτές οι δυσκολίες που θα προκύψουν σημαίνουν ότι θα υπάρξουν επίπονες διαδικασίες. Γι' αυτό πρέπει να ετοιμαστεύμε για να δούμε και αυτά τα νέα προβλήματα.

Είπα πριν ότι, όταν φθάσουμε στο σημείο της εισόδου, τότε θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε νέα προβλήματα σε σχέση με τον ανταγωνισμό. Αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται από τώρα παραγωγική αναδιάρθρωση, ανάπτυξη της βιομηχανίας μας κλπ.

Πρέπει –για να το πω απλά να καταλάβουμε– να τονίσω ότι η Ελλάδα έχει προβλήματα. Όμως αύριο θα βρεθεί σε ένα καλύτερο επίπεδο για να μπορέσει να αντιμετωπίσει αυτά τα προβλήματα και θα μπορέσει να λύσει μερικά απ' αυτά. Όμως, αυτή η προσπάθεια θα πρέπει να συνεχιστεί για να μπορέσουμε να κάνουμε τη χώρα ισχυρή. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Είναι ένα βήμα που μας φέρνει σε μια καλύτερη θέση. Είναι όμως ένα βήμα που αφήνει ανοικτά προβλήματα και το οποίο βέβαια δημιουργεί και ορισμένα άλλα νέα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μας μένουν δεκαοκτώ μήνες περίπου για να ολοκληρώσουμε την προσπάθεια μας και να ενταχθούμε στην ONE. Θέλω να θυμίσω ότι πετύχαμε

αποφασιστικά βήματα στη πορεία αυτή.

Το πρόγραμμα σύγκλισης που είχε καταρτιστεί από την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας το 1993 βρέθηκε εκτός στόχων λίγους μήνες μετά την έγκρισή του. Στο πρόγραμμα σύγκλισης της Νέας Δημοκρατίας ο στόχος για το δημοσιονομικό έλλειμμα που ήταν 8,6% ως ποσοστό του ΑΕΠ, κατέληξε στο 13,8%. Πήγε πέντε μονάδες ψηλότερα. Ενώ για τον πληθωρισμό που είχε τεθεί ως στόχος το 12,6%, η τελική διαμόρφωση ήταν 14,4%.

Έπεσαν έξω, επίσης, στον πληθωρισμό κοντά στις δύο μονάδες. Αυτά μέσα σε ένα χρόνο. Αυτή η παρέκκλιση έγινε μέσα σε ένα χρόνο, το 1993. Και αυτή η παρέκκλιση, βέβαια, η οποία ήταν ιδιαίτερα σημαντική το 1993, οδήγησε σε μία καθυστέρηση δύο τουλάχιστον ετών. Το αποτέλεσμα ήταν ότι η νέα κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., που ανέλαβε το τέλος του 1993, αναγκάστηκε να καταρτίσει ένα νέο αναθεωρημένο και αξιόπιστο πρόγραμμα σύγκλισης, το οποίο συνεχίζουμε να εφαρμόζουμε.

Η Νέα Δημοκρατία ξεχνά όλα αυτά τα δυσάρεστα για την πολιτική μας, αλλά καλό είναι να πάψει να μιλάει για την αναποτελεσματικότητα της κυβερνητικής πολιτικής, γιατί, ποιος ήταν αναποτελεσματικός στη φάση εφαρμογής της σύγκλισης, το δείχνουν οι αριθμοί.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εγώ δεν θέλω να επαναλάβω όλους τους αριθμούς, που θα μπορούσα να τους επαναλάβω, πόσο έπεσε ο πληθωρισμός, πόσο έπεσε το έλλειμμα, τι έγινε με το δημόσιο χρέος, ποια ήταν η θετική αντίδραση των αγορών στην προσπάθεια την οποία έχουμε καταβάλει, πόσο είναι τα επιτόκια και πόσο ήταν πριν. Όλα αυτά είναι γνωστά, έχουν λεχθεί κατά κόρον σε συνεδριάσεις τις οποίες έχουμε πραγματοποιήσει εδώ στη Βουλή.

Τι είναι το αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας; Το αποτέλεσμα είναι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι, ενώ το 1993 η συμμετοχή στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, φαινόταν τότε άπιαστο όνειρο, φαινόταν κάτι που η Ελλάδα δεν μπορεί να πραγματοποιήσει, σήμερα είμαστε σε απόσταση αναπνοής. Σήμερα, είμαστε τόσο κοντά, ώστε μπορούμε πολύ βάσιμα να υπολογίζουμε ότι στο άμεσο μέλλον θα επιτύχουμε τους στόχους αυτούς. Ο ελληνικός λαός μπορεί να δει ότι οι θυσίες του έπιασαν τόπο.

Και η συστηματική προσπάθεια υποτίμησης αυτής της προσπάθειας του ελληνικού λαού από την αντιπολίτευση, ένα μόνο μήνυμα δίνει: Δεν έχουν επιχειρήματα για να αντικρούσουν αυτήν την προσπάθεια, την οποία κάναμε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συμμετοχή μας στην ΟΝΕ είναι, όπως είπα πριν, ένα βήμα. Ένα βήμα, σε μία μακρά πορεία και πρέπει να δούμε και ποια είναι τα επόμενα. Γιατί υπάρχουν και πολλά σημαντικά επόμενα βήματα. Υπάρχουν βήματα που αφορούν τώρα το άμεσο μέλλον, τη διαπραγμάτευση για το τρίτο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης, την "Ατζέντα 2000", αλλά και άλλα ευρύτερα, πώς προχωρούμε στην πολιτική ενοποίηση, με τι όργανα και διαδικασίες, πώς συνθέτουμε το πολιτικό ισοδύναμο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, πώς εντατικοποιούμε τις πολιτικές για την απασχόληση και την ενίσχυση των ικανοτήτων των πολιτών, πώς βελτιώνουμε την ποιότητα ζωής.

Αυτά τα θέματα είναι τα πραγματικά πεδία πάνω στα οποία πρέπει να υπάρχουν απόψεις, πρέπει να υπάρχουν συγκρούσεις, συμφωνίες, πρέπει να υπάρχουν αντιπαραθέσεις και συνθέσεις. Εκεί στρέφουμε την προσοχή μας, σ' αυτά τα μεγάλα προβλήματα. Και αυτά έχουμε συζητήσει και στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και σε συγκεκριμένα συμβούλια, όπως τα Συμβούλια Κορυφής.

Θέλουμε, μέσα από τις δικές μας απαντήσεις σ' αυτά, να διασφαλίσουμε το παρόν και το μέλλον της χώρας και θα το επιτύχουμε.

Έχει λεχθεί επανειλημμένα ότι σ' αυτήν την πορεία, εκείνοι οι οποίοι υποφέρουν, είναι όσοι βρίσκονται μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, μακριά από το κέντρο των οικονομικών εξελίξεων, ότι πάσχει η κοινωνική συνοχή.

Είχαμε προ ολίγου καιρού μία συζήτηση εδώ στη Βουλή για την κοινωνική πολιτική της Κυβέρνησης. Θέλω να υπενθυμίσω ότι με βάση τα στοιχεία, τα οποία προέκυψαν σ' αυτήν τη συζήτηση, οι κοινωνικές δαπάνες οι οποίες υπάρχουν σήμερα στον προϋπολογισμό είναι υψηλότερες από ποτέ, ότι κρατήσαμε τις κοινωνικές δαπάνες και τις αυξήσαμε, ότι στην Ελλάδα αυτήν τη στιγμή εφαρμόζονται πρωτόγνωρα προγράμματα, για να αντιμετωπιστούν προβλήματα, όπως αυτό της ανεργίας, ότι υπάρχουν καινοτόμες δράσεις, οι οποίες δεν είχαν εφαρμοστεί ποτέ στην Ελλάδα, ότι για παράδειγμα, μέσα στο 1998 περίπου εβδομήντα χιλιάδες άτομα -από νέους, μακροχρόνια άνεργους και γυναίκες- θα ενισχυθούν, για να βρουν απασχόληση, με κόστος που θα ξεπεράσει τα εκατόν εικοσι δισεκατομμύρια (120.000.000.000) δραχμές. Και όχι μόνο αυτό. Έχουν προχωρήσει και άλλα μέτρα προστασίας, όπως το ΕΚΑΣ. Και επεκτείνουμε αυτόν το χρόνο τη ρύθμιση αυτήν σε χαμηλοσυνταξιούχους άνω των εξήντα ετών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πίσω από τις κοινωνικοοικονομικές σχέσεις, που πρέπει να αλλάξουν, για να προχωρήσει ο τόπος, δεν υπάρχει κάτι το απρόσωπο.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι σωστό αυτό που γίνεται.

Παρακαλώ ορισμένους συναδέλφους ή θα παρακολουθούν τη συνεδρίαση ή θα συζητούν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Επειδή μιλάμε διαρκώς για τις κοινωνικοοικονομικές σχέσεις, μπορεί κάποιοι να νομίζουν ότι η συζήτηση κινείται σε ένα επίπεδο πολύ αφηρημένο. Εμείς δεν βλέπουμε τους ανθρώπους, που είναι πίσω από τις σχέσεις αυτές.

Πίσω όμως από τις σχέσεις αυτές, στέκονται άνθρωποι, που έχουν συνδέσει τη ζωή τους με τις σχέσεις αυτές. Αισθάνονται ότι οι σχέσεις αυτές, αυτοί οι δοσμένοι μηχανισμοί που υπάρχουν, τους έχουν προστατέψει, τους έχουν βοηθήσει να βρουν κάποια διέξοδο στον αγώνα της ζωής τους. Δεν μιλάω για ανθρώπους με μεγάλα συμφέροντα. Μιλάω, για παράδειγμα, για τους υπαλλήλους μιας δημόσιας επιχείρησης. Αυτοί έχουν ζήσει σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον και αν αλλάξει το περιβάλλον, αισθάνονται ανασφάλεια και αντιδρούν στις αλλαγές. Τις αλλαγές όμως αυτές τις έχει ανάγκη ο τόπος για να προχωρήσει.

Το τραπέζικό σύστημα, όπως και οι επιχειρήσεις, οφείλουν να είναι ανταγωνιστικές. Δεν μπορεί να έχουν οι ελληνικές επιχειρήσεις ακριβότερα προϊόντα, να παρέχουν ακριβότερες υπηρεσίες, να παρέχουν υπηρεσίες, οι οποίες δεν έχουν καλή ποιότητα. Εμείς δεν μπορούμε να μπούμε στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση με υπό εκκώλυση προβληματικές επιχειρήσεις, είτε στο δημόσιο είτε στον ιδιωτικό τομέα. Για το συμφέρον των ιδίων των εργαζομένων, για να αντιμετωπίσουμε την ανεργία, είναι ανάγκη να δημιουργήσουμε άλλες συνθήκες, άλλους μηχανισμούς, που μπορούν να αποδώσουν και για τους ίδιους τους εργαζόμενους καλύτερα, να κερδίσουν αυτοί περισσότερα, να ζήσουν δημιουργικότερα.

Η αναπροσαρμογή αυτή από το σήμερα στο αύριο θα χρειαστεί κάποιο καιρό, θα χρειαστεί κάποιες προσπάθειες και κάποιες ενδιάμεσες απώλειες. Η κοινωνία μας διαθέτει ορισμένους μηχανισμούς, που μπορούν να κάνουν τη μετάβαση ευκολότερη. Μετεκπαίδευση λόγω χάρη ή ενίσχυση για την αντιμετώπιση της ανεργίας με εξεύρεση θέσεων εργασίας, δάνεια αναπροσαρμογής για μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Έτσι μπορούμε να περιορίσουμε το κόστος για τα άτομα, που θίγονται από τη μετάβαση. Να καταργήσουμε αυτό το κόστος δεν μπορούμε, γιατί θα έπρεπε να καταργήσουμε την ίδια τη μετάβαση.

Όταν όμως η μετάβαση ολοκληρωθεί, πάλι ο ίδιος κόσμος, ο Έλληνας εργαζόμενος θα κινήσει την οικονομία και θα ζήσει από αυτήν. Θα την κινήσει όμως περισσότερο αποδοτικά, περισσότερο σίγουρα για τον ίδιο, θα ζήσει καλύτερα. Αυτό σημαίνει, όταν λέμε ότι η μετάβαση είναι απαραίτητη και εξασφαλίζει και τα συμφέροντα εκείνων, οι οποίοι τη ζουν.

Δεν ξεχωρίζουμε τη χώρα από τους ανθρώπους. Ζητάμε

από όλους να δουν τις στρατηγικές επιλογές. Τις στρατηγικές επιλογές, που επιβάλλει η καλύτερη ικανοποίηση των αναγκών μας μακροπρόθεσμα και το χρόνο που χρειάζεται να πραγματοποιηθούν αυτές οι αλλαγές. Γιατί χρειάζεται χρόνος. Δεν μπορεί, από τη μία μέρα στην άλλη, να έρθουμε στην κατάσταση που επιδιώκουμε. Και πρέπει να έχουμε συνείδηση ότι η πορεία αυτή είναι μία πορεία η οποία απαιτεί ένα διάστημα για να αποδώσει. Το όφελος φαίνεται ήδη σε πολύ μεγάλο βαθμό και αύριο, θα φανεί ακόμη πιο χειροπιαστό.

Δυστυχώς, η Αντιπολίτευση βρίσκεται αλλού. Στην Ελλάδα έχουμε ένα πρωτοφανές για ευρωπαϊκά δεδομένα πολιτικό φαινόμενο: Μία συντριπτική αποδοχή του ευρωπαϊκού προσανατολισμού από την κοινωνία μας και μία δυσανάλογη αντίδραση για τις αναγκαίες αποφάσεις, που απαιτούνται γι' αυτόν τον κοινά παραδεκτό στόχο. Η ευθύνη της ανακολουθίας αυτής βαρύνει κυρίως εκείνους οι οποίοι παραπαίουν μεταξύ της μίας ή της άλλης λύσης, μεταξύ των καταδικασμένων συνταγών ενός σκληρού νεοφιλελευθερισμού και μιας απέραντης υποκρισίας περί δήθεν κοινωνικής ευαισθησίας.

Την προβολή της αποτελεσματικότητας από τη Νέα Δημοκρατία, την οποία δεν έδειξε την τριετία που κυβέρνησε. Τη στήριξη αναχρονιστικών δομών σε όλες τις μορφές της δημόσιας ζωής.

Δεν έχω, παρά να θυμίσω την υπεράσπιση της πολυδιάσπασης των δήμων, την ουσιαστική υπεράσπιση της επετηρίδας των εκπαιδευτικών, τις διάφορες διαδικαστικές ενστάσεις οι οποίες προβάλλονται. Την υπεράσπιση, δηλαδή, αναχρονιστικών δομών, παρόλη τη ρητορία ότι πρέπει να αλλάξουν λειτουργίες και δομές. Βεβαίως, λειτουργίες και δομές δεν αλλάζουν, αν δεν αλλάξουμε τίποτε. Και όποιος δεν θέλει να αλλάξουμε τίποτε, στην ουσία είναι συντηρητικός και θέλει να μείνουν τα πράγματα εκεί που είναι.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Τα άλλα κόμματα της Αντιπολίτευσης, με την παραδοσιακά ξύλινη γλώσσα, προσπαθούν να κρατήσουν ζωντανή την ιστορική μνήμη άλλων εποχών, που δεν υπάρχουν πια: Των εποχών του προστατευτισμού, του κράτους παροχών, της κλειστής κοινωνίας. Άλλοτε, διαφωνούν για να διαφωνούν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΓΓΟΝΑΣ: Ξεχνάτε ποιος έβαλε τη χώρα μας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα. Αυτά είναι υποκριτικά!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κύριε Παπαδόγγονα, έχουμε πει ότι η Νέα Δημοκρατία έκανε όλη τη διαπραγμάτευση και υπέγραψε τη συμφωνία ένταξης στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Θέλω όμως να σας υπενθυμίσω, για να μην το ξεχνάτε, ότι η Ελλάδα τότε δεν ήταν έτοιμη.

Και το ΠΑ.ΣΟ.Κ., όταν ήρθε στην Κυβέρνηση, με το μνημόνιο, με τις άλλες πολιτικές, όπως τη μεσογειακή πολιτική, με όλες τις αλλαγές στην ΚΑΠ, κατάφερε να δημιουργήσει εκείνες τις προϋποθέσεις, για να μπορέσει να προχωρήσει η Ελλάδα.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΓΓΟΝΑΣ: Σκεφθείτε να μην είχαμε μπει τότε και να προσπαθούσαμε να μπούμε τώρα. Ποιος θα μας έβαζε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ μη διακόπτετε.

Συνεχίστε, κύριε Πρόεδρε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Δεν έχει σημασία μόνο το βήμα. Έχει σημασία, πόση προετοιμασία κάνατε γι' αυτό το βήμα. Και προετοιμασία δεν κάνατε. Και γι' αυτό ο ελληνικός λαός βρήκε αυτές τις δυσκολίες, τις οποίες συνάντησε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

(Θόρυβος – διαμαρτυρίες από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Με διακόψατε, κύριε Παπαδόγγονα, και σας απάντησα. Δεν θέλετε την απάντηση; Προφανώς, δεν θέλετε απαντήσεις!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Θα τις έχετε σε λίγο!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κύριοι συνάδελφοι, παρακαλώ μη διακόπτετε.

Συνεχίστε παρακαλώ, κύριε Πρόεδρε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κυρίες και κύριοι, το τι θα προσφέρει η Αντιπολίτευση, θα το κρίνει ο ελληνικός λαός. Και θα το κρίνει, στο τέλος της τετραετίας, όταν κριθούμε και εμείς για το έργο μας και για την προσπάθεια, την οποία καταβάλαμε, να επιτύχουμε στην εντολή την οποία μας έδωσε ο ελληνικός λαός στις τελευταίες εκλογές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ζούμε πράγματι σε μία κρίσιμη περίοδο και είμαστε ιδιαίτερα γι' αυτήν τη διετία υπόλογοι σ' αυτό τον τόπο γι' αυτό το οποίο θα κάνουμε. Είμαστε όλοι υπόλογοι. Και αυτό δεν είναι ένα ρητορικό σχήμα. Όλοι έχουμε ευθύνη απέναντι στον τόπο και όλοι έχουμε ευθύνη απέναντι στους πολίτες, να αξιοποιήσουμε το μόχθο τους, απέναντι στους Έλληνες να τους δώσουμε περισσότερες δυνατότητες και απέναντι στην Ελλάδα να εξασφαλίσουμε περισσότερη δύναμη και περισσότερο ρόλο.

Έχουμε μπροστά μας δύο δύσκολα χρόνια. Η διαφορά του ΠΑ.ΣΟ.Κ. από την Αντιπολίτευση είναι απλή: Εμείς λέμε, ο ελληνικός λαός μπορεί, η Ελλάδα και θέλει και μπορεί. Η Αντιπολίτευση επειδή δεν μπορεί η ίδια, θέλει να φέρει το λαό στα μέτρα της. Αυτό δεν θα το επιτρέψουμε εμείς ούτε ο ελληνικός λαός.

Το 2000 η ισχυρή και η υπερήφανη Ελλάδα θα δώσει τη δικιά της απάντηση στη γκρίνια, στη μεμφιορία, στη μιζέρια που ακόμα στεγάζονται στην αμηχανία, στην έλλειψη προτάσεων της Αντιπολίτευσης, στα μεγάλα ρητορικά σχήματα χωρίς ουσιαστικό λόγο.

Η Ελλάδα έχει δικαίωμα στο μέλλον και έχει γυρίσει οριστικά σελίδα στο παρελθόν. Η Κυβέρνησή μας εγγυάται το μέλλον. Όσοι θέλουν, ας διαλέξουν να συνομιλούν με το παρελθόν, αλλά θα κριθούν σκληρά και αυστηρά γι' αυτό. Σίγουρα, όμως, δεν θα αναστείλουν το δικό μας δρόμο για την ισχυρή και ευημερούσα Ελλάδα, την Ελλάδα της ανάπτυξης, την Ελλάδα της προόδου, την Ελλάδα της ευημερίας, της παιδείας, του πολιτισμού, την Ελλάδα της κοινωνικής αλληλεγγύης και κοινωνικής ευαισθησίας, την Ελλάδα η οποία είναι ισότιμη στις ευρωπαϊκές διαδικασίες. Αυτήν την Ελλάδα δημιουργούμε, γι' αυτήν την Ελλάδα παλεύουμε και γι' αυτήν την Ελλάδα θα μείνουμε αταλάντευτοι ως το τέλος και θα το πετύχουμε.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Πρόεδρος του Δημοκρατικού Κοινωνικού Κινήματος κ. Δημήτριος Τσοβόλας έχει το λόγο.

Κύριοι συνάδελφοι, ο συνάδελφος κ. Γεώργιος Τρυφωνίδης, ζητά την άδεια του Σώματος για ολιγοήμερη απουσία του στο εξωτερικό.

Εγκρίνει η Βουλή;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Βουλή ενέκρινε. Ορίστε, κύριε Τσοβόλα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα προκαταβολικά να πω στον κύριο Πρωθυπουργό ότι, όποιος ξεχνάει το παρελθόν, όποιος ξεχνάει την ιστορία του τόπου, του λαού και τη δική του, δεν έχει ούτε παρόν ούτε μέλλον. Και ασφαλώς και εσείς, κύριε Πρωθυπουργέ, δεν θα έχετε μέλλον πλέον, γιατί σας έχει καταλάβει πολύ καλά ο ελληνικός λαός.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα έκανε αυτή την αίτηση και προκάλεσε τη σημερινή συζήτηση, προκειμένου να αρχίσει να ενημερώνεται με πρωτοβουλία της Αντιπολίτευσης, αφού η Κυβέρνηση δεν θέλει να ενημερώσει το λαό, για το περιεχόμενο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, έξω από ιδεοληψίες, έξω από προκαταλήψεις, βλέποντας τα πράγματα με γυμνό οφθαλμό ρεαλιστικά.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ, όχι συζητήσεις μέσα στην Αίθουσα. Σας παρακαλώ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Ακόμη,

το Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα προκάλεσε αυτήν τη συζήτηση, προκειμένου τα κόμματα αυτές τις κρίσιμες στιγμές να αναλάβουν απέναντι στον ελληνικό λαό την ευθύνη για την πορεία αυτού του τόπου.

Και ενώ αυτές ήταν οι προθέσεις του ΔΗ.Κ.ΚΙ. γι' αυτήν τη συζήτηση, πριν από λίγο είδαμε τον Πρωθυπουργό της χώρας να προσπαθεί με γενικόλογες διατυπώσεις, με συνθηματολογίες, με ωραιοποιήσεις να ξεφύγει από την πραγματικότητα, να αποφύγει την ουσιαστική ενημέρωση του λαού μέσω της Βουλής πάνω στο περιεχόμενο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης.

Είδαμε τον κύριο Πρωθυπουργό πριν από λίγο να απευθύνει το ερώτημα προς τη Βουλή και δια της Βουλής προς τον Ελληνικό λαό. Δεν υπήρξε ποτέ προηγούμενο να έχει αυξηθεί τόσο πολύ, όσο τώρα με την Κυβέρνηση του κ. Σημίτη, το κατά κεφαλήν εισόδημα.

Απαντώντας στον κύριο Πρωθυπουργό: Κύριε Πρωθυπουργέ, δεν υπήρξε ποτέ περίοδος με τέτοιο μεγάλο ποσοστό επαιτών στα φανάρια και σε όλη την Ελλάδα με τόσο μεγάλο ποσοστό ανεργίας, με τόσο μεγάλη φτώχεια, μιζέρια, σε ένα μεγάλο κομμάτι του Ελληνικού πληθυσμού.

Ασφαλώς, ο Ελληνικός λαός...

(Θόρυβος)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ πολύ, να κληθεί η συζήτηση. Δεν είναι σωστό αυτό.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Κύριε Πρόεδρε ήθελα να πω στους συναδέλφους του ΠΑ.ΣΟ.Κ. να συνηθίσετε στη δημοκρατία και στο διάλογο. Όπως εμείς, με σεβασμό ακούσαμε τον κύριο Πρωθυπουργό, τουλάχιστον στοιχειώδους δημοκρατική ευαισθησία, σας επιβάλει να αφήσετε όλους τους ομιλητές να αναπτύξουν τις απόψεις τους.

Ολίβομαι, πραγματικά, γιατί ακούσατε πράγματα τα οποία και εσείς οι ίδιοι -είμαι βέβαιος- μέσα σας δεν τα επικροτείτε, γιατί είναι αντίθετα προς την πραγματικότητα και δεν αφήνετε τουλάχιστον εκείνους που έκαναν τον κόπο, νιώθοντας υπεύθυνοι, για την ενημέρωση του λαού να ασχοληθούν με το θέμα και να κάνουν αρχή είτε αρέσει σε κάποιους η άποψή τους είτε όχι, την ενημέρωση του λαού πάνω σε αυτό το σοβαρό θέμα.

Είπε επίσης ο κύριος Πρωθυπουργός ότι το πλεονέκτημα που θα έχουν οι εργαζόμενοι από την ένταξή μας στην ΟΝΕ και από την κυκλοφορία του EURO και στην Ελλάδα θα είναι οι εργαζόμενοι να πληρώνονται σε ΕΥΡΩ. Μα, είναι τελείως αδιάφοροι, κύριε Πρωθυπουργέ, οι άνεργοι που πολλαπλασιάζονται κάθε χρόνο, αν θα πληρώνονται με ΕΥΡΩ ή με δραχμή, γιατί δεν θα πληρώνονται σε κανένα νόμισμα.

Είναι αδιάφοροι επίσης οι συνταξιούχοι και οι μισθωτοί και οι εργάτες, οι οποίοι βλέπουν καθημερινά, μέσα από τους νεολογισμούς σας περί απασχολήσιμου, περί μειωμένης απασχόλησης, να μειώνονται και σε δραχμές τα πραγματικά τους εισοδήματα και οι συντάξεις.

Επομένως, αυτά δεν είναι σοβαρά επιχειρήματα που να μπορούν να ληφθούν από έναν Πρωθυπουργό μέσα στη Βουλή.

Είπατε επίσης ότι είτε πηγαίναμε στην ΟΝΕ είτε δεν πηγαίναμε είτε βρισκόμασταν στην Ενωμένη Ευρώπη είτε όχι θα έπρεπε να μειώσουμε ως χώρα τον πληθωρισμό το έλλειμμα και το δημόσιο χρέος. Ποιος ισχυρίστηκε το αντίθετο; Η ουσιαστική όμως διαφορά που είναι πολιτική και κοινωνική και ιδεολογική, είναι πώς μειώνεις αυτά τα μεγέθη. Εσείς έχετε επιλέξει το σκληρό, συντηρητικό, αντιλαϊκό τρόπο, ο οποίος παράλληλα αποδιοργανώνει την ελληνική οικονομία, αποδιοργανώνει την παραγωγική βάση της χώρας και την αφήνει έρμαιο στα χέρια των μεγάλων οικονομικών συγκροτημάτων είτε ελληνικών είτε ευρωπαϊκών είτε διεθνών και έτσι η Ελλάδα μετατρέπεται μέσα από αυτήν τη πολιτική σε μία ανίσχυρη χώρα, αδυναμιά να ανταποκριθεί στις προκλήσεις των καιρών και σε ευρωπαϊκό και σε διεθνές επίπεδο.

Εμείς ως Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα λέμε, ναι, στη μείωση του πληθωρισμού, ναι, στη μείωση των ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους αλλά όχι μέσα από μία κοινωνικά άδικη πολιτική που ανακατανέμει άδικα το κόστος σε βάρος

των χαμηλών και μεσαίων εισοδηματικά στρωμάτων.

Αυτό τελικά, μειώνει την αγοραστική δύναμη στα λαϊκά στρώματα. Αυτό έχει ως συνέπεια τη μείωση της ζήτησης και κυρίως ειδών λαϊκής εγχώριας παραγωγής που αυτό φέρνει τη μείωση της παραγωγικής δραστηριότητας και κατ'επέκταση το κλείσιμο χιλιάδων μικρομεσαίων και αγροτικών και αστικών μονάδων, που το ζήσαμε τα τελευταία οκτώ χρόνια. Ξέρουμε ότι με βάση τα στοιχεία που έχουν επεξεργαστεί οι υπηρεσίες, ότι εκατόν πέντε χιλιάδες μέχρι το τέλος του προηγούμενου χρόνου μικρομεσαίες αστικές επιχειρήσεις έχουν βάλει λουκέτο και έκλεισαν.

Επομένως, μη βάζετε ψευτοδιλήμματα. Κανένας δεν λέει και περισσότερο ο υποφαινόμενος, ότι δεν πρέπει να μειωθούν τα ελλείμματα, το δημόσιο χρέος και ο πληθωρισμός. Αλλά αυτά πρέπει να μειωθούν μέσα από βελτίωση της παραγωγής και της παραγωγικότητας και όχι μέσα από εξαθλίωση ενός μεγάλου τμήματος του ελληνικού πληθυσμού, που αυτή η εξαθλίωση φέρνει παράλληλα και αποδιοργάνωση και συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης της χώρας. Αυτά τα ελάχιστα πάνω στις ανακρίβειες, πάνω στον αποπροσανατολισμό που θέλησε να περάσει προς τον ελληνικό λαό ο κύριος Πρωθυπουργός. Εγώ δεν θα ακολουθήσω αυτήν την ανακριβολογία του κυρίου Πρωθυπουργού, αυτήν την επιφανειακή ανάπτυξη του μεγάλου αυτού ζητήματος, που έχει σχέση με την πορεία της χώρας, με την πορεία του ελληνικού λαού, με την πορεία όλων των επερχόμενων γενιών. Και θα επιχειρήσω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στη Βουλή και μέσω της Βουλής στον ελληνικό λαό, να κάνω μια σοβαρή ανάλυση για το τι ακριβώς σημαίνει Οικονομική και Νομισματική Ένωση, ποιές οι συνέπειες και το τι πρέπει να κάνουμε εμείς σαν χώρα μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη, αν θέλουμε πραγματικά να έχουμε και ένα λαό με φρόνημα υψηλό, ένα λαό ενωμένο, με κοινωνική συνοχή, αλλά και παράλληλα μια χώρα η οποία δεν θα παρακολουθεί σαν φτωχός συγγενής τις εξελίξεις στην Ενωμένη Ευρώπη, αλλά θα μπαίνει δυναμικά, με ανάπτυξη, απασχόληση και κοινωνική προστασία στο ευρωπαϊκό και διεθνές γίγνεσθαι.

Αν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παρακολουθούσαμε τις απόψεις του κυρίου Πρωθυπουργού και της Κυβέρνησης, που έχει τονίσει κατ'επανάληψη στο πρόσφατο παρελθόν, ότι θεωρεί ότι η ένταξη της χώρας μας στην Ο.Ν.Ε. είναι υπέρτατος εθνικός στόχος, τότε θα μπορούσαμε να ερμηνεύσουμε αυτήν τη θέση του κυρίου Πρωθυπουργού και της Κυβέρνησης ως τη μια νέα μεγάλη ιδέα για τη χώρα, για τον ελληνισμό, αφού η Ο.Ν.Ε. κατά την άποψη του κυρίου Πρωθυπουργού που ακούστηκε και πριν από λίγο σήμερα, μπορεί να λύσει σχεδόν όλα τα ζητήματα, από φτηνά δάνεια, φτηνά αυτοκίνητα, από φτηνή απόκτηση κατοικίας, μέχρι και την επίλυση των εθνικών θεμάτων. Φυσικά, αν ήταν έτσι τα πράγματα και αν υπήρχε αυτή η μαγική λύση, τότε θα άξιζε ο ελληνικός λαός, να υποστεί και μεγάλες θυσίες. Τι είναι, όμως, τελικά; Σε απλά ελληνικά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Οικονομική και Νομισματική Ένωση είναι οικειοθελής αντι-κατάσταση από εκείνους που θέλουν, αλλά και που μπορούν με τους ονομαστικούς δείκτες, του εθνικού τους νομίσματος από ένα κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα που λέγεται Ο.Ν.Ε. Σύμφωνα με τις Συνθήκες του Μάαστριχτ και του Άμστερνταμ, για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος επιβάλλεται στις χώρες να συγκλίνουν ως προς τους ονομαστικούς οικονομικούς δείκτες και κυρίως, ως προς τα επιτόκια, τον πληθωρισμό, το δημόσιο χρέος, αλλά και το πρωτογενές έλλειμμα. Και εδώ, είναι η πρώτη σκόπιμη απόκρυψη από όλους αυτούς οι οποίοι δεν θέλουν να καταλάβουν οι λαοί της Ευρώπης τι σημαίνει πρωτογενές και όχι συνολικό ακαθάριστο, όπως το λέμε στα οικονομικά, έλλειμμα.

Ασφαλώς στο θεσμικό πλαίσιο για την ΟΝΕ, που είναι αυτές οι συμβάσεις, δεν γίνεται καμία αναφορά στα κριτήρια για την ένταξη της χώρας στην ΟΝΕ, ούτε το ποσοστό της ανεργίας, που υπάρχει ή θα υπάρχει τη συγκεκριμένη στιγμή σε οποιαδήποτε χώρα επιθυμεί να ενταχθεί στην ΟΝΕ, ούτε το επίπεδο της κοινωνικής προστασίας ή της κοινωνικής πολιτι-

κής ούτε το επίπεδο της κοινωνικής συνοχής που έχει το κράτος, για να μπορούμε να πούμε ότι αυτή η πορεία και αυτή η οντότητα έχει ανθρώπινα χαρακτηριστικά.

Τί συμβαίνει μέχρι τώρα; Στη φάση αυτή που διανύουμε, όπως είναι γνωστό, μετά την απόφαση που πάρθηκε στο Συμβούλιο Κορυφής στις 2 Μαΐου 1998, έντεκα από τις δώδεκα χώρες που ήθελα να μπουν στην ΟΝΕ, εντάχθηκαν. Η μόνη που δεν εντάχθηκε, παρά το γεγονός ότι το επιθυμούσε η Κυβέρνηση, ήταν η Ελλάδα. Και είναι σημαντικό να τονίσω –και τονίζεται αυτό για πρώτη φορά, για να το μάθει η Βουλή και ο ελληνικός λαός– ότι αν θα πάρετε την απόφαση του Συμβουλίου Υπουργών, αλλά και του Συμβουλίου Κορυφής, που ήταν οι Αρχηγοί των κρατών, θα διαπιστώσετε, για να δείτε πόση είναι η αξιοπιστία της Κυβέρνησης σε αντίθεση με αυτά που λέει επί τόσο καιρό στον ελληνικό λαό και στη Βουλή ο κύριος Πρωθυπουργός, ότι ορισμένες από τις χώρες που εντάχθηκαν στο EURO και στην ΟΝΕ στις 2 Μαΐου δεν είχαν πετύχει όλα τα κριτήρια σύγκλισης, που ανέφερα προηγουμένως και που περιλαμβάνονται στη σύμβαση του Μάαστριχτ και του EURO. Εν τούτοις με πολιτικά κριτήρια και μόνο τα παρέκαμψαν και τους ενέταξαν. Ποιες είναι αυτές οι χώρες; Αν το αμφισβητεί ο κύριος Υπουργός, εδώ και τώρα να με διακόψει. Είναι η Ιταλία, η οποία παρ'ότι έχει δημόσιο χρέος πολύ περισσότερο, διπλάσιο από εκείνο που προβλέπει η Σύμβαση του Μάαστριχτ, εντάχθηκε. Είναι η Φιλανδία, της οποίας παρ'ότι λείπουν δύο κριτήρια, εντάχθηκε. Και μεταξύ αυτών ένα, που είναι και τυπικό, ήταν ότι έπρεπε να είναι δύο χρόνια πριν την ένταξη στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών, όπου βέβαια δεν ήταν γιατί εντάχθηκε το Νοέμβριο του 1996. Το ίδιο έγινε και με το Βέλγιο, το οποίο και αυτό είχε υψηλό δημόσιο χρέος.

Ήρα, οι ισχυρές χώρες –πολιτικά εννοώ– που είχαν κύρος και δεν έλεγαν “ναι” στο διευθυντήριο, εντάχθηκαν παρ'ότι δεν πληρούσαν τους όρους που αναφέρονταν. Αυτό το λέω για να γίνει κατανοητό, πώς αυτά που λέγονται από τον κύριο Πρωθυπουργό ακόμη και και στη δική του πολιτική και λογική, την κυβερνητική, είναι σωστά ή όχι.

Έντεκα λοιπόν χώρες εντάχθηκαν. Τρεις χώρες, παρ'ότι είναι στη Ενωμένη Ευρώπη, το Ηνωμένο Βασίλειο, η Σουηδία και η Δανία και παρ'ότι πληρούσαν τα κριτήρια του Μάαστριχτ για την ένταξη, δεν το ήθελαν και δεν εντάχθηκαν.

Για να δούμε όμως γιατί γίνεται η Οικονομική και Νομισματική Ένωση; Τι σκοπό εξυπηρετεί η Οικονομική και Νομισματική Ένωση; Είναι η Οικονομική και Νομισματική Ένωση αυτό που οραματίζονταν οι λαοί σε όλη την Ευρώπη, άρα και ο ελληνικός λαός, η ευρωπαϊκή προοπτική και η ευρωπαϊκή πολιτική; Η δική μου απάντηση είναι όχι. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι η ενοποίηση της Ευρώπης περιέχει ή πρέπει να περιέχει δύο πολιτικές. Την πολιτική ένωση και τη νομισματική ένωση.

Εδώ όμως γίνεται το τελείως αντίθετο. Αντί να προηγείται η πολιτική ένωση και η σύγκλιση των επιπέδων, οικονομικής ανάπτυξης και ευημερίας των λαών, αντί να προωθείται πρώτα η αλληλεγγύη για να υπάρξει συνοχή στο χώρο της Ευρώπης και όχι μόνο σε κάθε μία χώρα, γίνεται το τελείως αντίθετο και πρωτότυπο: Προωθείται η νομισματική ένωση. Γιατί προωθείται η Οικονομική και Νομισματική Ένωση, ενώ δεν προηγείται η πολιτική ένωση; Ορισμένοι στην Ενωμένη Ευρώπη ολένε ότι πρέπει να προηγηθεί γιατί αυτό αποτελεί δήθεν το προοίμιο της πολιτικής ένωσης.

Και συνεχίζουν αυτοί και λένε ότι επειδή δεν μπορούν αυτήν τη στιγμή τα κράτη–μέλη στην Ενωμένη Ευρώπη να τα βρουν λόγω σύγκρουσης εθνικών συμφερόντων, πρέπει να προηγηθεί η νομισματική για να προετοιμασθεί η πολιτική ένωση στο απώτερο μέλλον. Παράλληλα, όμως, υπάρχει και μία άλλη άποψη άλλων κρατών μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη, που είναι μέλη της όπως είμαστε και εμείς. Αυτά τα κράτη λένε ότι η νομισματική ένωση χρειάζεται προκειμένου να αντιμετωπισθούν οι δυσκολίες από την παγκοσμιοποίηση της αγοράς και της οικονομίας.

Υπάρχει, όμως και μία τρίτη άποψη που λέει ότι δεν πρέπει η Ενωμένη Ευρώπη να προχωρήσει σε πολιτική ενοποίηση.

Πρέπει να μείνει μόνο ως ένας χώρος εμπορικών συναλλαγών στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης της αγοράς. Εδώ είναι αξιοσημείωτο ότι η Μεγάλη Βρετανία παρ'ότι είναι από τους θιασώτες της παγκοσμιοποίησης της αγοράς και έχει ατλαντικό βάθος, δηλαδή, παίρνει εντολές από τις ΗΠΑ για τα προωθούμενα στην Ευρώπη, και ότι παρ'ότι έχει όλα τα κριτήρια για να μπει στην ΟΝΕ και στη ζώνη του EURO λέει όχι και δεν μπαίνει.

Εδώ έχουμε ένα σημείο που θα το αναφέρω για ενημέρωση της Βουλής και του ελληνικού λαού. Θα το πω για δεύτερη φορά απαντώντας και στον κύριο Πρωθυπουργό που ρώτησε, τι προτείνουμε. Πρέπει να αντιληφθούμε και να αντιληφθεί η Κυβέρνηση και όλος ο ελληνικός λαός, ότι μέσα στην Ευρώπη υπάρχουν δύο στρατηγικές εκ διαμέτρου αντίθετες. Σε κάθε μία στρατηγική αντιστοιχεί διαφορετική αμυντική και εξωτερική πολιτική για τις χώρες της Ευρώπης.

Η μία στρατηγική έχει ως άξονα τη Γερμανία. Αυτή η στρατηγική θέλει να έχει μελλοντικά η Ευρώπη χαρακτηριστικά, έστω και χαλαρά, πολιτικής ένωσης. Η άλλη στρατηγική, ισχυρή μάλιστα, έχει ως άξονα τη Μεγάλη Βρετανία. Γι'αυτό και η Μεγάλη Βρετανία βρίσκεται έξω από την ΟΝΕ και το EURO μαζί με τη Σουηδία και τη Δανία. Αυτή η στρατηγική δεν θέλει πολιτική ένωση. Θέλει την Ευρώπη όχι μόνο τώρα αλλά και στο μέλλον, όχι μόνο μέχρι το 2002, σαν ένα χώρο ανταλλαγής εμπορευμάτων και οικονομικών συναλλαγών που να είναι ενταγμένος στην παγκοσμιοποίηση για να ικανοποιεί την απαίτηση των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Κατά συνέπεια, όπως αντιλαμβάνεσθε κύριοι συνάδελφοι, είναι αβέβαιη η τελική μορφή της Ενωμένης Ευρώπης. Δεν μπορεί κανένας σήμερα να ξέρει, αν είναι σοβαρός και υπεύθυνος για να κατευθύνει τις τύχες ενός τόπου και ενός λαού, ποια από αυτές τις στρατηγικές θα επικρατήσει. Βλέπουμε τι γίνεται. Βλέπουμε τις παρεμβάσεις που γίνονται με το μακρύ χέρι των Ηνωμένων Πολιτειών προς την Ενωμένη Ευρώπη μέσω της Αγγλίας και όχι μόνο.

Εμείς ως Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα λέμε ότι όταν ακόμα και σήμερα δεν είναι προσδιορισμένο, αλλά αντίθετα είναι αβέβαιο το μέλλον της Ευρώπης, είναι λάθος, είναι έγκλημα για τη χώρα μας που έχει τόσα πολλά ανοιχτά εθνικά θέματα, αλλά και κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, να λέμε ότι είναι μονόδρομος η ένταξη στην Ενωμένη Ευρώπη. Εμείς λέμε ασφαλώς να παραμείνουμε στην Ενωμένη Ευρώπη. Αυτή είναι η θέση του ΔΗ.Κ.ΚΙ.

Αλλά θα πρέπει να παρακολουθούμε προσεκτικά τις εξελίξεις και γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να προωθήσουμε μία πολιτική και οικονομική και κοινωνική και εξωτερική μια και δεν υπάρχει ενιαία ευρωπαϊκή εξωτερική και αμυντική πολιτική, η οποία θα υπηρετεί με βάση τις δομές της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας, τη χώρα και το λαό, μια οικονομική και κοινωνική πολιτική, η οποία θα δίνει έμφαση στη μείωση των ελλειμμάτων του δημόσιου χρέους και του πληθωρισμού, όχι μέσα από τις λογικές του ευρωπαϊκού διευθυντηρίου, αλλά μέσα από ανάπτυξη με άξονα την αποκέντρωση, την περιφερειακή ανάπτυξη, τη μικρή και μεσαία επιχείρηση επιλέγοντας με βάση τα συγκριτικά πλεονεκτήματα που έχουμε ως χώρα και ως οικονομία –και υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία περί αυτού– τους κλάδους και τους τομείς όπου μπορεί να λειτουργήσει η μικρή και η μεσαία αγροτική και αστική επιχείρηση.

Έτσι, λοιπόν, θα μπορέσουμε να μειώσουμε τα ελλείμματα και το δημόσιο χρέος με υγιείς οικονομικούς τρόπους, χωρίς να αποδυναμώνουμε τη χώρα, χωρίς να κάνουμε ανίσχυρη τη χώρα μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη και παράλληλα θα μπορέσουμε να ενεργοποιήσουμε το σύνολο του ελληνικού λαού και των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας.

Και εδώ πρέπει να πω το εξής: Διερωτηθήκατε ποτέ κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πόσο βλαπτική και πόσο ολέθρια είναι η θέση που διατυπώνει η Κυβέρνηση και ο κύριος Πρωθυπουργός επί δύο χρόνια που λέει ότι είναι μονόδρομος για την Ελλάδα η ένταξη στην Ο.Ν.Ε., όταν εμείς έχουμε ανοικτά τρία εθνικά θέματα; Τι λένε, κύριε Πρωθυπουργέ, οι Τούρκοι,

όταν ακούνε αυτήν τη θέση; Τι λένε οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, η Γερμανία, η Αγγλία, η Γαλλία που έχουν αντίθετα προς τα δικά μας συμφέροντα στην περιοχή του Αιγαίου, της Μέσης Ανατολής και στην Κύπρο;

Δεν είναι λογικό, όταν βλέπουν οι Τούρκοι, οι Αμερικάνοι και οι Γερμανοί, να έχετε αυτήν τη θέση και να τη θεωρείτε μονόδρομο, να υπολογίζουν και να λένε απόλυτα σωστά, αφού τους δίνετε εσείς το επιχείρημα και δεν ακολουθείτε ούτε καν την αναγκαία πατριωτική ελληνική στρατηγική και τακτική, ότι αφού γι' αυτούς είναι το άλφα και το ωμέγα η ένταξη στην Ο.Ν.Ε., -η οποία ένταξη στην Ο.Ν.Ε., τι απαιτεί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Πάρτε και διαβάστε για λίγο τις συμφωνίες που υπέγραψε ο κύριος Πρωθυπουργός στις 2 Μαΐου και επίσης τις συμφωνίες που υπέγραψε την 1η Μαΐου ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών για το EURO. Λέει ότι πρέπει να μειώνουμε συνεχώς το δημοσιονομικό έλλειμμα. Πρέπει να φθάσουμε χωρίς ημερομηνία λήξης και μετά την ενδεχόμενη ένταξη στην Ο.Ν.Ε. και πάλι σε πλεονασματικά αποτελέσματα στον προϋπολογισμό- άρα είναι ευάλωτοι, γιατί αν εμείς τους απειλήσουμε φραστικά, όπως το ζούμε τον τελευταίο καιρό, δεν τολμούν να προχωρήσουν σε ο,τιδήποτε άλλο, γιατί θα τους ανατρέψει αυτούς τους υπολογισμούς τους οικονομικούς που κάνουν;

Άρα πιέστε από όλες τις πλευρές, είναι δεδομένη η Ελλάδα μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη μ' αυτήν τη θέση, και το βλέπουμε και το ζούμε τις τελευταίες ημέρες με την προσπάθεια που κάνει η Αγγλία που προεδρεύει στην Ενωμένη Ευρώπη.

Και φαντάζεσθε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πόσο αυτό παίζει και από πλευράς τακτικής αρνητικό ρόλο για τη χώρα μας και τα εθνικά θέματα, όταν έχει ανατραπεί ο συσχετισμός δυνάμεων στην περιοχή μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας;

Κατά συνέπεια, για μας είναι λάθος η Κυβέρνηση να υποστηρίζει αυτήν τη θέση, γιατί αυτή η θέση είναι βλαπτική και για ένα ακόμα λόγο. Γιατί εμείς πιστεύουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σοβαρά και υπεύθυνα ότι η Ελλάδα ούτε το 2002, δεν πρόκειται με οικονομικά κριτήρια να μπει στην Ο.Ν.Ε. Γιατί το λέω αυτό;

Μια ματιά στην απόφαση Συμβουλίου Κορυφής. Ποια είναι τα μεγέθη που είχαν οι άλλες χώρες που μπήκαν στην ΟΝΕ; Ποια είναι τα μεγέθη τα αντίστοιχα τα δικά μας; Γιατί εμείς δεν είχαμε κανένα από τα κριτήρια, όπως αναφέρεται ρητά σε αυτήν την απόφαση και στην έκθεση.

Από εκεί θα καταλάβατε, ότι οι χώρες που μπήκαν στην ΟΝΕ, οι έντεκα, έχουν πληθωρισμό από 1,2% μέχρι 1,6%. Εμείς όπως αναφέρει ρητά η Έκθεση, είχαμε 5,2% στις 2 Μαΐου που έγινε η ένταξη. Δηλαδή, έχουμε περίπου τέσσερις φορές επάνω από το κατώτερο που έχει η πρώτη χώρα που μπήκε μέσα στην ΟΝΕ. Και εδώ είναι ο σκληρός πυρήνας, όπως λέμε, του πληθωρισμού.

Φαντάζεσθε, ότι μέσα σε ενάμιση χρόνο είναι -και μπορεί να μιλάμε σοβαρά- πιθανό και δυνατό να πάει ο πληθωρισμός περίπου τέσσερις φορές κάτω απ' ό,τι είναι σήμερα που βρίσκεται στο όριο εκείνο του σκληρού πυρήνα; Μόνο για ανεύθυνους οικονομικά ανθρώπους μπορεί να δοθεί απάντηση θετική.

Δεύτερον, όσον αφορά το δημόσιο χρέος. Πάρτε την έκθεση του Προϋπολογισμού του 1998, που κατέθεσε η Κυβέρνηση στη Βουλή, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, που την ψηφίσατε, για να δείτε στη σελίδα

180 όπου έχει το χρέος, ότι ήταν 109% στο ΑΕΠ στις 31.12.1997 με τον ορισμό του Μάαστριχτ, που δεν υπολογίζει το χρέος των ασφαλιστικών ταμείων, που μαζί με το χρέος των ασφαλιστικών ταμείων -που σημαίνει εκτός ορισμού Μάαστριχτ- είναι πάνω από 120%.

Φαντάζεται κανείς αλήθεια, ότι μετά από δεκαέξι, δεκαοκτώ μήνες, θα μπορέσει να προσεγγίσει το δημόσιο χρέος από το 109% στο ΑΕΠ περίπου το 60% ή το 70% ή το 80% ή το 90%; Μα, εάν γίνουν αυτά πρέπει να γυρίσει η κοινωνία ανάποδα και πρέπει να μας πάρουν με το ξύλο, να πάρουν την Κυβέρνηση με το ξύλο το 90% του ελληνικού λαού. Γιατί τότε η ανεργία θα φθάσει στο 25%, η φτώχεια και η δυστυχία

θα φθάσει σε τέτοια επίπεδα που ασφαλώς τότε δεν θα υπάρχει δημοκρατία, κύριε Πρωθυπουργέ, και κύριοι της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο εμείς τι λέμε; Αφού δεν υπάρχει δυνατότητα ένταξης με οικονομικά κριτήρια, η Κυβέρνηση πάει -και εδώ είναι το δεύτερο μεγάλο της λάθος- το οικονομικά ανέφικτο για την ένταξη να το κάνει πολιτικά εφικτό. Γι' αυτό εξηγείται και η αλλαγή που έχει κάνει ο κ. Σημίτης από τον Ιανουάριο που έγινε Πρωθυπουργός στην εξωτερική πολιτική και στους χειρισμούς στα εθνικά θέματα.

Αυτά τα λέω να σημειωθούν, γιατί ο καθένας αναλαμβάνει τεράστιες ευθύνες γι' αυτά που θα επακολουθήσουν και στα εθνικά και στα οικονομικά και στα κοινωνικά θέματα. Τέρμα οι ανακρίβειες. Γιατί αυτός ο λαός δεν αντέχει πλέον τέτοιες ανακρίβειες και τέτοιους αποπροσανατολισμούς.

Για να πετύχει, λοιπόν, με πολιτικά κριτήρια την ένταξη στην ΟΝΕ, αφού δεν μπορεί ούτε το 2001 και το 2002 να πετύχει τα οικονομικά κριτήρια, άρχισε να ασκεί μια πολιτική του καλού παιδιού μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο είχαμε τη στροφή 180 μοιρών και στα ελληνοτουρκικά και στο Κυπριακό και στο Σκοπιανό, τα οποία όλα υπογεύως προωθούνται με ένα τρόπο επικίνδυνο για τα δικά μας συμφέροντα.

Εμείς λοιπόν λέμε, ότι το ΔΗ.Κ.ΚΙ. έχει σαφώς ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Όμως, πιστεύουμε, ότι αυτή η έλλειψη κοινής γραμμής μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη δεν μας αφήνει την πολυτέλεια και με τα ανοιχτά εθνικά αλλά και τα μεγάλα οικονομικά κοινωνικά προβλήματα να μπούμε με τέτοιους ρυθμούς μέσα σε δεκαοκτώ μήνες στην ΟΝΕ, που δεν τους αντέχει άλλο η κοινωνία, δεν τους αντέχει η πλειοψηφία του ελληνικού λαού, πολύ περισσότερο όταν αυτό πάμε να το πετύχουμε με ενδοτική πολιτική πάνω στα εθνικά θέματα.

Άρα, τι πρέπει να κάνουμε; Πρέπει, κατά την άποψή μας, να μην ακολουθήσουμε αυτούς τους ρυθμούς. Και για να μην ακολουθήσουμε, τότε θα πρέπει να μη βιαστούμε να πάμε το 2002, πριν δούμε ότι έρχεται τουλάχιστον η πολιτική ένωση με σύγκλιση των πραγματικών επιπέδων ανάπτυξης και μια σειρά άλλα ζητήματα που ανέφερα πριν.

Μόνο έτσι θα διασφαλίσουμε και την εθνική μας υπόσταση και τα εθνικά μας σύνορα, αλλά θα διασφαλίσουμε παράλληλα και μια πορεία της Ελλάδας και του λαού στην Ενωμένη Ευρώπη αντάξια των προσδοκιών και ταυτόχρονα θα μπορέσουμε πράγματι να διατηρήσουμε την κοινωνική συνοχή που είναι αναγκαία σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, εν όψει των μεγάλων κινδύνων οι οποίοι ελλοχεύουν.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εκτός από τις συνθήκες που ανέφερα, όπως θα ξέρετε στην Ευρώπη υπάρχει και μια άλλη συμφωνία σταθερότητας και ανάπτυξης. Ρίξτε μια ματιά όσοι δεν προλάβετε να τη διαβάσετε.

Τι σημαίνουν όλα αυτά που είπε σήμερα ο κύριος Πρωθυπουργός; Σημαίνουν ότι είναι ανακρίβειες και το γνωρίζει ο κύριος Πρωθυπουργός και παρ' όλα αυτά λέει ανακρίβειες στη Βουλή και στον ελληνικό λαό.

Ρίξτε μια ματιά επίσης, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο τι είπε πριν από λίγες εβδομάδες ο διευθύνων σύμβουλος της μεγαλύτερης αυτοκινητοβιομηχανίας της FIAT. Είπε ότι το μεγάλο πρόβλημα που θα υπάρξει μετά τη λειτουργία του ΕΥΡΩ θα είναι η ανεργία. Και σε συνέντευξη που έδωσε σε Ισπανική εφημερίδα τι είπε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Ότι το πρόβλημα της απασχόλησης δεν πρόκειται να λυθεί αν δεν υπάρξει ανάπτυξη και κυρίως αν δεν υπάρξουν επενδύσεις του δημόσιου τομέα.

Και δεν είναι μόνο αυτός, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Διαβάστε τι είπε πριν από λίγες μέρες σε συνέντευξη στον "ECONOMIST" ο Υπουργός Εργασίας των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής σχετικά με την πορεία της οικονομίας μέσα σ' αυτό το σύστημα το νεοφιλελεύθερο της παγκοσμιοποίησης. Εκεί λέει ότι η ανεργία φουντώνει και ότι θα πρέπει οι μεγάλες επιχειρήσεις οι οποίες εκμεταλλεύονται την κατάσταση και το σύστημα να επιβαρύνονται με φόρους και όχι τα λαϊκά στρώματα προκειμένου να υπάρξει πορεία

μελλοντικά, έστω και κατά λίγο, ανάπτυξης και δημιουργίας απασχόλησης και όχι ανεργίας.

Για να μην πω άλλο αμερικάνικο περιοδικό το οποίο επαναλαμβάνει τα ίδια και μάλιστα προσθέτει, ότι ενώ κάποτε οι απολύσεις θεωρούνταν ατιμία από τους λαούς, τώρα οι απολύσεις είναι βραβείο που δίνεται σε κυβερνήσεις από το χρηματιστηριακό κεφάλαιο.

Και εδώ τι κάνει η Κυβέρνηση; Ακόμη και στα πλαίσια της δικής της πολιτικής τι επιχειρεί να κάνει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για να πάει δήθεν, που δεν πρόκειται να πάει, με οικονομικά κριτήρια στην ΟΝΕ;

Η πολιτική της είναι η ιδιωτικοποίηση των πάντων και μάλιστα με αδιαφανείς διαδικασίες. Περιορισμός των τακτικών αποδοχών των πραγματικών μισθών και ημερομισθίων και συντάξεων. Προχωράει σε πολιτικές ανταγροτικές οι οποίες συρρικνώνουν τον αγροτικό τομέα και θέτουν σε εξαθλίωση ένα μεγάλο τμήμα του αγροτικού πληθυσμού. Επίσης, σκέφτεται να προχωρήσει σε αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις και στο ασφαλιστικό σύστημα.

Και ως έρθω στο βασικό κομμάτι στις ιδιωτικοποιήσεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και κύριε Πρωθυπουργέ, σοβαρά μιλάτε ότι με τις ιδιωτικοποιήσεις στρατηγικών τομέων της οικονομίας για τη μεταφορά όλων των μέσων παραγωγής στις πολυεθνικές εταιρείες στους γνωστούς πέντε, δέκα Έλληνες μεγαλοεπιχειρηματίες που τις παίρνουν θα λύσετε το πρόβλημα της οικονομίας και της κοινωνίας και θα κάνετε την Ελλάδα ισχυρή μέσα στο χώρο της Ενωμένης Ευρώπης;

Αλήθεια, κύριε Πρωθυπουργέ, αν ήταν έτσι τα πράγματα και αν αυτό το μοντέλο που σήμερα εσείς ευαγγελίζεσθε και το εμφανίζετε ως εκσυγχρονισμό ήταν να λύσει τα προβλήματα των επιχειρήσεων της οικονομίας και του λαού –και μπορείτε να μου δώσετε μια απάντηση εδώ και τώρα– γιατί δεν λύθηκαν αυτά τα προβλήματα;

Θα το πω χίλιες φορές, για να το ακούσει ολόκληρος ο ελληνικός λαός. Η Ολυμπιακή δεν ήταν στον Ωνάση μέχρι το 1975 και το 1975 η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας για λόγους οικονομικούς και κοινωνικούς την έκανε κρατική επιχείρηση;

Η Εμπορική, που σήμερα θέλετε να την κάνετε ιδιωτική, δεν ανήκε στον Ανδρεάδη και την πήρε ο αείμνηστος Παπαληγούρας και τον κατηγόρησαν για σοσιαλίζοντα Υπουργό της Νέας Δημοκρατίας;

Τα ναυπηγεία δεν ανήκαν επίσης στον Ανδρεάδη και σε μία σειρά άλλες επιχειρήσεις;

Αλήθεια, κύριε Πρωθυπουργέ, η "Πειραική-Πατραϊκή" δεν ανήκε στον Κατσάμπα και στο Στράτο και κάνατε ιδιωτικοποίηση τώρα και δώσατε ένα εργοστάσιο στην Ευρυτανία στους ίδιους πάλι. Αφού διαγράψατε τα χρέη –είναι τραγικό, να το ακούσει ο ελληνικός λαός, αυτός είναι ο εκσυγχρονισμός– το πήραν οι ίδιοι Κατσάμπας-Στράτος και, όπως ξέρετε, το άφησαν τώρα πριν από λίγες μέρες κλειστό και τους εργαζόμενους στο δρόμο.

Αν, λοιπόν, κύριε Πρωθυπουργέ, η ιδιωτικοποίηση έλυνε το πρόβλημα –δώστε μας αυτήν την απλή απάντηση, που την καταλαβαίνει πολύ καλά ο κάθε πολίτης– γιατί όταν ήταν στον ιδιωτικό τομέα χρεοκόπησαν; Τις χρεοκόπησαν οι ιδιώτες, χρεοκόπησαν και την ελληνική οικονομία, χρεοκόπησαν και τον ελληνικό λαό.

Και αν ενθυμείσθε –επειδή φαίνεται να ξεχνάτε το παρελθόν– το 1978 εδώ στη Βουλή –πάρτε τα Πρακτικά της Βουλής του Φεβρουαρίου του 1978– όταν συζητήθηκε ο προϋπολογισμός του 1978 –γιατί τον Οκτώβριο του 1977 είχαμε εκλογές– ο κ. Μητσotάκης, ο οποίος τότε ήταν νεοφιλελεύθερος, κάνοντας κριτική στον αείμνηστο Κωνσταντίνο Καραμανλή και στη Νέα Δημοκρατία τον κατήγγειλε για τις μεγάλες αυτές προβληματικές επιχειρήσεις, εν όψει της ένταξης της χώρας στην ΕΟΚ το 1981. Και σεις τώρα θέλετε να μας πείτε, ότι ξεπουλώντας αυτές τις επιχειρήσεις πάλι στους ίδιους ή σε άλλους σαν αυτούς που τις χρεοκόπησαν –και τώρα τις παραδίδετε με διαγραφή χρεών που ήταν από το αίμα, από

τον ιδρώτα του ελληνικού λαού– ότι αυτοί θα βγάλουν την οικονομία και το λαό από τα αδιέξοδα. Όχι, κύριε Πρωθυπουργέ. Εδώ προωθείτε σκόπιμα, μία συνειδητή αντιλαϊκή, συντηρητική πολιτική, που δεν οδηγεί σε οικονομική ανάκαμψη, δεν δημιουργεί προϋποθέσεις για αντιμετώπιση των μεγάλων οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων. Είναι μία πολιτική που απλά ανακατανέμει άδικα τον εθνικό πλούτο υπέρ των ολίγων, των οικονομικά ισχυρών και σε βάρος της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, πλειοψηφίας η οποία στενάζει σήμερα κάτω απ' αυτήν την αδιέξοδη αντιλαϊκή οικονομική και κοινωνική πολιτική. Και είναι εκείνες οι δυνάμεις της εργασίας και της παραγωγής, οι δυνάμεις του πολιτισμού, οι δυνάμεις των γραμμάτων, της τέχνης και της επιστήμης, οι οποίες υφίστανται αυτές τις συνέπειες.

Γι' αυτό το ΔΗΚΚΙ προσδιορίζοντας με βάση το σήμερα στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και διεθνώς ποιος είναι ο μη προνομιούχος Έλληνας, καθορίζει ότι μη προνομιούχοι Έλληνες, μη προνομιούχοι Ευρωπαίοι, μη προνομιούχοι σε όλον τον πλανήτη είναι οι άνθρωποι της εργασίας, οι άνθρωποι της παραγωγής και της δημιουργίας, οι οποίοι υφίστανται τις τραγικές συνέπειες αυτής της αδιέξοδης νεοφιλελεύθερης αντιλαϊκής πολιτικής.

Χρειάζεται, κατά συνέπεια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μια τελείως διαφορετική πολιτική.

Μας είπε ο κύριος Πρωθυπουργός ότι θα έχουμε νομισματική ισορροπία. Αλήθεια, κύριε Πρωθυπουργέ –και δώστε μία απάντηση τώρα στη Βουλή– αν είναι έτσι για όσες χώρες μπαίνουν στο Μηχανισμό Συναλλαγικών Ισοτιμιών, όπως μπήκαμε και εμείς το Μάρτη, αν είναι έτσι για όσες χώρες μπαίνουν στο EURO να έχουν σταθερότητα στο νόμισμα, γιατί, ενώ είχατε ανακοινώσει ότι θα κλειδώνουν οι ισοτιμίες στις 2 του Μην, δεν κλειδωσαν οι ισοτιμίες και ανεστάλη η λήψη απόφασης στο Συμβούλιο Κορυφής και στο Συμβούλιο Υπουργών;

Μπορείτε να δώσετε απάντηση; Δεν θα δώσετε ασφαλώς γιατί η απάντηση είναι αντίθετη από αυτά που είπατε πριν στη Βουλή και μέσω της Βουλής στον ελληνικό λαό γιατί ακριβώς κανένας δεν διασφαλίζει τη σταθερότητα του νομίσματος είτε της κάθε χώρας είτε του ΕΥΡΩ για τις χώρες που μπήκαν στο ΕΥΡΩ από εδώ και πέρα και πολύ περισσότερο από την 1.1.1999 αν αυτό λειτουργήσει. Λέω "αν" και το υπογραμμίζω.

Γιατί ακριβώς, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είμαστε σοβαροί, δεν είμαστε υπεύθυνοι όταν θέλουμε να λεγόμαστε πολιτική ηγεσία αυτού του τόπου και δεν τονίζουμε στον ελληνικό λαό ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής την κυριαρχία τους την επιδιώκουν και την επιτυγχάνουν πέρα από τη στρατιωτική δύναμη και ισχύ κυρίως με την κυριαρχία του δολαρίου. Αλήθεια υπάρχει κανένας που μπορεί να υποστηρίξει ότι η Αμερική θα θυσιάσει την κυριαρχία του δολαρίου αφήνοντας λεωφόρο για να αναπτυχθεί χωρίς νομισματικούς κραδασμούς ένα νέο νόμισμα και μάλιστα ευρωπαϊκό που θα αποτελεί τη συνισταμένη πολλών δεκάδων μελλοντικά χωρών; Αυτός είναι ο λόγος.

Δεύτερον αλήθεια παρακολουθήσατε την πορεία του ΓΙΕΝ, του νομίσματος της Ιαπωνίας που είναι η άλλη ανταγωνίστρια χώρα στην Ευρώπη από πλευράς οικονομικής; Είδατε το κατρακύλισμα του τελευταίου καιρού στο ΓΙΕΝ που πέρα από τα προβλήματα στην Ιαπωνία από την άλλη μεριά έχουμε τρομακτική αύξηση των εξαγωγών ιαπωνικών προϊόντων και έχει δημιουργήσει μεγάλο πονοκέφαλο ακόμη και στις ΗΠΑ;

Μετά από όλα αυτά ειλικρινά μπορεί κανένας σοβαρά να υποστηρίξει ότι μπαίνοντας στο μηχανισμό συναλλαγματικών ισοτιμιών όπως μπήκε η Ελλάδα το Μάρτιο ή στο EURO θα σταματήσουν οι διαταραχές και ότι θα υπάρχει πλέον νηνεμία; Και αν είναι έτσι, κύριε Πρωθυπουργέ, δώστε άλλη μία απάντηση εδώ και τώρα. Αυτό σημαίνει σύγχρονη πολιτική με διάλογο ουσιαστικό μέσα στη Βουλή και ενώπιον του ελληνικού λαού.

Διαφεύδετε; Το 1989 μπήκε στο Μηχανισμό των Συναλλαγματικών Ισοτιμιών η αγγλική λίρα. Όταν το 1992 αντιμετώπισε

το μεγάλο πρόβλημα δεν βγήκε η "Κεντρική Γερμανική Τράπεζα" να υποστηρίξει, παρ' ότι ήταν μέσα στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών, την αγγλική λίρα γιατί προσά- τευσε τα δικά της συμφέροντα. Και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο παρ' ότι ήταν μέσα στο μηχανισμό το 1992 βγήκε από το μηχανισμό και έκτοτε δεν ξαναμπήκε. Το ίδιο συνέβη και με την Ιταλία και με άλλα νομίσματα το ισπανικό, το πορτογαλικό.

Επομένως μη λέτε τέτοια πράγματα, κύριε Πρωθυπουργέ, γιατί θα τα βρείτε μπροστά σας και πάρα πολύ σύντομα.

Τέλος είπατε -και είναι τελείως ανακριβές- προς τη Βουλή και τον ελληνικό λαό ότι, εάν θα μπορούμε στην ΟΝΕ την επόμενη μέρα θα υπάρχει εργασία, δεν θα υπάρχει ανεργία, το σημείωσα, θα υπάρχει κοινωνικό κράτος. Μα σοβαρά το υποστηρίζετε αυτό, κύριε Πρωθυπουργέ; Μήπως δεν προλά- βατε να διαβάσετε το κείμενο που υπογράψατε; Μήπως δεν προλάβατε να διαβάσετε την έκθεση του Ευρωπαϊκού Νομι- σματικού Ιδρύματος που έγινε εν όψει του Συμβουλίου Κορυφής για την ένταξη των δώδεκα χωρών στην ΟΝΕ; Διότι εκεί λέει τα τελείως αντίθετα. Ακόμη έχει παράγραφο που λέει ότι και αν ακόμη κάποια χώρα πετύχει τους στόχους των ονομαστικών δεικτών πιο νωρίς από το χρόνο που περιλαμ- βάνεται στη σύμβαση, τότε δεν θα σταματήσει τη λιτότητα, θα συνεχίσει τη λιτότητα. Και αυτή είναι ρητή κατηγορηματική δέσμευση.

Επίσης, κύριε Πρωθυπουργέ, είχατε πει στον ελληνικό λαό ότι δήθεν δεσμεύτηκαν οι άλλες χώρες στις 2 του Μάη, ότι η Ελλάδα θα μπει το 2001. Είναι ανακριβεία γιατί δεν θέλω να το χαρακτηρίσω με πιο βαρύ χαρακτηρισμό!

Κύριε Πρωθυπουργέ, δεν λέει αυτό, το κείμενο της συμφωνίας. Μην το αμφισβητήσετε γιατί αυτό είναι το κείμενο που μας δώσατε εσείς. Αυτή είναι η ενημέρωση που μας κάνατε, μας δώσατε ένα κείμενο που είχε δημοσιευθεί προηγουμένως. Τίποτε άλλο, ούτε την έκθεση του Ευρωπαϊκού Νομισματικού Ιδρύματος. Εσείς δεν ξέρετε, κύριε Πρωθυπου- γέ; Αυτό είναι το σχέδιο της απόφασης, 1ης Μαιού-που προετοίμασε τη δική σας - του Συμβουλίου Υπουργών Οικονομικών.

Ακούστε, κύριοι συνάδελφοι -είναι αυτό που μου έδωσε ο κύριος Πρωθυπουργός, δεν είναι δικά μου χαρτιά- τι λέει: "Το Συμβούλιο Υπουργών Οικονομικών επαναλαμβάνει ότι την ευθύνη για τη δημοσιονομική εξουσία έχουν και εξακολουθούν να έχουν τα κράτη-μέλη και ότι σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 104 β' παράγραφος 1, η Κοινότητα δεν ευθύνεται για τις υποχρεώσεις των κρατών-μελών, ούτε τις αναλαμβάνει". Πού είναι η δέσμευση; Σας λέει εδώ ότι αν δεν πετύχετε τους στόχους των ονομαστικών δεικτών, είναι δική σας ευθύνη.

Παρακάτω επίσης, λέει ότι δεν πρόκειται ποτέ να αποδε- χθούν αιτιολογία για χρηματοδότηση προς κάποια χώρα, αν δεν πετύχει αυτούς τους στόχους.

Κλείνοντας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να πιστεύω ότι η σημερινή συζήτηση αποτέλεσε την αρχή για ενημέρωση του λαού. Η σημερινή συζήτηση, επίσης, πριν κλείσει, θα πρέπει να λάβει υπόψη μία κατάσταση που υπάρχει σήμερα. Και η κατάσταση που υπάρχει σήμερα είναι το γνωστό πρόβλημα της Ιονικής.

Κύριε Πρωθυπουργέ, στην Ιονική, πέρα από το ότι είναι λάθος η τρίτη τράπεζα της Ελλάδος να δοθεί σε οποιαδήποτε άλλη μικρότερη τράπεζα, δεν εξυπηρετεί τους στόχους για τη βελτίωση ανταγωνιστικότητας της τράπεζας. Εδώ λέτε ότι πάτε σε εκσυγχρονισμό του δημόσιου τομέα. Έχετε πει κατ'επανάληψη ότι θέλετε να καταργήσετε τον εναγκαλισμό του κράτους προς τις δημόσιες επιχειρήσεις και εδώ κάνατε το τελείως αντίθετο. Γιατί ενώ οι τράπεζες είναι αυτόνομες τραπεζικές ανώνυμες εταιρείες, έχουν δική τους προσωπικό- τητα, δεν πήραν απόφαση τα όργανα της τράπεζας για ιδιωτικοποίηση ή οτιδήποτε άλλο, αλλά εξήγγειλε ο Υπουργός, που δεν έχει δικαίωμα, τελείως παρανόμως, την ιδιωτικοποίηση και προκάλεσε τη μήνι, την οργή και εργαζομένων, αλλά και του λαού που ταλαιπωρείται λόγω αυτής της απεργίας.

Νομίζω, ότι όλα αυτά που είπα θα πρέπει η Κυβέρνηση να τα λάβει σοβαρά υπόψη και να σταματήσει να εφησυχάζει στη

λογική ότι αυτά που είπε μπορεί να τα πιστέψει ο λαός.

Πριν κλείσω, θέλω να αναφερθώ σε μία είδηση που μου έδωσαν, η οποία αν είναι πραγματική, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το καταγγέλλω. Μου έστειλαν ένα χαρτί και μου λένε ότι η ΕΤ, λόγω "βλάβης" δεν κάνει αναμετάδοση. Παραδίδω τους κυρίους για τη δημοκρατία τους, για την ευαισθησία τους, για το ενδιαφέρον τους προς ενημέρωση της Βουλής και του ελληνικού λαού, στην κρίση του ίδιου του λαού.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο κύριος Πρωθυ- πουργός έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο κ. Τσοβόλας ή έχει άγνοια των γεγονότων ή διαστρέφει τα πράγματα.

Είπε στην αρχή της ομιλίας του ότι ορισμένες χώρες δεν πληρούσαν τα κριτήρια και έγινε πολιτική διαπραγμάτευση και με βάση αυτή την πολιτική διαπραγμάτευση αυτές οι χώρες εντάχθηκαν.

Όλοι ξέρουν ότι η απόφαση του Συμβουλίου των Υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών και του Συμβουλίου Κορυφής, πάρθηκε μετά από δυο εκθέσεις του Ευρωπαϊκού Νομισματικού Ινστιτούτου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και μετά από μια αποτίμηση, η οποία έγινε από το Συμβούλιο των Υπουργών Οικονομικών.

Όσον αφορά τις χώρες οι οποίες συμμετέχουν στην ΟΝΕ, η γνώμη η οποία διατυπώνεται στο κείμενο, είναι ότι οι χώρες αυτές πληρούν όλα τα κριτήρια. Δεν έγινε καμία πολιτική διαπραγμάτευση. Ο κ. Τσοβόλας όμως δεν έχει καταλάβει πώς εφαρμόζονται τα κριτήρια. Παραδείγματος χάρη, για το κριτήριο του δημοσίου χρέους, αναφέρεται το 60% στη Συνθήκη του Μάαστριχτ, αλλά το κριτήριο είναι, ότι πρέπει να υπάρχει μια πτωτική τάση του δημόσιου χρέους, που να τείνει σ' αυτόν το στόχο.

Και εκείνο το οποίο εξετάστηκε σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι αν υπήρχε πτωτική τάση. Και υπήρχε πτωτική τάση. Και αυτό ισχύει και για την περίπτωση της Ελλάδας. Βεβαίως, δεν μπορούμε να φτάσουμε το 60% μέσα στους επόμενους δεκαοκτώ μήνες. Θα ήταν τρελό να ισχυριστούμε κάτι τέτοιο.

Εμείς, όμως, έχουμε ήδη πτωτική τάση και αυτήν την πτωτική τάση θα εξακολουθήσει και γι' αυτό θα ικανοποιήσουμε αυτό το κριτήριο, όπως επίσης το κριτήριο της ένταξης στο Μηχανισμό των Συναλλαγματικών Ισοτιμιών.

Το κριτήριο αυτό έχει ερμηνευθεί ως εξής, ότι πρέπει οι χώρες οι οποίες εντάσσονται, να έχουν στην περίοδο των δυο ετών τις διακυμάνσεις του νομίσματος, στο επίπεδο αυτό που ορίζεται στο Μηχανισμό των Συναλλαγματικών Ισοτιμιών, είτε συμμετέχουν τυπικά είτε όχι. Αλλά βεβαίως, προτιμότερο είναι να συμμετέχουν τυπικά. Λοιπόν, ούτε εκεί υπήρχε πρόβλημα για οποιαδήποτε χώρα και γι' αυτό έγινε δεκτό ότι πληρούν τα κριτήρια. Καμία, λοιπόν, πολιτική διαπραγμάτευση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχουν -όπως ξέρετε- στην Ευρώπη εκτεταμένες συζητήσεις για το τι θα φέρει η ΟΝΕ, για το ποια είναι τα οφέλη, ποια είναι τα προβλήματα. Και έχουν επισημανθεί προβλήματα, τα οποία θα ισχύσουν σε ένα μεγάλο χώρο, όπως η Ευρώπη, λόγω των διαφορετικών βαθμών ανάπτυξης, λόγω της ύπαρξης διαφορετικών κυβερ- νήσεων με διαφορετικές πολιτικές.

Τι θα συμβεί για παράδειγμα αν στην Ισπανία υπάρχει υψηλός πληθωρισμός υπό τις νέες συνθήκες και στις άλλες χώρες χαμηλός πληθωρισμός; Αν μια χώρα ακολουθήσει μια επεκτα- κτική οικονομική πολιτική, μια πολιτική με υψηλά ελλείμματα, πώς θα παρέμβει η κεντρική τράπεζα; Και εκεί υπάρχουν πολλές απόψεις.

Θα περίμενε, λοιπόν, κανείς από τον κ. Τσοβόλα, ο οποίος δεν συμφωνεί με αυτήν την επιλογή, να αναφερθεί σ' αυτόν τον πλουσιότατο προβληματισμό για να φωτίσει και τη Βουλή για τις πτυχές εκείνες, οι οποίες παρουσιάζουν προβλήματα. Απ' αυτά τίποτε, μα τίποτε δεν ακούσαμε. Δεν ακούσαμε για κανένα από τα προβλήματα, που συζητώνται σε ολόκληρο τον ευρωπαϊκό χώρο.

Αλλά στην ουσία τι ακούσαμε; Μια καινοφανή θεωρία. Η καινοφανής αυτή θεωρία είναι ότι εμείς, η Ελλάδα των δέκα εκατομμυρίων και της οικονομίας, την οποία όλοι ξέρουμε και έχουμε, μπορούμε να ακολουθήσουμε μια διαφορετική πορεία απ' όλους τους υπόλοιπους.

Γιατί και η Μεγάλη Βρετανία έχει δηλώσει ότι πρόκειται μετά τις επόμενες εκλογές να αποφασίσει αν θα ενταχθεί ή όχι –και η πρόθεση είναι να ενταχθεί– και επίσης η Δανία και η Σουηδία έχουν δηλώσει ότι όταν θα κάνει η Μεγάλη Βρετανία αυτό το βήμα, στην ίδια περίπου εποχή θα προχωρήσουν και αυτοί. Λοιπόν, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σε κάποιο χρονικό διάστημα θα συμμετέχουν όλοι.

Εμείς, κατά τον κ. Τσοβόλα, η χώρα των δέκα εκατομμυρίων θα πρέπει να μείνει απ' έξω, να έχει τη δικιά της οικονομική πολιτική και να ανταγωνιστεί ένα χώρο των διακοσίων σαράντα, διακοσίων πενήντα εκατομμυρίων.

Είναι φανερό ότι αυτό είναι –ας το πω έτσι– αλβανοποίηση της χώρας. Είναι μία πορεία, η οποία θα θέλει να εξασφαλίσει μέσα για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της χώρας μόνο και μόνο μέσα από τις δικές της περιορισμένες δυνάμεις και όχι σε συνεργασία με τους άλλους. Είναι μία πορεία καταστροφής, είναι μία πορεία αρνητική και ο τόπος δεν πρέπει να ακολουθήσει αυτήν την πορεία.

Εμείς πρέπει να αναπτύξουμε μία δυνατή Ελλάδα και δυνατή Ελλάδα γίνεται και θα υπάρξει μονάχα μέσα από διαδικασίες διαπλοκής με τις άλλες οικονομίες, μέσα από μία πορεία που θα την κάνει πιο ανταγωνιστική.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Κύριε Πρόεδρε, το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο κ. Τσοβόλας έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Κύριε Πρόεδρε, δεν μπορώ να αντιληφθώ πού βλέπει την Ελλάδα ισχυρή ο κύριος Πρωθυπουργός με αυτήν την πολιτική που κάθε μέρα που περνάει αλβανοποιεί και περισσότερους Έλληνες πολίτες. Διότι δεν ξέρω, αν κατά τα μέτρα και κριτήρια του κυρίου Πρωθυπουργού είναι ισχυρή μία χώρα, όταν ξεπουλάει τον εθνικό πλούτο, τα μέσα παραγωγής σε ξένες επιχειρήσεις, όταν, επίσης, σε μία χώρα αυξάνει συνεχώς η ανεργία και κάθε μέρα που περνάει βρίσκεται και μεγαλύτερο κομμάτι πολιτών στους δρόμους ενάντια σε αυτήν την πολιτική.

Ας τα κρίνει βέβαια αυτά που είπατε ο ελληνικός λαός που σας άκουσε.

Είπατε, επίσης, ότι η Μεγάλη Βρετανία έχει πρόθεση να μπει στην ΟΝΕ.

Κύριε Πρωθυπουργέ, το αντίθετο μέχρι τώρα έχει δηλώσει η Μεγάλη Βρετανία. Και πρόσφατα ο Υπουργός Οικονομικών της Μεγάλης Βρετανίας είπε ότι μέχρι το 2002 δεν το συζητάμε για να μπούμε στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Σας έχει εξηγήσει και άλλη φορά γιατί η Μεγάλη Βρετανία δεν θέλει να μπει, διότι ακριβώς πιστεύει ότι μέχρι το 2002 θα ολοκληρωθεί το θεσμικό πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης, οπότε, εάν αυτό πραγματοποιηθεί, ξέρει ότι ελάχιστη αξία έχει και η Ενωμένη Ευρώπη και η Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Εάν τώρα εσείς έχετε παρωπίδες και πέρα από τον Κολ, δεν βλέπετε τίποτα άλλο, είναι ιστορία δική σας.

Αλλά όμως είμαστε υποχρεωμένοι να ενημερώσουμε τον ελληνικό λαό και να ακούσει και τις άλλες απόψεις, οι οποίες με επιχειρηματολογία υποστηρίχθηκαν από την πλευρά τη δική μου απόψε. Και δεν είναι η μόνη φορά.

Τέλος, κύριε Πρόεδρε, είναι ανακριβή αυτά που είπε ο κύριος Πρωθυπουργός για την Ιταλία, τη Φιλανδία και το Βέλγιο.

Εγώ τον κάλεσα να πάρει θέση με βάση τα στοιχεία που μας έδωσε ο ίδιος, εκτός εάν τα αναιρεί τα στοιχεία αυτά, που είναι η απόφαση του Συμβουλίου Κορυφής της 2ας Μαΐου.

Να σας διαβάσω τι λέει για τη Φιλανδία; Στις τρεις προϋποθέσεις και συγκεκριμένα στην τρίτη λέει ότι συμμετείχε

στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών από τον Οκτώβριο του 1996.

Ξέρετε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 109, για να ενταχθεί μία χώρα μεταξύ των άλλων κριτηρίων πρέπει να έχει και το κριτήριο ότι εντάχθηκε δύο χρόνια πριν στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών.

Και εδώ προχωράει και λέει ότι παρ' ότι δεν συμπληρώνει αυτό το κριτήριο, την εντάσσει. Και στο τέλος λέει ότι αυτό το κάνει, γιατί τήρησε μία πολιτική σταθερότητας.

Άρα, είναι πολιτική συναλλαγή, αφού τα οικονομικά κριτήρια καθορίζονται σαφέστατα στις συμβάσεις του Μάαστριχτ.

Προχωράμε στην Ιταλία, αναφέρει το ίδιο. Προχωράμε, επίσης, στο Βέλγιο όπου μάλιστα δύο από τα πέντε κριτήρια δεν έχουν ικανοποιηθεί.

Επομένως, γιατί θέλετε το άσπρο να το κάνετε μαύρο, προκειμένου να υποστηρίξετε τα επιχειρήματα, τα οποία δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα;

Κύριε Πρωθυπουργέ, νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο, αντί να προσπαθείτε να πείσετε τον ελληνικό λαό με αυτά τα λόγια που είπατε απόψε για την δραματική κατάσταση που υπάρχει, να βγείτε και να πείτε ανοικτά στον ελληνικό λαό: "Ναι για πολιτικούς λόγους πιστεύουμε ότι πρέπει να ενταχθεί η Ελλάδα".

Να πείτε στον ελληνικό λαό ότι πράγματι, μετά την επόμενη μέρα της ΟΝΕ, αν ενταχθεί η Ελλάδα –που για μας είναι τελείως αβέβαιο– τον περιμένουν χειρότερες μέρες, τον περιμένει πιο σκληρή λιτότητα, χωρίς ημερομηνία λήξης. Είναι λογικό το γιατί τον περιμένει λιτότητα, μεγαλύτερη από την ανεργία.

Σας ανέφερα συγκεκριμένα δηλώσεις ατόμων που δεν είναι, ούτε σοσιαλιστές ούτε σοσιαλδημοκράτες. Είναι εκφραστές του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος.

Το θέμα είναι, αν αυτά τα οποία γίνονται μπορούν να υπηρετούν την Ελλάδα, μπορούν να υπηρετούν τον ελληνικό λαό. Η δική μας απάντηση είναι όχι. Αντιθέτως δημιουργούν προβλήματα. Αυτό γίνεται, διότι μετά την ένταξη στην ΟΝΕ, μετά την ολοκλήρωση της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, θα πρέπει να υπάρξει σκληρότερη λιτότητα, για να ανταγωνιστεί η ευρωπαϊκή πλέον οικονομία τις οικονομίες των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Ιαπωνίας, που έχουν σήμερα που συζητάμε –πολύ περισσότερο μετά από τρία τέσσερα χρόνια– πολύ πιο καλές επιδόσεις σε όλα τα μεγέθη και ασφαλώς δεν υπάρχει κανένας ανταγωνισμός.

Κλείνοντας, ήθελα να πω ότι αυτό που είπατε στην ομιλία σας και στην δευτερολογία σας ότι δήθεν δεν μπορούμε εμείς – για τους λόγους που ανέφερα που είναι πολιτικοί, οικονομικοί, κοινωνικοί και εθνικοί– να ακολουθήσουμε τη γραμμή που ακολουθεί η Μεγάλη Βρετανία, Δανία και Σουηδία, γιατί εκείνες είναι ισχυρές χώρες, είναι επιχειρήματα υπέρ της δικής μου άποψης. Μα, αφού δεν θέλουν να μπουνο στο ΕΥΡΩ εκείνες οι χώρες που έχουν ισχυρές οικονομίες και οι οποίες δεν πρόκειται να δημιουργήσουν μπαίνοντας κοινωνικά προβλήματα, προβλήματα στο λαό, εμείς για ένα λόγο περισσότερο πρέπει να ακολουθήσουμε αυτήν την τακτική, ώστε να αναπτύξουμε την οικονομία, ώστε να δημιουργήσουμε εκείνες τις δομές και την υποδομή, η οποία θα επιτρέψει το να μπούμε στην Ενωμένη Ευρώπη κάτω από όρους ανταγωνιστικούς και όχι ως φτωχοί συγγενείς.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ζήτησα τον Υπουργό Τύπου και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στο τηλέφωνο, ο οποίος είχε υπόψη του το θέμα, διότι παρακολουθούσε τη συζήτηση και μου είπε ότι δεν υπήρξε πρόβλημα σοβαρό στη μετάδοση της συζητήσεως από την ΕΤ. Υπήρξε για χρόνο που δεν υπερέβη, όπως μου είπε, το λεπτό, πτώση της τάσεως του ρεύματος. Χρησιμοποιήθηκε η συμπληρωματική γεννήτρια της ΕΤ και συνεχίζονταν κανονικά η συζήτηση και στη διάρκεια που ο Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ. ανέφερε το γεγονός.

Πάντως, θα έχει πλήρη ενημέρωση. Η συζήτηση συνεχίζεται αυτήν τη στιγμή κανονικά και καθ' όν χρόνο ο Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ. μιλούσε για το θέμα, μεταδιδότο η ομιλία του κανονικά.

Ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας και Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως κ. Κωνσταντίνος Καραμανλής έχει το λόγο.

Αμέσως μετά την ομιλία του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας, θα γίνει η ψηφοφορία που εκκρεμεί εν τάχει.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος του Συνσπισμού της Αριστεράς και της Προόδου): Γιατί να μη γίνει στο τέλος η ψηφοφορία, κύριε Πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ορίστε, κύριε Καραμανλή, έχετε το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούσαμε δια στόματος Πρωθυπουργού μια διάλεξη για την ορθότητα της πολιτικής που κατατείνει προς την Οικονομική και Νομισματική Ένωση της Ευρώπης.

Το ερώτημα είναι, όχι αν μπορεί να κάνει διαλέξεις, αλλά κατά πόσο μπορεί να εφαρμόσει πολιτική που υπηρετεί το στόχο αυτό. Μέχρι στιγμής αυτό δεν έχει αποδειχθεί.

Το δεύτερο ερώτημα είναι: "Ποιον πάτε να πείσετε;". Εμείς το ξέρουμε –και το ξέρουμε χρόνια– έχοντας πρωταγωνιστήσει στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό αυτής της χώρας. Εάν θέλετε να πείσετε εαυτόν ή όσους στο δικό σας κόμμα δυσπιστούν για την ορθότητα της επιλογής, άλλοι είναι οι χώροι, για να το επιχειρήσετε, και όχι εδώ.

Το κρίσιμο θέμα είναι κατά πόσον πολιτικά και ουσιαστικά υπηρετείτε αυτήν την επιλογή.

Και εδώ οφείλω να τονίσω ότι παριστάμεθα σήμερα μάρτυρες του εξής αξιοπερίεργου φαινομένου: από τη μια ο Πρωθυπουργός, σήμερα πια, να έχει συρθεί με φανερά τα αισθήματα ενοχής στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό, αλλά να μην μπορεί ούτε να διατυπώσει ούτε να εφαρμόσει πολιτική, που υπηρετεί το στόχο. Και απ'την άλλη ο προκαλέσας τη σημερινή προημερησίας διατάξεως συζήτηση, ο κ. Τσοβόλας, να μένει πιστός στα αρχικά αντευρωπαϊκά ανακλαστικά της ιστορικής κοίτης του ΠΑΣΟΚ. Συμπέρασμα: και οι δύο εκδοχές, που ξεκινούν απ' την ίδια ρίζα, ζημιώνουν τον τόπο.

Κύριε Σημίτη, μας μιλήσατε για επιτυχία. Είναι αξιοθαύμαστη η τέχνη σας να διαστρεβλώνετε την ακρίβεια και την αλήθεια και να παριστάνετε το άσπρο μαύρο. Γιατί μόνο για επιτυχία της πολιτικής σας δεν μπορεί να μιλήσει κανείς. Οι ευρωπαϊκές σας επιδόσεις κάθε άλλο παρά ικανοποιητικές είναι. Θέλω μάλιστα εδώ να επισημάνω κάτι, το οποίο νομίζω ότι είναι εξαιρετικά βλαπτικό. Είναι πολύ διδακτική σε σχέση με τις ευρωπαϊκές σας επιδόσεις η ανταλλαγή ύβρεων μεταξύ του Έλληνα Υπουργού Εξωτερικών και του Επιτρόπου της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Με ποιο δικαίωμα, όχι μόνο δεν αξιοποιείτε τη θέση της χώρας, αλλά τη διασύρετε;

Μια ακόμη παρατήρηση σε σχέση με τα όσα είπατε: κύριε Σημίτη, μη μιλάτε για το 1980 και την ένταξη. Και μη μιλάτε από ντροπή και μόνο για τη στάση που είχατε και ως κόμμα και ως πρόσωπο στην ιστορική εκείνη επιλογή της ένταξης και του ευρωπαϊκού προσανατολισμού της χώρας και από αισθήματα μεταμέλειας προς όλους τους Έλληνες, γιατί αναλογισθείτε: εάν η δική σας πολιτική, εκείνης της εποχής, είχε επικρατήσει, δεν θα ήσασταν σήμερα σε θέση να μας κάνετε διαλέξεις περί ΟΝΕ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Και θεωρώ ότι είναι θράσος να μιλάτε για αναχρονισμό και εξηγούμαι. Σας χρειάστηκαν περίπου δεκαπέντε χρόνια, για να αποδεχθείτε τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Σας πήρε δύο δεκαετίες, για να αρχίσετε δειλά-δειλά να σκέφτεστε τις αποκρατικοποιήσεις. Ακόμα και σήμερα αρνείσθε την ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων. Με άλλα λόγια, θα σας πάρει καμιά δεκαριά χρόνια να το δεχθείτε και αυτό. Και δεν δεσμεύεσθε ούτε καν για τον εκλογικό νόμο. Σιωπάτε, όταν τίθεται αυτό το ζήτημα, φανερώνοντας τον πειρασμό να παίξετε μικροκομματικά παιχνίδια. Μόνο και μόνο γ'αυτά τα τέσσερα –και σταχυολογημένα είναι, δεν είναι διεξοδικός ο κατάλογος– είστε ο γνησιότερος, ο αυθεντικότερος και πιο σημαντικός εκπρόσωπος της πολιτικής τάξης του χθες, του παρελθόντος. Και είναι ευτύχημα για τον τόπο ότι, με την

εκπνοή του 21ου αιώνα, λήγει και ο δικός σας πρωταγωνιστικός ρόλος και έρχεται η πολιτική σας αποστρατεία. Γιατί αρκετά κρατήσατε τη χώρα πίσω, αρκετά εμποδίσατε την ανάπτυξη αυτού του τόπου! Η Ελλάδα του 21ου αιώνα δεν σας χρειάζεται!

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, 2 Μαΐου, Σύνοδος Κορυφής, απόφαση περί συμμετοχής στο ενιαίο νόμισμα. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο καθόρισε την πρώτη ομάδα των κρατών-μελών που πληρούν τα κριτήρια της οικονομικής σύγκλισης, όπως καθορίστηκαν με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Επελέγησαν έντεκα χώρες, τρεις χώρες, για δικούς τους λόγους, παρ'ότι ικανοποιούσαν όλα τα κριτήρια σύγκλισης, επέλεξαν να μη συμμετάσχουν, η Ελλάδα δεν επελέγη, διότι ήταν η μόνη χώρα που δεν ικανοποιούσε κανένα από τα κριτήρια σύγκλισης. Με άλλα λόγια, η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που έμεινε εκτός ΕΥΡΩ, χωρίς τη θέλησή της.

Αυτό, εάν θέλουμε να μιλούμε τη γλώσσα της αλήθειας, συνιστά από μόνο του εθνική υποβάθμιση. Η χώρα στις 2 Μαΐου και επισήμως υποβιβάστηκε σε κράτος-μέλος δεύτερης κατηγορίας και κινδυνεύει πια άμεσα με περιθωριοποίηση. Στις 2 Μαΐου χάσαμε το τεράστιο πλεονέκτημα της ισότιμης ένταξής μας στην Ευρωπαϊκή τότε Κοινότητα.

Δεκαοκτώ χρόνια μετά την ένταξη, που ήταν, σε πολύ μεγάλο βαθμό, η μεγαλύτερη μεταπολεμική εθνική μας επιτυχία, προξενεί αισθήματα θλίψης το γεγονός ότι άλλες χώρες που ενετάχθησαν στην τότε Ευρωπαϊκή Κοινότητα αρκετά αργότερα από μας –και μάλιστα με επιδόσεις ανάλογες ή και υστερούσες σε σχέση με τις δικές μας– σήμερα συμμετέχουν στην πρώτη ομάδα κρατών – μελών του ΕΥΡΩ, ενώ εμείς όχι.

Θέλω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να σημειώσω, ότι η δυσμενέστατη αυτή εξέλιξη δεν είναι αποτέλεσμα ούτε τυχαίων γεγονότων ούτε ανωτέρας βίας. Είναι αποτέλεσμα ανεύθυνης πολιτικής, κακών κυβερνήσεων και πολιτικών, που απεδείχθησαν κατώτερες των περιστάσεων. Εκ του αποτελέσματος και μόνο αποδεικνύεται ότι είστε κατώτεροι των περιστάσεων.

Ποιες είναι οι συνέπειες από τη μη συμμετοχή μας:

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι δυσμενέστερες, σε τρία διαφορετικά επίπεδα –και πολιτικό και οικονομικό και εθνικό.

Πρώτον. Η Ελλάδα αποκλείεται από την "Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα" και το άτυπο Συμβούλιο Συντονισμού, το ΕΥΡΩ 11, γεγονός που σηματοδοτεί την περαιτέρω μείωση της επιρροής μας στις αποφάσεις, που αφορούν την οικονομική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αποφάσεις για τα επιτόκια, για το συντονισμό των μακροοικονομικών πολιτικών, για την εναρμόνιση της φορολογίας, και άλλες, θα λαμβάνονται ουσιαστικά χωρίς να ακούγονται οι απόψεις της Ελλάδας.

Δεύτερον. Με την επικύρωση του αποκλεισμού της Ελλάδας από την πρώτη ομάδα χωρών, που θα συγκροτήσουν το ΕΥΡΩ, οι κερδοσκοπικές πιέσεις θα είναι, προφανώς, εντονότερες και τα επιτόκια θα είναι και πιο υψηλά και πιο ευμετάβλητα, κάτι που θα υπονομεύσει τις μελλοντικές προοπτικές της συμμετοχής μας. Αυτό άλλωστε πιστοποιείται και με την πρόσφατη νομισματική κρίση, που οδήγησε στην υποτίμηση της δραχμής, που και αυτή, με αξιοθαύμαστη τέχνη, επιχειρείτε να βαφτίσετε "επιτυχία", ενώ είναι απόδειξη του ναυαγίου της πολιτικής που ακολουθείτε.

Τρίτον. Με την απομόνωσή μας είναι σχεδόν βέβαιο ότι η αίτησή μας για ένταξη στο ΕΥΡΩ θα συνδεθεί από τους εταίρους μας με τη στάση μας σε άλλα θέματα κοινού ενδιαφέροντος, όχι οικονομικού χαρακτήρα.

Και θέλω εδώ να εξηγηθώ: την ώρα που κλιμακώνονται οι απειλές και οι πιέσεις προς τη χώρα, την ώρα που όλες και όλοι κατανοούμε ότι μπαίνουμε σε μία φάση εξαιρετικά ευαίσθητη σε σχέση με την πορεία και την εξέλιξη των εθνικών μας θεμάτων, των θεμάτων ύψιστου εθνικού ζωτικού ενδιαφέροντος και εθνικής ασφάλειας, την ώρα αυτή είναι προφανώς –και θα είναι προφανώς –πιο ευάλωτη η θέση της χώρας, τουλάχιστον διαπραγματευτικά.

Έρχομαι τώρα σε ένα άλλο κρίσιμο ερώτημα: τι γίνεται από δω και μπρος; Ποια θα είναι η μελλοντική μας πορεία;

Υπάρχουν εγγυήσεις για τη συμμετοχή μας το 2001;

Και εδώ συλλαμβάνεσθε για μία ακόμα φορά να λέτε ψέματα. Ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας δήλωνε περιχαρής ότι η δραχμή θα είναι το δωδέκατο νόμισμα του ΕΥΡΩ. Διαβεβαίωνε ότι υπάρχει απόφαση – δήλωση του Συμβουλίου για την είσοδο της Ελλάδας στο κοινό νόμισμα το 2001.

Η αλήθεια, όμως, είναι τελείως διαφορετική. Η επίσημη απόφαση που εγκρίνεται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν περιλαμβάνει τέτοια δήλωση. Τέτοια δήλωση δεν περιλαμβάνεται ούτε στο κείμενο συμπερασμάτων ούτε σε κανένα άλλο επίσημο κείμενο.

Οι όποιες θετικές δηλώσεις, φραστικά, προφορικά, και η διαβεβαίωση ότι θα ενταχθούμε στην ΟΝΕ, μόλις εκπληρώσουμε τα κριτήρια του Μάαστριχτ, σε καμιά μα καμιά περίπτωση δεν αποτελούν ούτε διασφάλιση ούτε εγγύηση. Οι καλές κουβέντες εκ μέρους εταίρων και ανέξοδες γι' αυτούς είναι και, βεβαίως, μη δεσμευτικές.

Δεν μπορείτε, λοιπόν, να εξαπατάτε, ούτε να επιχειρείτε να εξαπατήσετε τους πολίτες, αποπειρόμενοι να βαφτίσετε την εθνική αποτυχία ως "επιτυχία".

Αντίθετα, είναι προφανές και βέβαιο ότι, όποια χώρα επιδιώξει μελλοντικά την ένταξή της στην ΟΝΕ, θα αντιμετωπίσει, κατά πάσα πιθανότητα, δυσανάλογα μεγαλύτερες δυσκολίες σε σύγκριση με τα αρχικά μέλη.

Και πιο συγκεκριμένα: πρώτον, η χώρα, που θα επιδιώξει την ένταξή της σε μεταγενέστερο στάδιο, θα βρίσκεται συγκριτικά σε χειρότερη θέση στο βαθμό που θα πρέπει να επιδιώξει τη σύγκλιση προς κράτη, που κατά τεκμήριο πια θα απολαμβάνουν των ωφελειών από το κοινό νόμισμα. Ακόμα και αν ο πληθωρισμός στις εντός και στις εκτός χώρες θα είναι ο ίδιος, οι εκτός ΕΥΡΩ χώρες θα αναγκάζονται να διατηρούν υψηλότερα πραγματικά επιτόκια. Η διαφορά στα επιτόκια θα έχει άμεσες επιπτώσεις στην αποδοτικότητα των επιχειρήσεων και σειρά άλλων επιπτώσεων στην επενδυτική δραστηριότητα, στην απασχόληση και την ανάπτυξη της χώρας. Η ανάπτυξη του εξωτερικού εμπορίου στις εντός της Ένωσης χώρες θα είναι επίσης μεγαλύτερη. Και ακόμα ο περιορισμός των αβεβαιοτήτων, που συνεπάγεται η εισαγωγή του κοινού νομίσματος, θα προσδώσει πολύ μεγαλύτερη αξιοπιστία στη χάραξη της οικονομικής πολιτικής των κυβερνήσεων των εντός ΟΝΕ χωρών, στοιχείο που επίσης θα στερούνται οι εκτός Νομισματικής Ένωσης χώρες.

Δεύτερον, ενώ στην επιλογή των κρατών, που το Μάιο του 1998 αποφασίστηκε η είσοδός τους στην τρίτη φάση της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, ήταν δεδομένη η άμβλυνση της αυστηρότητας των κριτηρίων του Μάαστριχτ, είναι αμφίβολο ότι κάτι τέτοιο θα συμβεί και στο μέλλον, παρά τις σχετικές καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις. Αν οι επιπτώσεις της άμβλυνσης της αυστηρότητας για τα κριτήρια γίνουν αντιληπτές στο αμέσως επόμενο μέλλον και, μάλιστα, αν τα κράτη που εντάχθηκαν ικανοποιώντας οριακά τα κριτήρια αντιμετωπίζουν αυξημένες δυσκολίες να ανταποκριθούν στους όρους του συμφώνου δημοσιονομικής σταθερότητας, η σημασία της πραγματικής δημοσιονομικής προσαρμογής θα γίνεται περισσότερο εμφανής και η επίτευξη της ως όρος ένταξης στην ΟΝΕ θα απαιτείται όλο και περισσότερο. Με άλλα λόγια, σε πολύ απλά ελληνικά, υπάρχει κίνδυνος μεγαλύτερης αυστηρότητας στην τήρηση των κριτηρίων και οι πρακτικές δημιουργικής λογιστικής, όπως ωραιοποιημένα έχουν ονομαστεί οι αλχημείες, που πράγματι όχι μόνο εμείς, αλλά και άλλα κράτη μετήλθαν, για να βελτιώσουν τους δείκτες τους, πιθανότατα δεν θα επιτραπούν τότε.

Τρίτον, οι χώρες που θα μείνουν χωρίς τη θέλησή τους εκτός Νομισματικής Ένωσης κινδυνεύουν να αποδυναμωθούν πολιτικά. Ο κίνδυνος αυτός θα γίνει εντονότερος μετά τη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς τις χώρες της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης, αφού μερικές από αυτές τις χώρες πληρούν ήδη ορισμένα από τα κριτήρια του Μάαστριχτ, υστερούν όμως σε όρους πραγματικής σύγκλισης, όπως για παράδειγμα στο κατά κεφαλήν εθνικό εισόδημα. Η δυσκολία αποδοχής των κρατών αυτών στην ΟΝΕ μπορεί να

προσδώσει μονιμότερο χαρακτήρα στην ήδη διαμορφωθείσα τάση διαφοροποιημένης ολοκλήρωσης, με απλά λόγια στην Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων.

Ποια είναι σήμερα η κατάσταση, ποια είναι σήμερα τα βασικά δεδομένα; Πρώτον, σε δεκαοκτώ μήνες πρέπει να γίνουν όλα όσα δεν έγιναν τα προηγούμενα δεκαοκτώ χρόνια. Δεύτερον, σήμερα δεν ικανοποιούμε κανένα κριτήριο σύγκλισης. Τρίτον, με τα σημερινά δεδομένα είναι εξαιρετικά επισφαλής η πρόβλεψη για την πλήρωση και την ικανοποίηση των κριτηρίων στο εναπομείναν ασφυκτικό χρονικό διάστημα.

Θα κάνω εδώ δύο – τρεις σταχυολογημένες αναφορές: πρώτον, σε ό,τι αφορά τον πληθωρισμό, εκτιμάται ότι στο τέλος του 1998 θα βρίσκεται περίπου στο 5%. Για να πετύχουμε το στόχο, δηλαδή πληθωρισμό 2,7% σε μέσα επίπεδα το 1999, ο πληθωρισμός πρέπει στο τέλος του 1999 να είναι 0%. Είναι εφικτό αυτό; Και μάλιστα υπό την προϋπόθεση ότι το κριτήριο του πληθωρισμού δεν θα χαμηλώσει και άλλο, πιο κάτω δηλαδή από το 2,7%, διότι και αυτό εξαρτάται από το κατά πόσο θα υποχωρήσει και άλλο ο πληθωρισμός στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το χαμηλότερο πληθωρισμό.

Δεύτερον, το χρέος. Όπως προκύπτει από την έκθεση του διοικητού της Τράπεζας της Ελλάδος, θα μεγαλώσει ως ποσοστό του ΑΕΠ. Λόγω της πρόσφατης υποτίμησης υπολογίζεται ότι θα αυξηθεί περίπου κατά τέσσερις ποσοστιαίες μονάδες. Άρα και εδώ όχι απλώς δεν κατατείνουμε στην εκπλήρωση κριτηρίων σύγκλισης, αλλά συνεχίζουμε την πορεία της απόκλισης.

Και ακόμα, ένα από τα βασικά σημεία που πρέπει να επισημανθούν είναι ότι, για να συμμετάσχει η Ελλάδα στο τρίτο στάδιο, θα πρέπει, εκτός των άλλων να παραμείνει η δραχμή στο μηχανισμό συναλλαγματικών ισοτιμιών επί δύο έτη. Σημειωτέον ότι υπολογίζονται τα διαστήματα συμμετοχής στο "Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών 1" και στο "Μ.Σ.Ι. 2", στον οποίο οφείλει να ενταχθεί η δραχμή στην αρχή του 1999.

Η ένταξη στο "Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών 2" είναι δικαίωμα της Ελλάδος και προϋπόθεση εισδοχής στο τρίτο στάδιο. Δεν είναι όμως υποχρέωση της Κοινότητας να αποδεχθεί τους όρους εισδοχής, που θα προτείνει η Ελλάδα. Με άλλα λόγια, στο τέλος του '98 θα επανεξετασθεί η κατάσταση της οικονομίας, προκειμένου να καθορισθούν οι όροι εισδοχής της δραχμής στο "Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών 2". Και κατά την εξέταση αυτή –και εδώ είναι το κρίσιμο– αν οι δείκτες και το νέο πρόγραμμα σύγκλισης δεν κριθούν ικανοποιητικά, θα ήταν δυνατόν είτε να επιβληθεί εκ των πραγμάτων νέα υποτίμηση με κίνδυνο ανατροπής του χρονοδιαγράμματος για ένταξη στο 2001, είτε να επιβληθούν συμπληρωματικά και προφανώς επαχθέστερα μέτρα. Αυτή είναι η δύσκολη πραγματικότητα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πέρα και πάνω από τους επιχειρούμενους εξωραϊσμούς της Κυβέρνησης. Και θέλω εδώ να κάνω δύο ακόμα πρόσθετες παρατηρήσεις.

Πρώτον, είχε φανεί από καιρό ότι τα κριτήρια της σύγκλισης θα αντιμετωπιζόνταν με μεγαλύτερη ελαστικότητα και ότι θα επιχειρείτο στην ΟΝΕ να ενταχθούν όσο γίνεται περισσότερα κράτη. Αν η Κυβέρνηση δεν είχε αφήσει τόσο χρόνο να παρέλθει άπρακτος, ασκώντας μία πολιτική που περισσότερο μοιάζει με συμπεριφορά δημοσίων σχέσεων και παραγωγής ευτυπώσεων, και αν ταυτόχρονα είχαμε ασκήσει μια πιο διορατική εξωτερική πολιτική, θα μπορούσαμε στις 2 Μαΐου να είχαμε διαπραγματευτεί, αν όχι την ένταξή μας, τουλάχιστον τη δέσμευση των εταίρων για έναν τρόπο ένταξης σε σαφώς προκαθορισμένο χρονικό σημείο και με όρους ανάλογους με αυτούς που ίσχυαν, για να γίνουν δεκτά τα αρχικά μέλη. Δηλαδή, ελαστική σε κάποιο βαθμό ερμηνεία και χωρίς ουσιαστικές νέες διαπραγματεύσεις. Γιατί –έρχομαι στο δεύτερο σημείο– αυτό είναι που θα γίνει. Ο τρόπος ένταξής μας, παρά τις αντίθετες διακηρύξεις της Κυβέρνησης, θα είναι θέμα διαπραγμάτευσης και μάλιστα διαπραγμάτευσης που αναγκαστικά θα κάνουμε μόνοι μας, χωρίς δηλαδή δυνατότητα

συμμαχιών και υπό το κράτος προφανώς πολλαπλών πιέσεων.

Ποια είναι τα πολιτικά συμπεράσματα που συνάγονται από τη δυσάρεστη αυτή πραγματικότητα; Κύριοι της Κυβέρνησης, ευθύνεσθε για το ότι η Ελλάδα είναι σήμερα ο ουραγός της Ευρώπης.

Ευθύνεσθε, γιατί ο πράγματι εθνικός στόχος της ένταξης μας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, δεν επιτεύχθηκε.

Ευθύνεσθε για τη χαμένη διεκασία του '80, τη δεκαετία της σπατάλης, της ασυδοσίας, της οπισθοδρόμησης και του λαϊκισμού.

Ευθύνεσθε για σκόπιμη προσπάθεια παραπλάνησης των πολιτών.

Ευθύνεσθε για τα τρία χαμένα χρόνια της Κυβέρνησης Σημίτη.

Ευθύνεσθε για την εγκατάλειψη της πραγματικής σύγκλισης και τη μη επίτευξη ούτε της ονομαστικής σύγκλισης.

Ευθύνεσθε για τις δυσκολίες και αδυναμίες που έχει τώρα ο ανηφορικός δρόμος για την επίτευξη του εθνικού στόχου, δηλαδή της τελικής ένταξης στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Ευθύνεσθε για την απόκλιση, για την έλλειψη ανάδειξης, για την ανυπαρξία επενδύσεων, για την αδυναμία απορρόφησης του Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης.

Ευθύνεσθε για τις τραγικές καθυστερήσεις στα μεγάλα έργα υποδομής.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρκεί να πει κανείς ότι επί δεκαπέντε χρόνια επιχειρείται η διαπλάτυνση της ΠΑΘΕ και δεν έχει ολοκληρωθεί, όταν χρειάστηκε, για να κατασκευαστεί αρχικά, στη δεκαετία βέβαια του '60, μόλις τρία χρόνια. Αυτή είναι η διαφορά ρυθμών, αυτό είναι που ονομάζουμε έλλειψη αποτελεσματικότητας. Και εσείς επιχειρείτε να το διακωμωδείτε! Παραμένει όμως μια τραγική αλήθεια για τη σύγχρονη Ελλάδα.

Είναι αδιανόητο να συζητάμε σήμερα για το ότι η Εγγατία αναβάλλεται διαρκώς σε ό,τι αφορά την ουσιαστική της προώθηση, τη στιγμή που και σήμερα, ακόμα, παραμένουν σημαντικά τμήματα που δεν έχουν εξασφαλίσει ούτε καν τη χρηματοδότηση. Είναι αδιανόητο να συζητείται, σήμερα ακόμη, το μεγάλο έργο της εκτροπής του Αχελώου, που κατήντησε ανέκδοτο με δικές σας ευθύνες και που σήμερα κινείται με βήματα χελώνας.

Σας έχουμε επανειλημμένα τονίσει, σε κουραστικό και μονότονο πια βαθμό, τι θα έπρεπε να είχατε κάνει και τι θα πρέπει να κάνετε έστω και τώρα, την ύστατη ώρα. Τέσσερις είναι οι βασικοί άξονες για μια ξεκάθαρη, συγκροτημένη και θαρραλέα οικονομική πολιτική:

πρώτον, η πολιτική βούληση για μια βαθιά μεταρρύθμιση στον τρόπο που λειτουργεί το δημόσιο, το βαριά άρρωστο δημόσιο, ο μεγάλος ασθενής της σύγχρονης κοινωνίας. Δεν θα πω λεπτομέρειες. Αυτό όμως σημαίνει, αν μη τι άλλο, μια ουσιαστική προσπάθεια αποκέντρωσης του υπερσυγκεντρωτικού κρατικού μηχανισμού, την εισαγωγή συστημάτων αξιολόγησης, την εισαγωγή κριτηρίων απόδοσης για όλους τους εργαζόμενους, αλλά και για όλους τους θεσμούς και τις μονάδες του δημοσίου και ταυτόχρονα, κάτι το οποίο επίμονα αρνείσθε, τη σύσταση ανεξάρτητης διοικητικής αρχής, ώστε επιτέλους να εξασφαλίζεται η διαφάνεια στις συναλλαγές του δημοσίου, πράγμα που, όπως γνωρίζετε σήμερα, σχεδόν κανένας πολίτης δεν αποδέχεται.

Δεύτερον, ευρύτατο πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων στις μεταφορές, στις συγκοινωνίες, στην ενέργεια, στις τράπεζες. Μάλιστα, σας έχουμε καταθέσει εδώ και ένα περίπου μήνα συγκεκριμένη πρόταση νόμου για τη διαδικασία αποκρατικοποιήσεων. Θα δούμε, όταν θα έρθει προς συζήτηση, αν θα την αποδεχθείτε. Η μέχρι στιγμής συμπεριφορά σας όμως, παρά το ότι στα λόγια φαίνεται ότι εν μέρει δέχεσθε δειλά τη σκέψη αυτή, δείχνει ότι στην πράξη δεν έχετε κάνει τίποτε.

Τρίτον, περιστολή της δημόσιας σπατάλης. Ακόμη και σήμερα, συνεχίζεται η δημόσια σπατάλη. Το γεγονός ότι το αφανές χρέος, όπως σας έχω επισημάνει επανειλημμένα, ξεπερνάει πια τα πέντε τρισεκατομμύρια (5.000.000.000.000)

δραχμές, είναι απόδειξη του ισχυρισμού αυτού.

Τέταρτον, μια ισχυρή αναπτυξιακή ώθηση, αναγκαία όσο ποτέ για τον τόπο μας που εδώ και πολλά χρόνια υστερεί κατά μέσο όρο σε σχέση με τους ρυθμούς αύξησης του εθνικού εισοδήματος των άλλων Ευρωπαίων. Αυτό όμως σημαίνει μια σαφή επενδυτική πολιτική, αυτό σημαίνει μια βαθιά μεταρρύθμιση στο φορολογικό σύστημα, αυτό σημαίνει την ουσιαστική αξιοποίηση του Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης για την προώθηση των έργων υποδομής –και εδώ θέλω να επισημάνω ότι η εξασθένιση της θέσης της Ελλάδος θέλει πάρα πολύ μεγάλη προσοχή μη δημιουργήσει και προβλήματα στη διαπραγμάτευση και τον τελικό σχεδιασμό για το πακέτο Σαντέρ– και βέβαια τη στήριξη της μικρομεσαίας επιχείρησης, στην οποία και σήμερα είχατε κάποια φραστικά φληναφήματα να προσφέρετε, αλλά που στην ουσία είναι υπό διωγμό στην Ελλάδα.

Εσείς δεν τα κάνατε αυτά και δεν τα κάνετε και τώρα. Τι κάνετε: υπό το κράτος πανικού στην ουσία, στη μέση της θητείας σας, μετά την υποτίμηση, εμφανέστατα κατόπιν εξωτερικών πιέσεων, εξαγγέλλετε δέσμη μέτρων, υποτίθεται, διαρθρωτικού χαρακτήρα. Πέντε παρατηρήσεις θέλω να κάνω στο σημείο αυτό:

Πρώτα–πρώτα υπάρχει θέμα αξιοπιστίας, γιατί δεν τα λέγατε πριν τις εκλογές. Άντε να δεχθούμε ότι δεν έχετε τόσο πολιτικό θάρρος. Τουλάχιστον, όμως, θα μπορούσατε να τα είχατε πει στις προγραμματικές σας δηλώσεις. Ξαφνικά στη μέση της θητείας σας θυμηθήκατε ότι πρέπει να γίνουν διαρθρωτικού χαρακτήρα αλλαγές;

Σημαίνει απλούστατα ότι δεν τα πιστεύατε. Ούτε τα πιστεύατε ούτε τα πιστεύετε. Σύρεστε να λέτε μερικά πράγματα γύρω από αυτά, για να προκαλέσετε πάλι κάποιες θετικές εντυπώσεις, προσωρινές και μόνον και όχι ουσιαστικές, εκτός Ελλάδος.

Δεύτερον, υπάρχει ουσιαστικό θέμα καθυστέρησης. Αυτό που λέμε "διαρθρωτικές αλλαγές" είναι ένας εξωραϊσμένος όρος, που σημαίνει βαθιές τομές στο άρρωστο δημόσιο. Αυτές είναι υπερήμερες εδώ και μια δεκαετία. Και τώρα έρχεστε, έχοντας χάσει ήδη το μισό της θητείας σας –και το τονίζω "το μισό της θητείας σας", το πρώτο, που κατά τεκμήριο ενδείκνυται για εμπροσθοβαρείς και καινοτόμους πολιτικές– και παρουσιάζεσθε, δήθεν, ότι θα είστε αποτελεσματικοί στην προώθηση μιας τέτοιας πολιτικής. Ποιος σας πιστεύει;

Τρίτον, υπάρχει θέμα ατολμίας και δειλίας ακόμη και σε αυτά που εξαγγέλατε. Περιορισμένα, μικρά, μικρόψυχα, σε σημείο μάλιστα που φθάνετε να θεωρείτε θριαμβολογικά ως επιτυχία την αποκρατικοποίηση των καταστημάτων αφορολογητών ειδών. Αυτό είναι ανέκδοτο!

Τέταρτον, λάθος επιλογές. Λέτε ότι πρέπει να γίνει διαρθρωτική παρέμβαση στην Ολυμπιακή. Και ποια είναι αυτή η διαρθρωτική παρέμβαση που κάνετε; Είναι να αλλάξετε τον κανονισμό εργασίας. Που εκεί, δεν έπρεπε να έχετε πρόβλημα. Θα μπορούσατε να είχατε υιοθετήσει, όπως πολλές φορές σας έχουμε πει, έναν εκ των ισχυόντων σε μεγάλες εταιρείες του εξωτερικού.

Όμως, στο πραγματικό πρόβλημα, που είναι ο τρόπος που διοικείται η επιχείρηση, δεν βάζετε τα δάκτυλά σας. Που διοικείται από διοικήσεις, που αλλάζουν με ταχύτητα περισσότερες από δύο ή τρεις το χρόνο καμιά φορά. Σε ακραία περίπτωση, έφθασε κάποιος να μείνει διοικητής μόνο για μία εβδομάδα επί της κυβερνητικής σας θητείας. Που διοικείται από επίδοξους Βουλευτές, πρώην Βουλευτές, κομισσαριούς, κεντρικοεπιτροπαρίους, που βέβαια είναι πειθηνία όργανα των κομματικών εντολών, αλλά επιχείρηση δεν μπορούν να τρέξουν και αυτό είναι εμφανέστατο πια. Και βέβαια διοικήσεις, που η επόμενη καταγγέλλει την απερχόμενη ότι συνετίθετο από απατεώνες. Γιατί και αυτό ακούγεται και ακούστηκε.

Ας πάρουμε, λοιπόν, την Ολυμπιακή. Ξεκινάτε με ένα πολύ στενό πλαίσιο. Δεν το βλέπετε στην ευρύτητά του. Αποκλείετε την αποκρατικοποίηση ή μάλλον ισχυρίζεστε ότι την αποκλείετε. Είναι βέβαιο ότι στο βάθος του μυαλού σας παίζετε με τέτοιες ιδέες. Όμως, δεν τολμάτε να τα πείτε αυτά και την παρουσιάζετε εδώ ως ναυαρχίδα της διαρθρωτικής σας

πολιτικής και ως σημείο απόδειξης της αποφασιστικότητάς σας, το μεγάλο τεστ της πολιτικής σας βούλησης και μετά επακολουθεί, σε λίγες εβδομάδες, το φιάσκο. Παλινωδίες, υπαναχωρήσεις. Και σήμερα, πηγαίνει χειρότερα απ'ό,τι πριν.

Θέλετε να συνεχίσουμε για την Ολυμπιακή, κύριε Σημίτη; Δεν απολογηθήκατε για το χαμένο, για το αποτυχημένο πρόγραμμα εξυγίανσης. Μια τριετία πεταμένη από το παράθυρο! Επτακόσια δισεκατομμύρια (700.000.000.000) δραχμές πεταμένα από το παράθυρο! Ποιος τα πληρώνει; Ο Έλληνας πολίτης. Σας νοιάζει εσάς; Δεν σας νοιάζει. Το θέμα, όμως, είναι ότι κάποιον πρέπει να νοιάζει και ότι κάποιος πρέπει να απολογείται γι'αυτά και κάποιος, επιτέλους, να πληρώσει γι'αυτά!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Και έχετε το θράσος να αρνείστε και την πρόταση για εξεταστική επιτροπή, που δεν αναζητεί κατ'ανάγκη –και θέλω να το πω και αυτό– ποινικές ευθύνες. Πολιτικές ευθύνες αναζητεί. Κάπως πρέπει να απαντηθούν αυτά. Ποιος σας είπε ότι μπορεί να διαχειρίζεστε τεράστια ποσά των Ελλήνων φορολογουμένων και να τα περνάτε έτσι, στα ελαφρά και στα μαλακά, ως να μην έγινε τίποτε; Και θέλετε τώρα να φέρετε νέο πρόγραμμα εξυγίανσης της Ολυμπιακής, που είναι προφανώς χρεοκοπημένο πριν καν αρχίσει, γιατί δεν στοχεύει στις πραγματικές τομές ουσίας.

Πέμπτον, αναποτελεσματικότητα. Αναποτελεσματικότητα, που βέβαια έγινε εκκφαντική στο φιάσκο της Ολυμπιακής.

Τώρα, όμως, θέλω να πω και ορισμένες λέξεις για ένα άλλο ζήτημα, ιδιαίτερα έντονο και σημαντικό, της άμεσης επικαιρότητας, για την Ιονική Τράπεζα. Πριν από τις εκλογές του 1996, ο ίδιος ο κ. Σημίτης καλούσε τους εργαζόμενους στην Ιονική να μην ψηφίσουν Νέα Δημοκρατία, γιατί η Νέα Δημοκρατία θα την "ξεπούλαγε", ενώ αντίθετα με το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν θα υπήρχε τέτοιο ενδεχόμενο.

Γιατί, λοιπόν, σήμερα να δεχθούν αδιαμαρτύρητα οι εργαζόμενοι την πώληση αυτή που άρχισε με ένα πελώριο ψέμα;

Δεύτερον, ποιος εξέθρεψε τόσα χρόνια αυτές τις νοοτροπίες και τη δύναμη των συνδικαλιστών να διοικούν στην ουσία, χωρίς όμως να αναλαμβάνουν τις ευθύνες για την κακή πορεία των δημοσίων επιχειρήσεων; Σεις τις καλλιεργήσατε, τις εκθρέψατε, τις ανδρώσατε και τώρα τις εισπράττετε.

Η Ιονική δεν ήταν θέμα, μια και θεωρείται τόσο μεγάλης σημασίας και συμβολικού χαρακτήρα, να περιλαμβάνεται στις προγραμματικές σας δηλώσεις; Δεκαπέντε χρόνια Κυβέρνηση είσατε, στα μέσα της θητείας σας σκεφθήκατε ότι είναι πράγματι σημαντικό να αποκρατικοποιηθεί η Ολυμπιακή; Σας είπα και πριν ότι δεν θέλατε να το πείτε προεκλογικά. Λέγατε ψέματα προεκλογικά. Έστω στις προγραμματικές δηλώσεις δεν έπρεπε να περιλαμβάνεται μία τέτοια σοβαρή πολιτική κατεύθυνση και προσανατολισμός;

Ποια είναι η αλήθεια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Η Κυβέρνηση σύρεται στην απόφαση για πώληση της Ιονικής από την πίεση των αγορών σε βάρος της δραχμής και από τις υποσχέσεις που αναγκάστηκε να δώσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ούτε την ήθελε ούτε τη θέλει ούτε πίστευε ούτε πιστεύει σ' αυτήν την πολιτική.

Εάν πίστευε στον ιδιωτικό τομέα, εάν πίστευε ότι πράγματι πρέπει να γίνει τομή στον ιδιαίτερα άρρωστο τραπεζικό τομέα, που ελέγχεται σχεδόν κατά 80% από το κράτος, με βαρύτατες συνέπειες στην αγορά χρήματος στην Ελλάδα, με βαρύτατες συνέπειες στα έξοδα διοίκησης κ.ο.κ., δεν θα περιοριζόταν μόνο στην Ιονική. Δεν θα έλεγε μόνο για την Ιονική ότι είναι στόχος αποκρατικοποίησης για το καλό του τόπου και των εργαζομένων, όπως λέτε. Θα ήταν σίγουρα και η Εμπορική και η Εθνική.

Το ότι η Κυβέρνηση σύρθηκε στην απόφαση για την Ιονική από τις αγορές, φαίνεται και από το γεγονός ότι ήταν ανέτοιμη για το πώς θα την πραγματοποιήσει. Έτσι ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας ανακοίνωσε την πώληση της Ιονικής στις 6 Μαΐου, αλλά το Διοικητικό Συμβούλιο της Εμπορικής –το μόνο αρμόδιο– έλαβε την απόφαση μόλις στις 27 Μαΐου να καλέσει τη Γενική Συνέλευση των Μετόχων της Τράπεζας για τις 19

Ιουνίου. Εν τω μεταξύ όμως η μετοχή παιζόταν ανάλογα με τις διάφορες πληροφορίες που διοχετεύονταν στην αγορά από διάφορους αρμοδίους και μη, υπεύθυνους ή ανευθυνού–πεύθυνους.

Και υπάρχει ένα ερώτημα: ποια εσωτερική και εμπιστευτική πληροφόρηση είχε η Κυβέρνηση και η διοίκηση της Εμπορικής, όταν πωλούσε πρόσφατα μετοχές της Ιονικής; Αν πωλούσε ακριβά, το έκανε βάσει πληροφοριών που δεν είχε και η υπόλοιπη αγορά; Τηρήθηκαν οι διαδικασίες της κεφαλαιαγοράς για πώληση μετοχών από insider, όπως λέγεται; Γιατί έχουν εξαφανιστεί οι αργόμισθοι της επιτροπής κεφαλαιαγοράς και δεν έχει ενημερωθεί σχετικά το επενδυτικό κοινό; Αν πουλούσε φθηνά, το έκανε για να ρίξει την τιμή και να βοηθήσει υποψήφιο αγοραστή;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο χρόνος περνάει και η διαδικασία δεν έχει αποφασισθεί ακόμα. Κανονικά η διαδικασία αποκρατικοποίησης της Ιονικής θα έπρεπε να περιβάλλεται με τις εγγυήσεις διεθνούς διαγωνισμού. Κανονικά θα έπρεπε να οριστεί ένας διεθνούς κύρους χρηματοοικονομικός σύμβουλος, που θα αναλάμβανε μεγαλύτερη ευθύνη για την ομαλότητα της διαδικασίας, αλλά και την ευθύνη να προκαλέσει το ενδιαφέρον μεγάλων ξένων τραπεζών, ώστε να υπάρχει μεγαλύτερος ανταγωνισμός και να είμαστε βέβαιοι ότι η προσφορά που προκρίθηκε θα ήταν η καλύτερη δυνατή.

Ερώτημα: Τι θα κάνει η Κυβέρνηση, εάν η προσφορά είναι κατώτερη ή και πολύ κατώτερη από τα σημερινά επίπεδα;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Ιονική, και όχι μόνο, πρέπει να αποκρατικοποιηθεί. Βεβαίως, πρέπει να αποκρατικοποιηθεί. Όμως οφείλω να σας κάνω μία δύο επισημάνσεις: πρώτον, η τραγική κατάσταση που υπάρχει στο ελεγχόμενο τραπεζικό σύστημα από το κράτος. Υπάρχει ο γνωστός δείκτης αποδοτικότητας στοιχείων ενεργητικού. Για το 1997, ο δείκτης των ιδιωτικών τραπεζών κυμαίνεται από 2% έως 4%. Ο δείκτης για την Εθνική είναι 0,36%, για την Εμπορική είναι 0,60%, για την Ιονική είναι 0,04%. Αυτή είναι η κατάντια των κρατικών τραπεζών.

Απ' την άλλη πλευρά, είναι υποχρέωσή μας να σας επισημάνουμε ότι με τον τρόπο που επιχειρείται, κινδυνεύετε να πάθετε και άλλο φιάσκο, κατά τα πρότυπα της Ολυμπιακής. Το γεγονός ότι επί δύο χρόνια δεν μπορείτε να αποκρατικοποιήσετε δύο μικρές κρατικές τράπεζες, την Τράπεζα Κεντρικής Ελλάδας και την Τράπεζα Κρήτης, μόνο αισθήματα εμπιστοσύνης δεν δημιουργεί για την ικανότητά σας, αλλά τελικά και την ειλικρινή σας διάθεση να προωθήσετε μια τέτοια πολιτική.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η αλήθεια είναι ότι χάθηκε χρόνος, χάθηκαν ευκαιρίες, χάθηκαν τρία χρόνια της Κυβέρνησής σας, για να φθάσουμε στο αποτέλεσμα αυτό. Τρία χρόνια δεν έγινε καμία τομή στο κράτος, στο μεγάλη ασθενία της κοινωνίας μας. Αντίθετα, συντηρείται ένα σπάταλο, διογκωμένο, αναποτελεσματικό και αδιαφανές κράτος, με τις απίστευτες σπατάλες της προεκλογικής περιόδου του 1996.

Σας θυμίζω και δεν το έχετε αρνηθεί –πώς να το αρνηθείτε, άλλωστε, αφού αυτό είναι αποδεδειγμένο– ότι δώσατε 20% σχεδόν αυξήσεις στις αποδοχές στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, ότι οι καταναλωτικές δαπάνες του δημοσίου αυξάνονται ως ποσοστό του ΑΕΠ. Και επαναλαμβάνω, βέβαια, το άγος του τεράστιου αφανούς χρέους που διακλαδίζεται στα άγη της Ολυμπιακής, των αστικών συγκοινωνιών της Αθήνας, των αγροτικών συνεταιρισμών και ων ουκ έστι αριθμός.

Με την παντελή απουσία τόλμης και προγράμματος να μειωθεί το κράτος, μετά τις εκλογές του 1996, τώρα θυμηθήκατε, κύριε Σημίτη, τις αποκρατικοποιήσεις, τρία χρόνια αφού γίνατε Πρωθυπουργός, υπό την πίεση των διεθνών αγορών, υπό την πίεση της αποτυχίας της πολιτικής σας μέχρι σήμερα. Γι' αυτό αντιδράτε σπασμωδικά, υπό το κράτος πανικού με αυταρχισμό και αυθαιρεσία, χωρίς σχέδιο, χωρίς πρόγραμμα, χωρίς το αναγκαίο κλίμα διαλόγου στην κοινωνία, χωρίς την απαραίτητη αξιοπιστία. Γιατί, βεβαίως, η πολιτική σας δεν έχει αξιοπιστία, για όλους τους λόγους που προανέφερα.

Αντί να έχετε την κοινωνία δίπλα σας σε μία πολιτική δύσκολη, αλλά αναγκαία, την έχετε απέναντί σας, από δικές σας επιλογές και δικά σας λάθη. Δεν φταίει η κοινωνία γι' αυτό, εσείς φταίτε. Εσείς και η αδιέξοδη πολιτική σας μετέτρεψαν την κοινωνία σε αντίπαλό σας.

Η πολιτική των αποκρατικοποιήσεων, η πολιτική της μείωσης του δημόσιου τομέα δεν είναι μία πολιτική πανικόβλητης προχειρότητας και πανικόβλητων ημίμετρων, πανικόβλητου αυταρχισμού, διότι έτσι μία ορθή επιλογή, γίνεται κακή πολιτική και αυτό που ασκείτε σήμερα είναι λάθος πολιτική, είναι κακή πολιτική.

Γι' αυτό, κύριε Σημίτη, καταγράφεσθε –και θα σας το πω για μια ακόμη φορά απεριφράστως– ως ο Πρωθυπουργός μιας χαμένης τριετίας. Και το χειρότερο είναι πως, παρά την άκρως καθυστερημένη σας ανακάλυψη των αναγκών διαρθρωτικών αλλαγών στο κράτος, καταγράφεσθε ήδη ως Πρωθυπουργός μιας αδιέξοδης προοπτικής.

Το κόστος αυτής της αποτυχίας το πληρώνει βαρύτατα ο κάθε Έλληνας και η κάθε Ελληνίδα. Αυτά τα τρία χαμένα χρόνια Σημίτη συντελέστηκε η μεγαλύτερη φορολογική επιδρομή και αφαίμαξη της μεταπολιτευτικής περιόδου. Εξήντα δύο νέες φορολογικές επιβαρύνσεις σε λιγότερο από τρία χρόνια. Δυόμισι τρισεκατομμύρια (2.500.000.000.000) σωρευτικά, νέα φορολογική επιβάρυνση σε λίγο περισσότερο από δυόμισι χρόνια. Στην τριετία αυτή κάθε ελληνική οικογένεια επιβαρύνθηκε κατά μέσο όρο με νέους φόρους ύψους περίπου πεντακοσίων εξήντα πέντε χιλιάδων (565.000) δραχμών.

Συνεχίζεται το άγος της καθυστέρησης του προγράμματος "TAXIS". Η αδικία, η αναποτελεσματικότητα στο φορολογικό σύστημα "δικαιολογείται" από την αδυναμία μηχανοργάνωσης και ορθολογιστικής οργάνωσης των υπηρεσιών του Υπουργείου Οικονομικών. Και ενώ έπρεπε να είναι έτοιμο από τον Απρίλιο του 1997, ανεβλήθη για δύο-τρία χρόνια και θα δούμε εάν, τότε και πώς θα λειτουργήσει.

Αυτά τα τρία χαμένα χρόνια συντελέστηκε μία δραματική μετατόπιση οικονομικών πόρων από το μέσο Έλληνα προς όφελος του σπάταλου κράτους και της κομματικής σας νομενκλατούρας, μία μετατόπιση που συνιστά ουσιαστική κοινωνική αδικία.

Γι' αυτό είναι ακριβές, όταν σας αποκαλούμε Πρωθυπουργό των φόρων.

Και ακόμη αυτά τα τρία χαμένα χρόνια υπέστημεν ως χώρα μία βαρύτατη οικονομική ήττα με την υποτίμηση του εθνικού μας νομίσματος. Μία υποτίμηση που πιστοποίησε τη χρεοκοπία της οικονομικής σας πολιτικής. Ποιας πολιτικής; Μιας πολιτικής που στηριζόταν στη σκληρή δραχμή και σε ολοένα και περισσότερους φόρους, χωρίς καμία διαρθρωτική τομή στο δημόσιο τομέα. Γι' αυτό ορθώς σας αποκαλούμε Πρωθυπουργό της υποτίμησης.

Τα τρία χαμένα χρόνια δεν έγιναν οι αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές που θα δημιουργούσαν προοπτική ανάπτυξης. Γι' αυτό, αντί να έχουμε δυναμική ανάπτυξης, έχουμε δυναμική ανεργίας. Στο 11% κοντεύει να φθάσει η ανεργία. Πάνω από μισό εκατομμύριο άνθρωποι είναι άνεργοι και η μεγάλη πλειοψηφία από αυτούς είναι νέοι άνθρωποι. Δηλαδή, η Ελλάδα σήμερα σπρώχνει στο αδιέξοδο τους νέους. Πείτε μου: ποια χώρα μπορεί να δικαιούται να βλέπει με αισιοδοξία το μέλλον, όταν σπρώχνει στο αδιέξοδο τους νέους της. Μιας ανεργίας που, για να καταπολεμηθεί, θέλει υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης, τουλάχιστον 4,5% το χρόνο ρυθμούς αύξησης του εθνικού εισοδήματος, για να πούμε ότι πάμε σε ουσιαστική σύγκλιση. Αναφέρατε ο ίδιος το παράδειγμα της Ιρλανδίας. Γιατί το αναφέρατε εδώ και δεν διδάσκεσθε από αυτό;

Η Ιρλανδία είναι μία χώρα που σε πολλά επίπεδα υστερούσε έναντι της Ελλάδος, που δεν έχει να αντιμετωπίσει τις εθνικές προκλήσεις που έχει η Ελλάδα. Αλλά πήρε την απόφαση, έκανε ορισμένες τομές, εφάρμοσε ένα σταθερό με χαμηλούς σχετικά φορολογικούς συντελεστές σύστημα και κατάφερε να γίνει ένας επενδυτικός παράδεισος και σήμερα να αναπτύσσεται πράγματι με ρυθμούς που όμοιους τους πολύ λίγες χώρες έχουν. Γι' αυτό, κύριε Σημίτη, καταγράφεσθε και ως

Πρωθυπουργός της ανεργίας.

Αυτά τα τρία χαμένα χρόνια της Κυβέρνησής σας τα κύρια θύματα της πολιτικής σας υπήρξαν οι οικονομικά ασθενέστεροι, οι συνταξιούχοι, οι μικρομεσαίοι, οι άνεργοι νέοι, οι αγρότες, οι υπάλληλοι, η μεγάλη πλειοψηφία των ελεύθερων επαγγελματιών. Γιατί όλοι βεβαίως πληρώνουν το βαρύτατο κόστος του ανίκανου κράτους. Γι' αυτό και αυτά τα τρία χρόνια υπονομεύτηκε και υπονομεύεται όσο σχεδόν ποτέ άλλοτε η κοινωνική συνοχή. Φόροι, υποτίμηση, οικονομικά αδιέξοδα, ανεργία, όλα πλήττουν βεβαίως όλους τους Έλληνες, κυρίως όμως τους οικονομικά πιο ευάλωτους δημιουργώντας ρήγμα στον κοινωνικό ιστό της χώρας.

Θέλω να σας θυμίσω ότι η οικονομική αποτυχία τελικά με μαθηματική ακρίβεια οδηγεί στην κοινωνική αδικία και στην κοινωνική σκληρότητα.

Ο Πρωθυπουργός μοιάζει αυτά να μην τα καταλαβαίνει. Φαίνεται, δίνει την εντύπωση ότι δεν υποψιάζεται πως συμβαίνουν αυτά και το επιβεβαιώνουν οι εξωραϊστικές του αναφορές, όποτε στέκεται σ' αυτό το βήμα. Ορθώς, λοιπόν, κύριε Σημίτη, λέμε ότι είστε ανυποψίαστος για το τι συμβαίνει στην ελληνική κοινωνία, ότι είστε ο πιο απόμακρος και παγερός Πρωθυπουργός των τελευταίων ετών. Ένας Πρωθυπουργός που ζει σε ένα φανταστικό γυάλινο κόσμο αποκομμένος από τις αγωνίες και τα προβλήματα του μέσου πολίτη. Αυτή είναι η εικόνα αυτής της χαμένης τριετίας.

Τρία χρόνια μετά την επιβεβαίωση της αποτυχίας η Κυβέρνηση Σημίτη σπασμωδικά και χωρίς σχεδιασμό βρίσκεται σε αναζήτηση διαρθρωτικών, λέει, αλλαγών. Βεβαίως, είχε εξαντλήσει ήδη τα όποια αποθέματα αξιοπιστίας είχε προς την κοινωνία. Διότι τι αξιοπιστία μπορεί να έχει μία κυβέρνηση, που δύο φορές διαβεβαίωνε τους Έλληνες ότι δεν θα επιβάλει νέους φόρους και τουλάχιστον δύο φορές επέδραμε φορολογικά εναντίον της κοινωνίας; Τι αξιοπιστία μπορεί να έχει μία Κυβέρνηση, που έχει ως βασικό άξονα της οικονομικής πολιτικής τη σκληρή δραχμή και στη συνέχεια οδηγείται σε άτακτη υποχώρηση και υποτίμηση του εθνικού εισοδήματος; Τι αξιοπιστία μπορεί να έχει μία Κυβέρνηση, που επί τρία χρόνια ξεχνά τις αποκρατικοποιήσεις και ξαφνικά τις θυμάται, αλλά δεν έχει ετοιμάσει την κοινή γνώμη γι' αυτές, που αιφνιδιαστικά τώρα ανακαλύπτει; Και τι αξιοπιστία μπορεί να έχουν οι όποιες διαρθρωτικές αλλαγές σήμερα ευαγγελίζεσθε, όταν η ναυαρχίδα των αλλαγών αυτών, η Ολυμπιακή, ήδη βρίσκεται σε μία τροχιά Τιτανικού;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πώς μπορεί να πετύχει μία πολιτική, όταν στερείται και των ελαχίστων ψηφμάτων αξιοπιστίας; Μπορούν ξαφνικά οι επί τρία χρόνια αποτυχημένοι να γίνουν πετυχημένοι; Πώς θα πείσουν την κοινωνία γι' αυτό;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η πορεία προς την Οικονομική και Νομισματική Ένωση, η πορεία προς το ΕΥΡΩ είναι ένα μεγάλο στοίχημα για τη χώρα μας, είναι πράγματι εθνικός στόχος. Ένα στοίχημα που σήμερα δυστυχώς καλούνται να αντιμετωπίσουν πολιτικοί, που φέρουν τη σφραγίδα της αποτυχίας.

Αυτό το στοίχημα θα το πετύχει γενικά η χώρα, γιατί έχει τις δυνάμεις και τη θέληση να το πετύχει. Θα το πετύχει έχοντας πρώτα θέσει στο περιθώριο εκείνους που μας οδήγησαν στα σημερινά αδιέξοδα, τους μοιραίους πολιτικούς και τις μοιραίες πολιτικές επιλογές τους. Ευχαριστώ.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κυρίες Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Πρωθυπουργός κ. Σημίτης, έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούσαμε τον κ. Καραμανλή, που μίλησε πρώτα απ' όλα για τη χαμένη τριετία, να λέει ότι εμείς δεν εξυπηρετήσαμε το στόχο της πραγματικής σύγκλισης της χώρας και δεν φέραμε τη χώρα κοντά στις υπόλοιπες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Όσον αφορά την πραγματική σύγκλιση, θέλω να θυμίσω ότι

το 1993 όταν έκλεισε ο χρόνος....

(Θόρυβος από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι, δεν μπορεί να γίνεται συζήτηση έτσι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης):

... ο ρυθμός αύξησης τους Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος ήταν αρνητικός, μείον 1,6%. Το 1997 το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν στην Ελλάδα αυξανόταν με ρυθμό 3,5%, το επίπεδο αυτό ήταν πάνω από το μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και αυτό για κάθε λογικό άνθρωπο σημαίνει ότι από μία κατάσταση ύφεσης, είχαμε προχωρήσει σε μία κατάσταση ανάπτυξης της οικονομίας, η οποία μας οδηγεί πιο κοντά στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες.

Και ο κ. Καραμανλής κάνει ότι ξεχνά τελείως τι έγινε αυτά τα τρία χρόνια. Εδώ δεν θέλησα να αναφερθώ στην ομιλία μου στους αριθμούς. Θα του θυμίσω ότι μειώσαμε τον πληθωρισμό περίπου κατά εννέα μονάδες από το 1993 μέχρι το 1997. Και η μείωση του πληθωρισμού είναι εισόδημα, είναι βελτίωση των συνθηκών ζωής για τους εργαζόμενους, για εκείνους που δεν έχουν.

Μειώσαμε τα ελλείμματα του δημοσίου περίπου, επίσης, κατά εννέα μονάδες. Οδηγήσαμε τα επιτόκια σε πιο χαμηλά επίπεδα και γενικά βελτιώσαμε όλους τους δείκτες της οικονομίας.

Τα τρία αυτά χρόνια έγινε ένα ουσιαστικό βήμα για να βρεθούμε πιο κοντά στις υπόλοιπες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προφανώς δεν θέλει να παρακολουθήσει τις εξελίξεις ή δεν θέλει να τις καταλάβει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η προσφιλή έκφραση της Νέας Δημοκρατίας είναι ότι επιδιώξαμε να μπούμε και δεν μπήκαμε στην πρώτη ομάδα. Έχω επανειλημμένα πει στη Βουλή ότι η Ελλάδα, σύμφωνα με το πρόγραμμα που είχε δηλώσει, είχε αποσπνήσει ότι δεν είχε επιδίωξη να κριθεί το 1998 για να συμμετάσχει από το 1999 και μετά. Εμείς εξ αρχής είχαμε δηλώσει ότι θα φθάσουμε τους στόχους στο τέλος το 1999 και η επιδίωξή μας είναι να συμμετάσχουμε, αφού εκπληρώσουμε τους στόχους αυτούς, στο τέλος του 1999.

Όσον αφορά την έκφραση, "στη δεύτερη ομάδα", θέλω να υπενθυμίσω ότι χάρη σ'αυτές τις επιδόσεις που ανέφερα πριν, είμαστε πολύ κοντά τώρα σ'αυτές τις χώρες που συμμετέχουν. Και πρόκειται μέσα στο χρόνο που ακόμη υπολείπεται, να κυκλοφορήσει το ενιαίο νόμισμα και να έχουμε πετύχει τους στόχους αυτούς, ώστε να ενταχθούμε και εμείς στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση και να συμμετάσχουμε στην όλη διαδικασία. Δηλαδή, προτού κυκλοφορήσει το ΕΥΡΩ, η Ελλάδα θα είναι μέλος της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης.

Λοιπόν, δεν είμαστε στη δεύτερη ομάδα, μία προσφιλή, ίσως από τα ποδοσφαιρικά, έκφραση του κ. Καραμανλή. Εμείς έχουμε προχωρήσει πολύ σε σχέση με το παρελθόν. Θέλω να αναφέρω ένα παράδειγμα. Τώρα είμαστε μέλος του Μηχανισμού Συναλλαγματικών Ισοτιμιών. Γιατί γίναμε μέλος του Μηχανισμού Συναλλαγματικών Ισοτιμιών; Από αδυναμία ή επειδή τώρα το θυμηθήκαμε; Γίναμε μέλος, επειδή πετύχαμε ορισμένες επιδόσεις, επειδή χάρη σ' αυτές τις επιδόσεις μπορέσαμε να ικανοποιήσουμε τα κριτήρια, που υπάρχουν. Γι' αυτό υπήρξε αναγνώριση και γίναμε μέλος. Χωρίς αυτές τις επιδόσεις δεν θα μπαίναμε ποτέ. Το γεγονός ότι είμαστε μέλη, δείχνει ότι έχουμε εγκαταλείψει το επίπεδο, στο οποίο ήμασταν και έχουμε φτάσει σε ένα άλλο επίπεδο.

Όσον αφορά την αποτυχία της νομισματικής πολιτικής, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επαναλαμβάνω ότι είχαμε μία σταθερή επιδίωξη, τη συμμετοχή μας στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών, την επίτευξη των κριτηρίων. Με αυτήν τη νομισματική πολιτική πλησιάσαμε τα κριτήρια. Το ότι η κίνησή μας ήταν επιτυχής, φαίνεται από όλα τα στοιχεία, που υπάρχουν σε σχέση με τις εξελίξεις στις αγορές και σε σχέση με τις εξελίξεις στην εθνική οικονομία από το Μάρτιο, που παρήκε η απόφαση και μετά.

Τα διαθέσιμα της χώρας έχουν διαμορφωθεί στα δεκαεννέα

δισεκατομμύρια (19.000.000.000) δολάρια περίπου. Η δραχμή έχει ανατιμηθεί έναντι του ECU κατά 5,5% με 5,6%. Ο δείκτης του Χρηματιστηρίου Αθηνών από χίλιες πεντακόσιες τριάντα επτά μονάδες, που ήταν την Παρασκευή 13 Μαρτίου, έχει φτάσει στις δύο χιλιάδες πεντακόσιες ενενήντα μία μονάδες. Είναι σ' αυτό το επίπεδο και μέρα με τη μέρα αλλάζει. Στην αγορά των ομολόγων και για τίτλους δεκαετούς διάρκειας το επιτόκιο έπεσε στις οκτώ μονάδες και στις 7,9 μονάδες. Θέλω να θυμίσω ότι το κριτήριο στη συνθήκη είναι 7,8 μονάδες. Δηλαδή το έχουμε σχεδόν πλησιάσει. Τα επιτόκια του ελληνικού δημοσίου επίσης είναι χαμηλότερα.

Όσον αφορά τον πληθωρισμό, θέλω να σας θυμίσω ότι ο πληθωρισμός στη συνέχεια της ένταξης και της υποτίμησης αυξήθηκε. Αλλά τι είχε πει η Νέα Δημοκρατία; Είχε πει τότε η Νέα Δημοκρατία ότι ο πληθωρισμός θα φτάσει στο 7,3% στη συνέχεια της υποτίμησης. Όμως ο πληθωρισμός έφτασε στο 5,4% από το 4,5%. Δεν αυξήθηκε ούτε κατά μία μονάδα. Η πρόβλεψη είναι ότι από τον Ιούνιο και μετά θα αρχίσει να πέφτει. Αυτό δείχνει πόσο ασφαλείς είναι οι προβλέψεις, που έκανε ο κ. Καραμανλής, για την πορεία της οικονομίας, όταν μίλησε για 7,3%. Δεν επαληθεύτηκε. Έπεσε πολύ έξω. Ακόμη δείχνει πόσο απέχει από την πραγματικότητα η κρίση του για την οικονομική πολιτική. Και η νομισματική πολιτική, αλλά και η γενική οικονομική πολιτική ήταν επιτυχημένες.

Όσον αφορά το θέμα των φόρων, επειδή έρχεται και επανέρχεται ο κ. Καραμανλής και αναφέρει ότι επιβλήθηκαν εξήντα δύο φόροι και μας είπε πόσες χιλιάδες δραχμές πληρώνει κάθε ελληνική οικογένεια στους νέους φόρους, εγώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα σας διαβάσω έναν κατάλογο των κυρίων φορολογιών, που επιβλήθηκαν το 1997 και το 1998.

Εφάπαξ φορολόγηση τουλάχιστον του 40% των φορολογικών αποθεματικών, τραπεζών, τεχνικών εταιριών και λοιπών μεγάλων επιχειρήσεων. Επιβαρύνει αυτό τους μισθωτούς; Φορολόγηση χρηματιστηριακών συναλλαγών τρία τοις χιλίοις. Επιβαρύνει αυτό τους μισθωτούς; Φορολόγηση των αμοιβών κεφαλαίων και των εταιριών επενδύσεων χαρτοφυλακίου τρία τοις χιλίοις. Επιβαρύνει αυτό τους μισθωτούς; Αύξηση της φορολογίας ανωνύμων εταιριών, που έχουν ονομαστικές μετοχές μη εισηγμένες στο Χρηματιστήριο. Επιβαρύνει αυτό τους εργαζόμενους και τους μισθωτούς; Νέα φορολόγηση των τεχνικών επιχειρήσεων, επιπλέον διαφορά. Επιβαρύνει αυτό τους μισθωτούς; Φορολόγηση των τόκων και ομολόγων και εντόκων γραμματίων του ελληνικού δημοσίου. Επιβαρύνει αυτό τους εργαζόμενους;

(Θόρυβος στην Αίθουσα, διαμαρτυρίες)

Βέβαια όλοι οι Έλληνες είναι ραντιέρηδες και έχουν ομόλογα. Και αυτά δεν πρέπει να φορολογηθούν;

Πάγιο τέλος στην κινητή τηλεφωνία. Είναι για τους μισθωτούς αυτό;

Ετήσιο τέλος στα ψυχαγωγικά τεχνικά παιχνίδια. Αυτό σας ανησυχεί;

Αύξηση συντελεστή φορολογίας τραπεζών από 35% σε 40%. Επιβαρύνει τους μισθωτούς;

Κατάργηση των φοροαπαλλαγών. Διαφωνείτε;

Φορολόγηση της υπεραξίας μετοχών μη εισηγμένων στο Χρηματιστήριο. Επιβαρύνει τους μισθωτούς;

Φορολόγηση υπεραξίας από την αναπροσαρμογή της αξίας των ακινήτων των νομικών προσώπων. Φορολογεί αυτό τους μισθωτούς;

Φόρος μεγάλης ακίνητης περιουσίας. Ποιον επιβαρύνει;

Τι βλέπουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Αυτή είναι η φορολογία η οποία προωθεί την κοινωνική δικαιοσύνη και οι κυρίες και οι κύριοι της Νέας Δημοκρατίας αυτήν τη φορολογία δεν θέλουν και γι' αυτό διαμαρτύρονται για τους φόρους, γιατί αυτοί που πιέζονται από αυτές τις φορολογίες αυτήν την παράταξη έχουν ως εκφραστή και αυτή η παράταξη εκφράζει τα συμφέροντά τους.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνος Καραμανλής έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Κύριε Σημίτη, μετά από την τελευταία έκρηξή σας και τις αναφορές σας περί κοινωνικής ευαισθησίας εκ μέρους σας, πρέπει να πω ότι δεν είστε μόνο Πρωθυπουργός των φόρων, της υποτίμησης, της ανεργίας, αλλά είστε ο πρώτος Πρωθυπουργός που είστε εχθρός του πολίτη.

Μας απαριθμείτε μία σειρά από φόρους ...

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ, ησυχία, κύριοι συνάδελφοι. Εάν θα ανταποδίδουμε τα ίσα η μία πλευρά στην άλλη, δεν θα κάνουμε συζήτηση.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Μας απαριθμήσατε μία σειρά από φόρους επιλεκτικά διαλεγμένους, γιατί νομίζετε ότι εξυπηρετεί το επιχείρημά σας. Βέβαια αυτό αποδεικνύει, πέραν των άλλων, του λόγου το αληθές, ότι είστε πράγματι ο πρωταθλητής των φορολογικών επιδρομών.

Θέλετε να μιλήσουμε για φόρους; Με την μη τιμαριθμοποίηση των φορολογικών κλιμάκων οι εισοδηματικά ασθενέστεροι εργαζόμενοι και συνταξιούχοι έχασαν μισό τρισεκατομμύριο δραχμές τα τελευταία τέσσερα χρόνια.

Θέλετε να μιλήσουμε για τα αντικειμενικά κριτήρια, εκείνα τα οποία στην ουσία έχουν θέσει υπό διωγμό τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις;

Μιλάτε για φόρους. Όταν μιλούμε για επενδύσεις σε αυτήν τη χώρα, πώς θα καταφέρουμε να δημιουργήσουμε στοιχειώδως επενδυτικό κλίμα, αναπτυξιακό, αν συνεχίζετε αυτές τις φορολογικές επιδρομές, όχι μόνο στο επίπεδο της επιβάρυνσης αλλά και των διαρκών αιφνιδιαστικών μεταβολών του ισχύοντος συστήματος και των κανόνων του παιγνιδιού;

Κάνετε για μια ακόμα φορά τη γνώριμη συζήτηση περί 1993. Αυτό έχει καταντήσει να είναι αστέιο, γιατί αποδεικνύει ότι έχετε ένα στερεότυπο, ένα φετίχ γύρω από το 1993.

Σας έχω πει και άλλη φορά ότι δεν σας κάνει καλό να το αναφέρετε -και αυτό για μια σειρά από λόγους. Πρώτον, δεν δικαιούται μια παράταξη που κυβερνάει δεκαπέντε χρόνια να προσπαθεί να χρεώσει όλα τα αίτια του εθνικού ναυαγίου -γιατί περί εθνικού ναυαγίου πρόκειται αυτό που συνέβη στις 2 Μαΐου- σε μία ελάχιστη περίοδο. Δεύτερον, τη μικρή εκείνη περίοδο όλοι οι δείκτες βελτιώθηκαν σε σχέση με το τι παρέλαβε εκείνη η κυβέρνηση.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

Και τρίτον, σήμερα - σας το έχω πει και άλλη φορά και δεν θα σας αρέσει- αργά, δειλά, σύρεστε σε πολιτικές επιλογές που σας διδάξε εκείνη η περίοδος. Πράγματι άγαρμπα, άτεχνα, αναποτελεσματικά και δειλά, αλλά πάντως είναι φανερό ότι δεν μπορείτε να το αποφύγετε.

Μιλήσατε ακόμα για τα επιτεύγματά σας. Συμπέρασμα αυτών που παρουσιάσατε είναι ότι η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που έμεινε εκτός ΟΝΕ χωρίς τη θέλησή της. Δεν ξέρω πώς το βαπτίζετε εσείς αυτό, πώς επιμένετε να το βαπτίζετε εθνική επιτυχία!

Είναι προφανές ότι δεν έχετε σχέση με την πραγματικότητα ή δεν θέλετε να την ομολογήσετε την πραγματικότητα. Είναι εθνική αποτυχία, που μάλιστα εκθέτει τη χώρα σε εθνικούς κινδύνους. Μη μου λέτε τώρα ότι δεν το είχατε προγραμματίσει. Διότι σύμφωνα με το πρόγραμμα σύγκλισης που καταθέσατε το 1994 επί λέξει, στη σελίδα 2, λέει: "Το βασικό συμπέρασμα του προγράμματος είναι ότι η ελληνική οικονομία θα ικανοποιεί όλα τα κριτήρια ονομαστικής σύγκλισης της Συνθήκης του Μάαστριχτ από το 1998, θα είναι δηλαδή έτοιμη να συμμετάσχει στο τρίτο στάδιο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης από το 1999". Ή δεν ξέρατε τι υπογράφατε ή δεν τα είχατε διαβάσει καλά.

Σημειώνω, επίσης, ότι για την πραγματική ταμπακίερα δεν είπατε λέξη. Εκνευρισμοί, παρελθοντολογίες, αλλά λέξη για την ουσία! Και ποια είναι η ουσία; Να μας λέγατε σήμερα τι είστε αποφασισμένος να κάνετε, έστω σε επίπεδο διακηρυκτικό, για το από εδώ και μπρος. Γιατί είναι προφανές, ότι, μη αναφερόμενος σε αυτό, αποδεικνύετε ότι δεν έχετε και τη συναίσθηση της βαριάς ευθύνης, όταν σε δεκαοχτώ μήνες

η χώρα πρέπει να καλύψει όλα εκείνα που δεν έκανε τα προηγούμενα δεκαοχτώ χρόνια με συντριπτικές ευθύνες και της παράταξής σας και υμών, προσωπικά, μια που, εκτός από Πρωθυπουργός την τελευταία τριετία, ήσασταν κορυφαίος Υπουργός σε όλες εκείνες τις κυβερνήσεις, που οδήγησαν τελικά στο εθνικό ναυάγιο!

Κύριε Σημίτη, κατά την άποψή μου, αποτελεί απόδειξη θράσους να επιχειρείτε να δώσετε μαθήματα υπευθυνότητας και μάλιστα με ένα γνωστό, εκνευρισμένο και αυταρχικό, αυθαίρετο ύφος. Σας λέω ευθέως ότι δεν μας εκπλήσσει αυτό. Γιατί είναι ο συνδυασμός ανικανότητας, αποτυχίας και αλαζονίας που χαρακτηρίζει και το ύφος εξουσίας σας αλλά και την τριετία αυτή.

Σας θυμίζω ακόμα ότι η αποτυχία, έστω και οριακά, να προωθήσετε τομέες στο μεγάλο ασθενή της κοινωνίας μας, με μαθηματική ακρίβεια έχει οδηγήσει και θα οδηγήσει ακόμα περισσότερο σε σοβαρότατα ζητήματα κοινωνικής αδικίας και κοινωνικής σκληρότητας, πράγμα το οποίο είναι βέβαιο ότι θα το χρεωθείτε.

Θα σας πω και πάλι κάτι, το οποίο είναι βέβαιο ότι σας ενοχλεί.

Με όσα είπατε και στη δευτερολογία σας, αποδεικνύεται πράγματι ότι ζείτε σε ένα γυάλινο κόσμο. Άλλωστε, μόνο κάποιος που ζει σε ένα γυάλινο κόσμο θα είχε και το θράσος να παρουσιάσει διαφημιστική καμπάνια που μιλάει για δέκα εκατομμύρια λόγους να είναι οι Έλληνες ευτυχείς με την πολιτική σας, όταν είναι φανερό ότι λέτε δέκα εκατομμύρια ψέματα στους Έλληνες. Γιατί λέτε ψέματα σε καθεμία και σε κάθε Έλληνα προσωπικά!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας).

Να γνωρίζετε, όμως, ότι οι Έλληνες ούτε απατώνται πια ούτε μαζοχιστές είναι ούτε είναι διατεθειμένοι να συνεχίσουν να τιμωρούνται οι ίδιοι για τα λάθη και τη δική σας αποτυχία. Γι' αυτό οι πολιτικές μέρες σας είναι πια μετρημένες.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο κύριος Πρωθυπουργός έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στις προηγούμενες προ ημερησίας διάταξης συζητήσεις, στη δεύτερη ομιλία στην απάντηση του κ. Καραμανλή δεν είχα απαντήσει. Και δεν είχα απαντήσει σκόπιμα και ενσυνείδητα. Γιατί πιστεύω, ότι πρέπει να αναδεικνύουμε την ουσία εδώ στο Κοινοβούλιο, δεν πρέπει να στρεφόμαστε σε διαξιφισμούς, θεατρικές αντιπαραθέσεις και να στρέφουμε την προσοχή μακριά από το πρόβλημα και στα προσωπικά ζητήματα.

Ο κ. Καραμανλής όμως, όπως τον ακούσατε τώρα, επιμένει. Και επιμένει συνεχώς σε προσωπικές παρατηρήσεις. Άρχισε όταν μιλούσε να απαριθμεί μία σειρά επιθέτων για το πρόσωπό μου και συνέχισε τις προσωπικές παρατηρήσεις τώρα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΡΑΤΑΚΟΣ: Επί προσωπικού μιλάει ο κύριος Πρωθυπουργός τώρα;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σας παρακαλώ πολύ μη διακόπτετε, ιδιαίτερα όσοι έχετε μπάσα φωνή!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Πιστεύω, ότι υβρεολόγια του τύπου, αλαζονεία, θράσος κλπ, δεν είναι του επιπέδου αυτού του Κοινοβουλίου.

Πιστεύω ότι δεν εξυπηρετούν την πολιτική. Πιστεύω ότι το "αντιπολιτεύομαι" έχει κυρίαρχο στοιχείο το "πολιτεύομαι". Και το "πολιτεύομαι" είναι: παρουσιάζω επιχειρήματα, παρουσιάζω πολιτικές και δεν υβρίζω τον αντίπαλο και δεν προσπαθώ να επικεντρώσω σε προσωπικά στοιχεία την κριτική.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

Ο κ. Καραμανλής μας επέδειξε ότι είναι σε φόρμα, όσον αφορά τους προσωπικούς χαρακτηρισμούς. Είναι πάντα σε φόρμα.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥΛΑΚΟΣ: Έχει επιχειρήματα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Είναι πάντα σε φόρμα επειδή δεν έχει επιχειρήματα. Του λείπουν τα επιχειρήματα επειδή πάντα στη συντηρητική αντίληψη δεν έχουν σημασία οι θέσεις στην ουσία, αλλά έχουν

οι προσωπικές επιθέσεις και η προσωπική διαβολή του άλλου. Πιστεύω ότι προσφέρει κακές υπηρεσίες στον τρόπο με τον οποίο χειριζόμαστε τα θέματα και θα τον παρακαλούσα να ξανασκεφθεί αυτόν τον τρόπο.

Όσον αφορά δε το ερώτημα που μου έθεσε ποια θα είναι η πολιτική μας, εγώ σας ανέπτυξα πριν που οδηγηθήκαμε με την πολιτική αυτή, ότι είμαστε πολύ κοντά στους στόχους, ότι έχουμε κάνει την Ελλάδα πιο δυνατή, ότι έχουμε περισσότερο κύρος. Και αυτήν την πολιτική, η οποία θα δώσει στην Ελλάδα ρόλο και φωνή, θα τη συνεχίσουμε αταλάντευτα. (Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο κ. Καραμανλής έχει το λόγο.

(Θόρυβος στην Αίθουσα – κωδωνοκρουσίες)

Σας παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι, κάντε ησυχία.

Ορίστε, κύριε Πρόεδρε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Δεν έχετε λόγο να εκνευρίζετε, κύριε Σημίτη. Δεν σας καθύβρισα. Πολιτικούς χαρακτηρισμούς κάνω. Την αλαζονική συμπεριφορά πώς την ονομάζουν, αν δεν την ονομάσουν αλαζονική; Εκείνον που ψεύδεται και ψεύδεται δημοσίως, εμφανώς και συστηματικά, δεν τον λένε ψεύτη;

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Θέλω επίσης να σας πω, επειδή κάνατε αναφορές περί ύβρεων, ότι δεν μας ταιριάζουν οι ύβρεις. Αλλά να θυμάστε ότι η μεγαλύτερη ύβρις είναι να αποδεικνύεται κανείς εν τοις πράγμασι κατώτερος των περιστάσεων και μάλιστα σε μια κρίσιμη καμπή της εθνικής πορείας.

(Θόρυβος-διαμαρτυρίες από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. – κωδωνοκρουσίες)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ, ησυχία!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Και έρχομαι τώρα στην αναφορά σας περί ουσίας. Γι' αυτήν την ουσία και πάλι δεν είπατε τίποτα. Γιατί η ουσία, κύριε Σημίτη, παραμένει ότι η Ελλάδα υποβαθμίστηκε στις 2 Μαΐου. Παρά τις διακηρυγμένες από το 1994 επιδιώξεις σας, η Ελλάδα έμεινε εκτός ΟΝΕ. Παρά την ανάγκη του εθνικού στόχου, αυτήν τη στιγμή είναι επισφαλέστερες οι προοπτικές για την τελική της ένταξη. Παρά τα όσα λέτε αυτήν την ώρα, η ουσία της πολιτικής σας είναι ότι δεν μπορείτε μ' αυτόν τον τρόπο να εκπληρώσετε τον εθνικό στόχο. Σημαίνει, λοιπόν, αυτό ότι θα πρέπει να μάθετε να ακούτε τις κριτικές παρατηρήσεις και επισημάνσεις, τουλάχιστον να προβληματίζεστε με τις προτάσεις που σας κάνουμε και να περιορίζετε τις δήθεν αναφορές και τις δήθεν διδασκαλίες περί υπευθυνότητας στην Αντιπολίτευση.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο κύριος Πρωθυπουργός έχει το λόγο.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΚΟΡΑΚΑΣ: Τι θα γίνει, κύριε Πρόεδρε; Υπάρχουν ορισμένα όρια!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Εφαρμόζεται ο Κανονισμός με απόλυτο σεβασμό. Σας παρακαλώ μη διακόπτετε και μην κάνετε υποδείξεις στο Προεδρείο.

Ορίστε, κύριε Πρωθυπουργέ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αφού μπήκαμε στις γλώσσολογικές ερμηνείες, εγώ θέλω να υπενθυμίσω στο Σώμα τι θα πει "ύβρις", ποια είναι η έννοια της λέξεως "ύβρις" στην αρχαία ελληνική.

(Θόρυβος στην Αίθουσα. Κωδωνοκρουσίες)

Η έννοια της λέξεως "ύβρις" στην αρχαία ελληνική είναι έπαρση και αμετροέπεια ενός μη ικανού ανθρώπου.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Κύριε Πρόεδρε, το λόγο παρακαλώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Πρέπει να δώσω το

λόγο και στους υπολοίπους.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Μία λέξη μόνο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κύριε Πρόεδρε, νομίζω ότι και η κοινοβουλευτική τάξη λέει ότι πρέπει να έχει ο Πρωθυπουργός τον τελευταίο λόγο.

Ορίστε, όμως, έχετε το λόγο, αφού επιμένετε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Κύριε Σημίτη, μετά από πολλή ώρα συζήτησης, στην τριτολογία πια, απεδείχθη ότι έχετε την ικανότητα να κάνετε και αυτοκριτική!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Γενική Γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος κ. Αλέκα Παπαρήγα έχει το λόγο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΦΟΥΝΤΑΣ: Η ψηφοφορία κύριε Πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Όχι τώρα, κύριε συνάδελφε.

(Διαμαρτυρίες στην Αίθουσα)

Σας παρακαλώ!

Θα μιλήσει η Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος και ο κ. Κωνσταντόπουλος, δηλαδή θα ολοκληρωθεί ο πρώτος κύκλος όπως είχαμε αρχικά ανακοινώσει –δεν είναι δυνατόν χωρίς τη συγκατάθεσή τους να διακόψω τη συζήτηση– και εν συνεχεία θα γίνει η ψηφοφορία.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι έχουμε ξεχάσει κάποια πράγματα. Τουλάχιστον η συμπεριφορά ορισμένων με υποχρεώνει να το πω από αυτήν τη θέση. Δεν είναι αγγαρεία η παρουσία στο Κοινοβούλιο!

Η κ. Παπαρήγα έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Ε.): Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ειλικρινά αναρωτιέμαι αν τέτοιες συζητήσεις μ' ένα τόσο γενικό περιεχόμενο βοηθούν, όχι τόσο τη Βουλή όσο για να βγάλει κάποια συμπεράσματα ο ελληνικός λαός για το τι λέει το κάθε κόμμα. Γιατί πραγματικά, το τι λέει η Κυβέρνηση έχει την ευκαιρία ο ελληνικός λαός αν σκεφθεί και μελετήσει την εμπειρία του να βγάλει ορισμένα συμπεράσματα. Αλλά αν βγαίνει συμπέρασμα τι λέμε και εμείς ως κόμματα της Αντιπολίτευσης, δεδομένου ότι το θέμα που συζητάμε δεν είναι καινούριο, το ζούμε καθημερινά και το ζούμε από πολλές πλευρές.

Οι ιδιωτικοποιήσεις, η ανεργία, η φορολογία βεβαίως δεν είναι πρωτόγνωρα φαινόμενα αλλά η ένταση που έχουν αυτά τα προβλήματα συνδέεται αναπόφευκτα με την Ευρωπαϊκή Ένωση, την ΟΝΕ και αναμφισβήτητα με την Κυβέρνηση, η οποία πρωτοστατεί να υλοποιηθούν αυτές οι κατευθύνσεις, δεδομένου ότι έχει αποφασίσει ότι μόνο με αυτήν την επιλογή θα πολιτεύεται.

Όταν το Μαξίμου θωρακίζεται με τα ΜΑΤ, όταν το ίδιο γίνεται και με τη Βουλή, όταν ο κ. Ρέππας ανακαλύπτει ότι τα τρομοκρατημένα ΜΑΤ αισθάνονται την ανάγκη να "χαιδέψουν" τους εργαζόμενους γιατί, λέει, ήταν έτοιμοι να τους επιτεθούν, όλα αυτά βεβαίως δεν χρεώνονται αποκλειστικά και μόνο στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην ΟΝΕ, έχουν σχέση, όμως, με την επιτάχυνση, που εφαρμόζεται σήμερα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στην Ελλάδα, των μέτρων που συνδέονται με το Μάαστριχτ με τις αναπροσαρμογές που έχουμε στο Άμστερνταμ, με την ΟΝΕ και το EURO.

Επομένως δεν συζητάμε καινούρια ζητήματα και νομίζω ότι όλοι μας δεν θα κριθούμε από τη ρητορία και από τα ευρήματα που έχουμε στις ομιλίες μας, αλλά κρινόμαστε με αυτό που λέμε και κάνουμε στους εργαζόμενους.

Έβαλε ο κ. Σημίτης ένα ερώτημα, το οποίο το έχουμε απαντήσει πολλές φορές, αλλά δεν έχω καμία αντίρρηση να το απαντήσουμε ξανά: Αν θέλουμε την Ενωμένη Ευρώπη όλα τα κόμματα ή όχι. Βεβαίως εγώ θα απαντήσω από την πλευρά του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος και θα απαντήσω με τον τρόπο που θέτετε το ερώτημα.

Εμείς όχι απλώς θέλουμε ενωμένη την Ευρώπη αλλά παλεύουμε με τις δυνάμεις που έχουμε, προσπαθούμε να συντονιστούμε με άλλες δυνάμεις, όχι κατ' ανάγκη που συμφωνούν σε όλα με εμάς, αλλά που έχουμε κοινές αντιλήψεις για να οικοδομήσουμε μία ενωμένη Ευρώπη χωρίς την Ευρωπαϊκή Ένωση, χωρίς την ΟΝΕ και χωρίς το EURO. Και εν πάση περιπτώσει θεωρώ και κομπορημοσύνη από αυτό το βήμα να λέει ο καθένας, εγώ είμαι του ευρωπαϊκού προσανατολισμού. Δεν λέει τίποτα αυτό. Το ζήτημα είναι πώς εννοούμε, πώς θέλουμε την Ενωμένη Ευρώπη, ή να το πούμε αλλιώς, ποιες δυνάμεις θέλουμε να ηγεμονεύουν στην Ευρώπη.

Εμείς θέλουμε την Ευρώπη εκείνη, στην οποία θα κυριαρχούν τα συμφέροντα των λαών. Είμαστε εναντίον της Ευρώπης, που οργανώνεται με βάση τα συμφέροντα των μονοπωλίων, των πολυεθνικών, των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Και αναμφισβήτητα έτσι είναι, υπάρχουν δύο δρόμοι για την Ενωμένη Ευρώπη. Θα μου πείτε: Ο δρόμος που υποστηρίζετε εσείς είναι ρεαλιστικός; Αν απαντήσω ότι είναι ρεαλιστική η φτώχεια και η ανεργία, ότι είναι ρεαλιστική η πολιτική των επεμβάσεων στο εσωτερικό των χωρών, η αφαίρεση κυριαρχικών δικαιωμάτων, η αφαίρεση του δικαιώματος ενός λαού να αποφασίζει πώς θέλει να είναι η ανάπτυξη του τόπου και της κοινωνίας του, τότε πραγματικά πρέπει να συμμορφωθούμε με την πολιτική της Κυβέρνησης Σημίτη, ή κάποιας άλλης κυβέρνησης, που θα κινείται σ' αυτή την τροχιά.

Εμείς θεωρούμε ότι ρεαλιστικό και προτιμότερο είναι να διαλέξουμε τον άλλο δρόμο, της ρήξης, της σύγκρουσης με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι ρεαλιστικός; Δεν θα είναι ρεαλιστικός, αν δεν πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους οι λαοί. Αλλά και εμείς, ως Κ.Κ.Ε., δεν μπορούμε να προσαρμοστούμε στη σημερινή κατάσταση. Εμείς θα παλεύουμε, θα λέμε τις θέσεις μας, θα προσπαθούμε και βεβαίως αυτοί που θα δώσουν την απάντηση θα είναι οι λαοί της Ευρώπης, ο ελληνικός λαός και οι άλλοι λαοί.

Και με την ευκαιρία, βεβαίως Ενωμένη Ευρώπη. Ταυτόχρονα, όμως, εμείς ως Κ.Κ.Ε. βλέπουμε ότι η Ελλάδα βρίσκεται και σ' ένα σταυροδρόμι τριών ηπείρων. Γιατί να μη σκεφθούμε περιφερειακή συνεργασία και με άλλες γειτονικές χώρες; Γιατί πρέπει δογματικά να πούμε μόνο Ευρώπη; Σε ορισμένα πράγματα μπορεί να έχουμε περισσότερα κοινά συμφέροντα με αραβικές χώρες, με χώρες της βορείου Αφρικής, απ' ό,τι έχουμε με τη Σουηδία, την Ολλανδία. Σε ορισμένα ζητήματα μπορεί να υπάρχουν και πιο πολύμορφες συμμαχίες. Είναι ρεαλιστικός αυτός ο δρόμος; Αν το θελήσουν οι λαοί, είναι. Εάν δεν το θελήσουν οι λαοί, θα είναι ο δρόμος που προτείνετε εσείς, που προτείνει ο κ. Κολ, που προτείνει ο κ. Μπλάιρ και όλοι οι άλλοι οι περιώνυμοι.

Ένα δεύτερο ζήτημα. Και να μου επιτραπεί να κάνω κριτική. Όπως γίνεται σε μας, έτσι κάνουμε και εμείς κριτική. Σε τελευταία ανάλυση, είναι εντελώς άχαρη η συζήτηση γύρω από το εξής θέμα. Ναι, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ναι, στην ΟΝΕ, αλλά με άλλους ρυθμούς, με άλλα αριθμητικά κριτήρια. Δηλαδή, το θέμα είναι –και παρακολούθησα με μεγάλη προσοχή την ομιλία του κ. Τσοβόλα– αν θα μπορούμε σε τρία ή σε τέσσερα ή σε πέντε ή σε έξι ή σε επτά χρόνια; Πού θα μπορούμε και ποιο θα είναι το αποτέλεσμα; Διότι η βάση της Ευρωπαϊκής Ένωσης –δεν το λέμε εμείς, το λέει η ίδια– το οικοδόμημα μέχρι και τη σκεπή και το τελευταίο κεραμίδι, οικοδομείται πάνω στην αρχή των τεσσάρων ελευθεριών: Ελευθερία κίνησης κεφαλαίων, εμπορευμάτων, υπηρεσιών και εργατικού δυναμικού. Αυτό δεν αλλάζει. Αν αλλάξει αυτό, τότε δεν θα έχουμε Ευρωπαϊκή Ένωση, θα έχουμε κάτι άλλο.

Από τη στιγμή, λοιπόν, που ο στόχος και ο σκοπός της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι να εξασφαλίσει στις σύγχρονες συνθήκες της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, μετά τις τελευταίες εξελίξεις, στις σύγχρονες συνθήκες του ώριμου καπιταλισμού τη συγκέντρωση των κερδών σε λιγότερα χέρια, πάει να ανακόψει την πτώση του μέσου ποσοστού κέρδους, πάει να μοιράσει αγορές, από τη στιγμή, λοιπόν, που έχουμε να κάνουμε με μια τέτοια Ευρωπαϊκή Ένωση, μ' έναν τέτοιο

τρόπο ένωσης της Ευρώπης ή θα πάμε ή σε δύο ή σε τρία ή σε πέντε χρόνια, αυτό είναι ένα δεύτερο ζήτημα. Ένα, λοιπόν, το κρατούμενο.

Δεύτερο ζήτημα. Υπάρχει άλλος τρόπος διαχείρισης της σημερινής κατάστασης στα πλαίσια της αποδοχής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των στόχων της ΟΝΕ; Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Υπάρχει ένας, η νεοφιλελεύθερη διαχείριση. Ίσως πουν ορισμένοι εκ του πονηρού ότι τοποθετώντας το ζήτημα μ' αυτό τον τρόπο, τελικά δίνουμε συγχωροχάρτι στην Κυβέρνηση. Αντίθετα, θέλουμε να αποκαλύψουμε στον ελληνικό λαό ότι ανεξάρτητα αν η Κυβέρνηση λέει είμαι σοσιαλιστικό κόμμα, νεοφιλελεύθερη πολιτική θα ακολουθήσει. Δεν έχει σημασία αν λέει αριστερά, κεντροδεξιά, μισοαριστερά και δεν ξέρω τι. Η διαχείριση είναι μια σήμερα. Γιατί; Γιατί για να περάσουν αυτά τα μέτρα στην Ευρώπη και για να περάσουν παγκόσμια αυτά τα μέτρα συγκέντρωσης κεφαλαίων, και συγκεντροποίησης κεφαλαίων, συσσώρευσης κεφαλαίων για να μοιραστούν οι αγορές ανάμεσα στις επτά ισχυρότερες χώρες, γιατί εκεί μοιράζονται, δεν είναι δυνατόν παρά μόνο με τη νεοφιλελεύθερη διαχείριση.

Με την ευκαιρία θέλω να κάνω μια πολύ μικρή αναδρομή, όχι σαν διάλεξη, αλλά απλώς για να το θυμηθούμε όλοι μας.

Η ιστορία με την Οικονομική και Νομισματική Ένωση δεν είναι καινούρια. Ξεκίνησε από το 1969 με το σχέδιο Βέμπερ –αποκαλέστηκε έτσι από το όνομα του Πρωθυπουργού του Λουξεμβούργου– που απέβλεπε σε μια Ο.Ν.Ε. σε τρεις φάσεις. Δεν προχώρησε. Έγινε φασαρία μεταξύ των Γάλλων και των Γερμανών, έγινε συμψηφισμός, στη συνέχεια προχώρησε το ενιαίο νομισματικό σύστημα με το ECU, όπου και εκεί υπήρχαν προβλήματα ανάμεσα στην Αγγλία, στην Ιταλία, στη Γαλλία. Ήταν η περίοδος όπου σιγά, σιγά η σοσιαλδημοκρατική διαχείριση αυτής της πολιτικής άρχισε να υποχωρεί, ενώ ανέβαινε η σοσιαλδημοκρατία στις κυβερνήσεις.

Είναι αντικειμενικό, λοιπόν, ότι το σύστημα στη φάση που βρίσκεται, ζητά μόνο νεοφιλελεύθερη διαχείριση. Επομένως, ας αφήσουμε τις συζητήσεις. Μιλάμε για συγκεκριμένη πραγματικότητα που ζούμε σήμερα και όχι για το πώς θα θέλαμε αυτήν την πραγματικότητα να την προωθήσουμε.

Δεν είναι τυχαίο το ότι και οι πιο κριτικοί –στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης– είτε είναι πολιτικοί είτε είναι επιστήμονες, δεν προτείνουν επιστροφή προς τα πίσω, στη σοσιαλδημοκρατική διαχείριση. Προτείνουν νεοφιλελεύθερη διαχείριση.

Βεβαίως, για ανάγκες λαϊκής κατανάλωσης γίνεται συζήτηση για νεοφιλελευθερισμό με κοινωνικό πρόσωπο. Αυτά είναι, θα έλεγα, εκ του πονηρού για τους λαούς. Τα περιθώρια ελιγμών στη διαχείριση έχουν εκλείψει, για αντικειμενικούς λόγους, ή –για να πω την αλήθεια– έχουν στενέψει απελπιστικά. Ή έτσι θα προχωρήσει η Ευρωπαϊκή Ένωση ή θα υπάρχει σύγκρουση με αυτήν την Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεν υπάρχει τρίτος δρόμος. Δεν ξέρω τι θα γίνει μετά από είκοσι ή τριάντα χρόνια. Μπορεί να εμφανιστούν διάφορες παραλλαγές και τύποι διαχείρισης, αλλά μιλάμε για το σήμερα, για το 1998.

Ούτε το ίδιο το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας έχει το δικαίωμα να γυρίσει σε προτάσεις προς τα πίσω. Δεν έχουμε το δικαίωμα. Αλλά και κανένας πραγματικά δεν μπορεί να γυρίσει προς τα πίσω.

Επομένως, δεν έχουμε καμία διάθεση, κύριε Πρωθυπουργέ, να κάνουμε επίδειξη, αν λέμε μπρος ή πίσω. Εμείς λέμε αυτά που νομίζουμε σήμερα και τα λέμε για το 1998, βεβαίως, και με προοπτική.

Ειπώθηκε και η εξής άποψη: Γιατί η Βρεταννία έμεινε απέξω, άρα κι εμείς να χρησιμοποιήσουμε τους τρόπους της Βρετανίας. Μα, είναι πασίγνωστο ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι μία πυραμίδα. Υπάρχουν οι χώρες, οι οποίες μπορούν να μένουν απέξω και αυτή είναι η Μεγάλη Βρετανία, δεν είναι η Ελλάδα. Ή μέσα θα είσαι ή θα παλεύεις και θα συγκρούεσαι μ' αυτήν την πολιτική.

Η εποχή των παζαριών και για τις μικρές, αδύνατες χώρες έχει τελειώσει. Υπήρχαν παζάρια στις προηγούμενες δεκαετίες, τα σήκωνε το σύστημα και η πορεία της Ευρωπαϊκής

Ένωσης. Παζάρια για κάποιες εξαιρέσεις, για καλύτερους όρους, για κάποια ανταλλάγματα, αυτά που έλεγε και ο Ανδρέας Παπανδρέου. Αυτά τώρα τελείωσαν.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση είχε μία πορεία –εμείς την είχαμε προβλέψει– και η πορεία ήταν στένεμα των περιθωρίων, η πορεία ήταν επιτάχυνση των πιο άγριων και αποκρουστικών μέτρων. Αυτή είναι η αντικειμενική πορεία. Δεν μπορεί, λοιπόν, κανένα κόμμα να κρύβεται πίσω από τέτοια ζητήματα διαχείρισης.

Να πάμε στην περίπτωση της Ιονικής. Όλη η Αντιπολίτευση είναι με τους εργαζόμενους της Ιονικής; Είμαστε όλοι με τον ίδιο τρόπο; Διότι η πολιτική απαιτεί πραγματικά συγκεκριμένες πολιτικές, πέρα απ' αυτά που λέμε από το Βήμα ο καθένας, εν πάση περιπτώσει και για την εκλογική πελατεία. Η Ιονική πουλιέται στον κ. Κωστόπουλο. Αύριο ο κ. Κωστόπουλος μπορεί να τη δώσει στον κ. Φουκογιάμα ή δεν ξέρω πού θα τη δώσει στην πορεία.

Είναι σοβαρό αυτό που συζητιέται σήμερα από την Κυβέρνηση, τάχα; Γιατί, την είχε αυτή τη "λύση" η Κυβέρνηση μέσα στην τσέπη της. Προβλέπεται ότι μπορεί να διασφαλίσει –λέει– το δικαίωμα της δουλειάς για δύο χρόνια και θα το θεωρήσει και νίκη, ενδεχόμενα, η Αντιπολίτευση και η Κυβέρνηση, αν καταφέρουμε να διπλοκλειδώσουμε τους εργαζόμενους σε αυτό. Μα, έτσι κι αλλιώς η πώληση της Ιονικής δεν μπορούσε να συνδυαστεί με άμεσες απολύσεις. Ο κ. Κωστόπουλος για να ενσωματώσει, να συγχωνεύσει, να συνενώσει και να οργανώσει τη συνένωση της Τράπεζας Πίστωσης με την Ιονική, θέλει πάνω από ένα χρόνο. Δεν γίνονται αυτά έτσι, σ' ένα χρόνο. Μοιραία, για ένα, ενάμιση χρόνο θα χρησιμοποιηθεί το υπάρχον δυναμικό. Παραχώρηση τους κάνουμε, να πούμε, για δύο χρόνια;

Αυτό που είναι σίγουρο, είναι ότι ο ιδιώτης αποφασίζει πόσες θέσεις εργασίας θα έχει και ποιες. Και δεν θα τους απολύσει όλους, θα κρατήσει τη διευθυντική ιεραρχία, βεβαίως. Αυτή είναι και η πείρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Θα κρατήσει το πιο υποταγμένο τμήμα των εργαζομένων, θα κρατήσει και κάποιους ενδεχόμενα ημέτερους, τους περισσότερους όμως θα τους διώξει.

Λοιπόν, είναι παραχώρηση ή είναι το κόλπο που λέγεται "θα ρίξω το τίμημα", για να μπορέσει ο κ. Κωστόπουλος να κρατήσει με τα χρήματα του κράτους, δηλαδή του ελληνικού λαού, μερικούς εργαζόμενους για ένα δύο χρόνια, να περάσουμε τώρα τη δύσκολη φάση; Και δυστυχώς αυτό ακούγεται και από κόμματα της Αντιπολίτευσης.

Η όλη συζήτηση είναι το τίμημα της μετοχής –θα πάρουμε θέση, ναι ή όχι στην ιδιωτικοποίηση– οι μίζες, μήπως είναι μικρή ή μεγάλη η μίζα, πράγματα τα οποία δεν βρίσκονται. Και όχι ότι εμείς καθαγιάζουμε το καθεστώς της μίζας, αλλά η ουσία είναι μια, ναι ή όχι στην ιδιωτικοποίηση, η οποία συνεπάγεται και αλλαγή, δηλαδή όχι απλώς μείωση των θέσεων εργασίας, αλλά και αλλαγή του καθεστώτος των εργασιακών σχέσεων. Γιατί κρυβόμαστε, γιατί τεμαχίζουμε –και μιλάω για τα κόμματα της Αντιπολίτευσης– τη συζήτηση σε επιμέρους θέματα και μπερδεύουμε τους εργαζόμενους;

Πραγματικά είναι μία ευκαιρία. Κάνουμε αυτές τις συζητήσεις μέσα στη Βουλή, για να μην είναι βαρετές για όλους μας και τυπικές. Να πούμε καθαρά τις θέσεις μας, τουλάχιστον να διαμορφώσει εικόνα ο ελληνικός λαός και όχι να βγαίνει πιο μπερδεμένος ύστερα από κάθε συζήτηση, γιατί έτσι βγαίνει, αν και τα ξεμπερδεύει στους δρόμους, όταν αγωνίζεται για τα δικαιώματά του. Όσον αφορά όμως τη Βουλή, γίνεται ακόμα μεγαλύτερο το μπερδεμα. Λοιπόν, υπάρχει μία νεοφιλελεύθερη διαχείριση μοιραία σήμερα. Όλα τα άλλα δεν ισχύουν.

Γι' αυτό εμείς βρισκόμαστε σε κάθετη σύγκρουση με αυτήν την πολιτική, με τις δυνάμεις που έχουμε, ανεξαρτήτως αν τα αποτελέσματα για το Κ.Κ.Ε. θα είναι σ' ένα μήνα ή σε πέντε ή σε δέκα χρόνια. Δεν μπορούμε αυτήν τη στιγμή να δεχθούμε προσαρμογή σε αυτήν την πολιτική. Στις σημερινές συνθήκες, προσαρμογή σημαίνει στήριξη. Και εμείς δεν θέλουμε να τη στηρίξουμε. Μόνοι μας; Μόνοι μας, τι να κάνουμε; Υπάρχει όμως και ένας λαός που βλέπει, σκέπτεται

και αύριο θα σκεφθεί ακόμα περισσότερο.

Τώρα όσον αφορά την ΟΝΕ και το ΕΥΡΩ, είναι εργαλείο αυτής της πολιτικής, της πολιτικής για την εξασφάλιση των μονοπωλιακών κερδών, της πολιτικής για να βγει σε πέρασ με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο ο ανταγωνισμός ανάμεσα στο ΕΥΡΩ, στο γιεν και στο δολάριο. Είναι εργαλείο.

Η καθιέρωση δε του ΕΥΡΩ επιβεβαιώνει απόλυτα ότι όταν μιλάμε για Ενωμένη Ευρώπη, εννοούμε Ενωμένη Ευρώπη άνισων χωρών και οικονομιών μεταξύ τους. Και ακριβώς γι' αυτό μπαίνει το ΕΥΡΩ. Ποιος είναι ο στόχος αυτήν τη στιγμή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όχι όπως τον ερμηνεύουμε εμείς, αλλά όπως τον λένε οι γραφές και τα ντοκουμέντα, όχι αυτά που εκφωνούνται στα Κοινοβούλια και στις εκλογές, αλλά τα επίσημα ντοκουμέντα;

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, ακριβώς επειδή ξέρει, τα πιο ανοιχτά μυαλά ότι η ανάπτυξη θα είναι ανισόμετρη, ότι το χάσμα θα μεγαλώνει ανάμεσα στις οικονομίες, τις καπιταλιστικές οικονομίες, θέλει να εξασφαλίσει εκείνους τους όρους, που είναι τα δημοσιονομικά ελλείμματα, ο πληθωρισμός κλπ., για να διασφαλίσει ένα σχετικά σταθερό νόμισμα σε μία άνισα Ενωμένη Ευρώπη, άνισα και στο εσωτερικό με τις ταξικές διακρίσεις, αλλά και στις σχέσεις ανάμεσα στις χώρες.

Η Οικονομική και Νομισματική Ένωση είναι σχετικά ενιαίο σταθερό νόμισμα. Αλλιώς, δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα οι ηγεμόνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Περί αυτής της ενότητας γίνεται λόγος. Αν πήγαιναν για πραγματική σύγκλιση των οικονομιών, δεν θα είχαν αυτό το άγχος των αριθμητικών στόχων και του ενιαίου νομίσματος.

Δεύτερον, είπε ο κύριος Πρωθυπουργός –και βεβαίως το πιστεύει, διότι πραγματικά έχουμε μία Κυβέρνηση, που πολύ αυθεντικά κινείται για την εξυπηρέτηση των πολυεθνικών, των κεφαλαιοκρατών και από την πλευρά της, αφού αυτό θέλει να κάνει, έτσι θα το κάνει– ότι πρέπει να γίνει ανταγωνιστική η Ευρώπη. Να το πούμε καλύτερα. Οι ευρωπαϊκές διεθνικές, μονοπωλιακές, πολυεθνικές –πείτε τες όπως τις θέλετε– επιχειρήσεις, θα πρέπει να τα βγάλουν πέρα στον ανταγωνισμό με τις γιापωνέζικες και τις αμερικάνικες.

Δεν πρόκειται για μια άμυλλα στο αν ο ευρωπαϊκός λαός θα κατακτήσει ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο έναντι του αμερικάνικου και έναντι του γιापωνέζικου. Τα ίδια επιχειρήματα λένε οι Αμερικάνοι στον αμερικάνικο λαό και οι Γιापωνέζοι στους Γιापωνέζους. Αυτός ο ανταγωνισμός είναι αδύνατο να προχωρήσει αν δεν αυξηθεί η φτώχεια, η ανεργία, αν οι λαοί δεν παραιτηθούν από κατακτήσεις που είχαν. Δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα. Ο ανταγωνισμός ακριβώς στηρίζεται πάνω στην χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου των λαών. Άλλωστε το λένε, ότι πρέπει να μειωθεί το κόστος εργασίας. Δεν το λέει το ΚΚΕ αυτό.

Και σας ρωτώ: Ας πούμε ότι γίνεται η Ευρώπη ανταγωνιστική. Τι θα κερδίσουν οι λαοί της Ευρώπης; Διότι για να γίνει η Ευρώπη ανταγωνιστική, πρέπει να ανατραπούν οι εργασιακές σχέσεις, τα οκτάωρα –είναι γνωστά– να διαλυθεί το ασφαλιστικό σύστημα, να έχουμε κοινωνική προστασία της ελεημοσύνης. Με τους τηλεμαραθώνιους θα λύνουμε τα ζητήματά μας και με τους διάφορους φιλάνθρωπους, οι οποίοι θα δίνουν τα ψίχουλα από τα κλεμμένα σε βάρος του λαού;

Τι έχει να κερδίσει ο λαός από το αν θα είναι ανταγωνιστική η Ευρώπη; Και θα είναι ανταγωνιστική η Ευρώπη; Ήδη όλοι οι διεθνείς οργανισμοί εκτιμούν ότι η διαπάλη ανάμεσα στην Ευρώπη, στην Ιαπωνία και στις Ηνωμένες Πολιτείες ποτέ δεν θα τελειώσει. Πότε ο ένας θα είναι επάνω και ο άλλος από κάτω, οι ισορροπίες θα είναι εύθραυστες, οι ισορροπίες δεν θα είναι οριστικές και οι λαοί εν τω μεταξύ θα καταθέτουν αμέτρητες θυσίες και όχι προσωρινές, αλλά θυσίες διαρκείας.

Η Ιαπωνία, κύριε Πρωθυπουργέ, ήταν ή δεν ήταν ανταγωνιστική χώρα και μάλιστα παγκόσμιος εξαγωγέας; Τη γλίτωσε την ύφεση; Όχι.

Επιβεβαιώθηκε το ΚΚΕ, όταν από αυτό το Βήμα, Βουλευτές του ΚΚΕ και επί Ανδρέα Παπανδρέου –θυμάμαι και τις ομιλίες του κ. Γεννηματά και δεν το λέω, επειδή έχουν πεθάνει και δεν είναι εδώ, απλώς είχαν καιριές θέσεις τότε– έλεγαν για

τις ασιατικές τίγρεις. Και αποδείχθηκε πόσο τίγρεις είναι οι τίγρεις.

Η κατάσταση, αν συνεχίσει έτσι, είναι μοιραία για τους λαούς, γιατί θα πληρώνουν οι λαοί τα σπασμένα της κρίσης. Ξεσπάει στη Νοτιοανατολική Ασία; Θα την πληρώνουν οι Ευρωπαίοι. Ξεσπάει στην Ευρώπη; Θα την πληρώνει η Ασία. Έχουν έλλειμμα οι Ηνωμένες Πολιτείες; Θα μεταφέρουν την κρίση οι Ηνωμένες Πολιτείες στην Ευρώπη. Αυτή η κατάσταση θα γίνεται.

Και θέλετε, λοιπόν, εμείς να πούμε ότι αυτό είναι το καινούριο και πρέπει να συμμορφωθούμε για να προσαρμοστούμε; Δεν πρόκειται να προσαρμοστούμε. Θα παλεύουμε. Αυτός ο ανταγωνισμός δεν έχει μέλλον. Έχει μέλλον για τους ανταγωνιστές, τις επιχειρήσεις, τους ομίλους των πολυεθνικών, οι οποίοι θα παλεύουν, θα τσακώνονται και τότε ο ένας θα μπαίνει μπροστά και τότε ο άλλος.

Είναι γνωστό ότι είναι υπερτιμημένα τα ευρωπαϊκά χρηματιστήρια και το ελληνικό και το ξέρετε. Ποιος θα πληρώσει στο τέλος την υπερτίμηση; Θα την πληρώσουν οι λαοί. Δανείζουν οι Ηνωμένες Πολιτείες το Μεξικό και την πληρώνει κάποια άλλη λατινοαμερικάνικη χώρα, χώρα που τα δάνεια που πήγαν στο Μεξικό δεν έχουν καμία σχέση με μια πραγματική ανάπτυξη για όλο το λαό.

Λοιπόν, τα πράγματα είναι συγκεκριμένα. Η πολιτική που ακολουθείται σήμερα έχει συγκεκριμένο ταξικό περιεχόμενο και ο καθένας επιλέγει σε ποια όχθη θα σταθεί. Με αυτήν την έννοια εμείς δεν έχουμε προτάσεις στα πλαίσια της ΟΝΕ. Οι δικές μας θέσεις έχουν σχέση με τα μέτωπα πάλης που πρέπει να αναπτύξει ο ελληνικός λαός εναντίον των ιδιωτικοποιήσεων, τομέων στρατηγικής σημασίας και κοινής ωφέλειας, εναντίον της ανατροπής των εργασιακών σχέσεων και βεβαίως δεν μπορεί ο ελληνικός λαός να μένει στην άμυνα. Η άμυνα του χρειάζεται σήμερα για να ματαιώσει αποφάσεις σας, για να δυσκολέψει αποφάσεις σας. Βεβαίως πρέπει να κοιτάξουμε προς τα εμπρός και το ζήτημα είναι πια καθαρά πολιτικό.

Θέλω να σταθώ σε δύο ζητήματα. Μιλήσατε για κάποια μεταβατική περίοδο, που μετά θα ζήσουν καλά οι λαοί και ο ελληνικός λαός.

Βεβαίως, αν πρόσεξα καλά, αμέσως μετά είπατε ότι και όταν φύγουμε από αυτή τη μεταβατική περίοδο, για να κρατήσουμε τη θέση που θα έχουμε, πάλι πρέπει να κάνουμε θυσίες.

Όχι πεντακόσιες σαράντα ημέρες λιτότητας, αλλά πεντακόσια σαράντα χρόνια λιτότητας θα έχουμε, για να μην χάσουμε την ανταγωνιστική θέση.

Για να δούμε όμως, αν προχωρήσει αυτή η πολιτική και η Ελλάδα πάει στην πρώτη γραμμή των χωρών, ο ελληνικός λαός σε ποια κατάσταση θα είναι; Και όχι μόνο ο ελληνικός λαός, αλλά η ελληνική οικονομία και οι μοχλοί και τα κλειδιά ανάπτυξης.

Πρώτα-πρώτα μια σειρά τομείς στρατηγικής σημασίας θα είναι στα χέρια των πολυεθνικών. Επομένως, οποιαδήποτε κυβέρνηση και αν είναι, δεν έχει στα χέρια της κανένα κλειδί που έχει σχέση είτε με την ανάπτυξη, αν είναι φιλολαϊκή κυβέρνηση –οπότε πρέπει να προχωρήσει σε πολύ ριζικές, επαναστατικές αλλαγές, αν θέλει να δημιουργήσει προϋποθέσεις ανάπτυξης– ή αν δεν είναι τέτοια κυβέρνηση, δεν θα έχει στα χέρια της κανένα μοχλό για να μπορέσει να παρεμβαίνει στην άμβλυση ορισμένων συνεπειών της κρίσης.

Το τραπεζικό σύστημα δεν θα το έχει στα χέρια της και η Τράπεζα της Ελλάδας, ξέρουμε που ανήκει. Δημόσιες επιχειρήσεις, παραγωγικές ή κοινωνικές δεν θα τις έχει στα χέρια της. Και το πιο σημαντικό είναι ότι ούτε την άμυνα και την ασφάλεια της χώρας θα την έχει στα χέρια της.

Δεν σας λέω εγώ τι θα κάνει μια κυβέρνηση του Κ.Κ.Ε., μια κυβέρνηση κομμουνιστική ή φιλοκομμουνιστική ή αριστερή. Εγώ σας λέω για μια κυβέρνηση σαν τη δική σας.

Αν αύριο, κύριε Πρωθυπουργέ, οξυνθεί ο ανταγωνισμός στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης –και θα οξυνθεί– και πουν "παράταμε τις μικρότερες χώρες, πηγαίνετε να πνιγείτε, εμάς

μας ενδιαφέρουν οι τρεις τέσσερις που είμαστε οι Αρχηγοί", τι θα γίνει στην Ελλάδα; Έχετε παραδώσει όλα τα κλειδιά από τα χέρια σας.

Εδώ μπαίνει το ερώτημα, πώς τα παραδώσατε; Και βεβαίως, όχι μόνο εσείς. Ξεκλείδωνε πόρτες και παρέδιδε κλειδαριές και η Νέα Δημοκρατία. Και πιο πριν ακόμα, από το 1985 και μετά, άρχισαν τα κλειδιά να παραδίδονται σιγά-σιγά.

Πραγματικά στη δεκαετία του 1970 είχαμε περιπτώσεις κάποιων, έστω τέτοιου τύπου, αντιστάσεων. Σήμερα αυτές έχουν εξαλειφθεί. Τα παραδώσατε τα κλειδιά, διότι ξέρετε ότι για την ελληνική πλουτοκρατία, οι όποιες απώλειες υπάρχουν σε εθνικό επίπεδο, μπορούν να αντισταθμιστούν με τη συμμετοχή στο πλιάτσικο στα Βαλκάνια, στη Γερμανία, σε επενδύσεις παντού. Γιατί βεβαίως, οι Έλληνες πλουτοκράτες είτε είναι βιομήχανοι είτε είναι τραπεζίτες –αν και δεν υπάρχουν διακρίσεις και στεγανά μεταξύ τους– έχουν σήμερα ένα ευρύτερο πεδίο να δράσουν. Παίρνουν τα κεφάλαιά τους και τα πάνε όπου θέλουν. Δεν θα πάρουν την μερίδα του λέοντος, δεν θα πάρουν ισότιμο μέρος από την πίτα. Κάτι όμως θα πάρουν.

Τι θα κάνει ο Έλληνας εργαζόμενος; Θα παρακολουθεί στην οθόνη του computer τι μπορεί να αγοράσει με το Ευρώ. Είτε Ευρώ είτε δραχμή, σωστά ειπώθηκε εδώ ότι θα έχει το ίδιο αντίκρισμα.

Τι θα παρακολουθήσει ο Έλληνας μικρομεσαίος; Πώς συγχωνεύονται οι επιχειρήσεις στην Ιαπωνία; Και λοιπόν; Μήπως μπορεί ο μικρομεσαίος να πάει να πάρει μέρος στις διεθνείς χρηματαγορές ή στις αγοραπωλησίες επιχειρήσεων;

Αντίθετα, το μεγάλο κεφάλαιο, ακόμα και όταν στενεύει η βάση του στο εξωτερικό, έχει τη δυνατότητα να διαχυθεί και να πάει παντού.

Μ' αυτήν την έννοια παραδίνετε μερικά κλειδιά, αλλά υπάρχουν και τα ανταλλάγματα. Πέρα από τα πολιτικά, προς τα κόμματα που ανέχονται αυτήν την πολιτική και ακόμα περισσότερα ανταλλάγματα σ' αυτά που είναι στην πρωτοκαθεδρία, υπάρχουν και τα οικονομικά ανταλλάγματα. Και αν θέλετε, σήμερα οι Έλληνες επιχειρηματίες μπορούν και να ρισκάρουν. Έχουν κεφάλαια, υπάρχει τεράστια συσσώρευση χρημάτων και μπορούν να ρισκάρουν και σε επενδύσεις που ενδεχόμενα να έχουν μια ζημιά. Θα τα βγάλουν απ'αλλού.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι με τις τελευταίες εξελίξεις, με το Άμστερνταμ, με την κοινή εξωτερική πολιτική, εκχωρείται στην ουσία και η άμυνα και η ασφάλεια της Ελλάδας. Εδώ πρέπει να βλέπουμε τις παράλληλες, στην ουσία συμπληρωματικές συμφωνίες, πέραν από το Άμστερνταμ, πέραν από την Ο.Ν.Ε. και το Ευρώ. Αυτές έχουν να κάνουν είτε με την Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση είτε με το ΝΑΤΟ.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΚΡΗΤΙΚΟΣ).

Και βάζω το εξής ερώτημα: Η Ευρώπη, λέει, προσπαθεί να οργανώσει την άμυνα για την ασφάλειά της. Γι' αυτό η κάθε χώρα δεν μπορεί μόνη της να την οργανώσει, δεν μπορεί να διαχειριστεί τα ζητήματα, πρέπει η άμυνα και η ασφάλεια της κάθε χώρας να είναι μέρος της γενικότερης ευρωπαϊκής άμυνας και ασφάλειας. Έχουμε βάλει αυτό το ερώτημα και δεν έχουμε πάρει απάντηση μέσα στη Βουλή, από ποιον κινδυνεύει η άμυνα και η ασφάλεια της Ευρώπης; Γιατί μιλάμε για την Ευρώπη, δεν μιλάμε για μια χώρα ή για μία περιοχή. Από ποιον κινδυνεύει; Ποιος θα της επιτεθεί; Απαντάνε τα ντοκουμέντα, κινδυνεύει από τις διακρατικές διαφορές, από τον εθνικισμό, από το μεταναστευτικό ρεύμα, δηλαδή αισθάνονται οι άνθρωποι –και καλά κάνουν γι' αυτό– ότι κινδυνεύουν από τους λαούς. Αν δει κανείς ακριβώς και ξύσει αυτήν τη νερούλη, ουδέτερη και νέου τύπου ξύλινη γλώσσα της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα δει ότι σε τελευταία ανάλυση κινδυνεύουν από τους λαούς που δεν είναι ώριμοι, που πρέπει να υπάρχουν δυνάμεις που επεμβαίνουν και όργανα διαχείρισης της κρίσης που δημιουργούν οι λαοί. Η άμυνα και η ασφάλεια της Ευρώπης, από τη στιγμή που κινδυνεύει από τους λαούς για μας πρόκειται για άμυνα και ασφάλεια, που συνεπάγεται δύο πράγματα:

Πρώτον, διαμόρφωση στρατιωτικών και κατασταλτικών μηχανισμών, επέμβασης στο εσωτερικό των λαών για να αποτρέπουν λαϊκές κινητοποιήσεις, κοινωνικές εξεγέρσεις. Αυτό είναι το κυριότερο.

Και δεύτερον και στρατιωτικών και κατασταλτικών και η Σένγκεν είναι ένα από αυτά. Και μπαίνει το ερώτημα, αν θέλετε να το προσδιορίσουμε και στα Βαλκάνια, γιατί αυτό που γίνεται στα Βαλκάνια είναι μέρος της ευρωπαϊκής ασφάλειας και άμυνας. Διαβάσαμε όλοι ότι αποφασίστηκε η συγκρότηση στρατιωτικής βαλκανικής δύναμης από την Ελλάδα, την Τουρκία, την πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία. Κάποιες άλλες χώρες τις έχουμε απέξω –και η Αλβανία νομίζω είναι– και αυτές θα έχουν κοινή στρατιωτική δύναμη για να προστατεύουν τα σύνορα. Απαντήστε. Εμείς λέμε και το λέτε και εσείς ότι η Τουρκία δεν αναγνωρίζει τα σύνορα, γκρίζες ζώνες. Είναι ή δεν είναι τραγέλαφος, με μία χώρα, που εν πάση περιπτώσει, δεν σέβεται τα σύνορα, έχει ανοίξει δρόμους αμφισβήτησης των συνόρων και όχι μόνο φραστικά. Θα κάνουμε κοινή στρατιωτική δύναμη για να διαχειριζόμαστε, λέει, τα σύνορα. Απαντήστε. Εμείς λέμε ότι αυτήν τη στιγμή στο όνομα της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκχωρούνται δικαιώματα, τα οποία θα έπρεπε να υπάρχουν μόνο στην Ελλάδα, όσον αφορά την άμυνα και την ασφάλεια της χώρας. Και θα μπορούσε να εκχωρήσετε τέτοια δικαιώματα, αν είχαμε μία Ευρωπαϊκή Ένωση όπου τα διασφάλιζε πραγματικά. Διασφάλιζε την ειρήνη για όλους. Τότε θα μπορούσε να είναι συλλογική ασφάλεια. Από τη στιγμή που η Ευρωπαϊκή Ένωση το μόνο που κάνει είναι να ανέχεται τον πόλεμο, προκειμένου να χρησιμοποιούνται οι στρατιωτικές δυνάμεις για να ανοίγουν το δρόμο στα κεφάλαια, η λύση είναι ειδικά σε αυτό το ζήτημα της άμυνας και της ασφάλειας, τα πλήρη δικαιώματα να είναι στην Ελλάδα. Τα έχετε κυριολεκτικά εκχωρήσει. Και ξέρετε πολύ καλά ότι ακόμα να πάρετε αυτήν την πολυπόθητη διαβεβαίωση ότι τα σύνορα της Ελλάδας είναι συγκεκριμένα και δεν μιλάμε μόνο για το Αιγαίο, μιλάμε και για τα Βαλκάνια και παρακολουθούμε τι γίνεται και ξέρουμε.

Βλέπετε ότι τα κεφάλαια δεν έχουν πατρίδα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση συνεπάγεται και αυτό, κατάργηση συνόρων. Μπορεί να φθάσουμε σε μια περίοδο μετά από χίλια χρόνια να καταργηθούν τα σύνορα και μακάρι να καταργηθούν. Αυτοί που σήμερα ηγεμονεύουν την Ευρωπαϊκή Ένωση δεν πρόκειται να τα δικά τους συμφέροντα. Θα τα καταργήσουν όταν πρόκειται για τα δικά τους συμφέροντα, όταν θέλουν να βάσουν τα στρατεύματά τους στο εσωτερικό μιας χώρας. Τα σύνορα δεν θα τα καταργήσουν πολύ περισσότερο, που τα σύνορα δεν καταργούνται με τις επιθυμίες μας.

Και εμείς που είμαστε υπέρ της κατάργησης των συνόρων βλέπουμε ότι αυτά δεν παίρνονται με αποφάσεις. Αυτά γίνονται. Και θέλει πολύ χρόνο. Και εμείς νομίζαμε ότι ήταν πιο εύκολη η ομογενοποίηση. Δεν είναι εύκολα αυτά τα πράγματα.

Ακουσα σήμερα, αλλά δυστυχώς δεν πρόλαβα να ενημερωθώ ότι καταθέσατε ή θα καταθέσατε νομοσχέδιο για την παλλαϊκή άμυνα. Θα μου πείτε γιατί το συνδέουμε με την ΟΝΕ. Ότι αποφασίζεται σήμερα, προηγουμένως έχει το στοιχείο, στην καλύτερη περίπτωση, της προσαρμογής. Κάτι προηγούμενα σχέδια της παλαϊκής άμυνας έγραφαν ότι θέλουμε την παλλαϊκή άμυνα, τον ένοπλο ελληνικό λαό –ξέρω πως το λέτε, σε ορισμένες περιπτώσεις και όχι να κυκλοφορούν όλοι με όπλα– όχι μόνο για τα σύνορα, αλλά και για εσωτερικές λέει καταστάσεις, που απειλούν την κοινωνική συνοχή, κοινωνικές αναταραχές βεβαίως και για σεισμούς, λοιμούς και καταποντισμούς. Επιφυλάσσομαι να διαβάσω αυτό το νομοσχέδιο, αλλά πάντως πολύ φοβάμαι ότι ό,τι έχει πια σχέση με άμυνα και ασφάλεια, κυρίως είναι προσανατολισμένο σε άμυνα και ασφάλεια απέναντι στους λαούς που οργανώνουν τις αντιστάσεις τους σήμερα, αλλού με πετυχημένο, αλλού με λιγότερο πετυχημένο τρόπο, αλλά αύριο θα οργανώσουν όχι μόνο αντιστάσεις, αλλά και σημαντικές επιθέσεις.

Να γιατί εμείς είμαστε κάθετα αντίθετοι όχι μόνο με την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά αναπόφευκτα και με τα εργαλεία της.

Ένα άλλο ζήτημα είναι το εξής. Γίνεται πολύς λόγος για τις λεγόμενες αποκρατικοποιήσεις. Πριν μερικά χρόνια ένα μεγάλο μέρος και του ελληνικού λαού –γι' αυτό και δεν αντέδρασε έγκαιρα– πίστευε ότι αυτές οι αποκρατικοποιήσεις θα τον γλιτώσουν από τις κρατικές επιχειρήσεις και τα ελλείμματά τους, τα οποία πληρώνει ο λαός.

Δυστυχώς τα πράγματα δεν είναι έτσι. Πρώτα – πρώτα αποκαλύφθηκε ότι οι κρατικές επιχειρήσεις είναι κερδοφόρες. Γιατί έτσι τις θέλουν. Ελλείμματα είχαν. Ορισμένες σωστά είχαν ελλείμματα. Όταν πρόκειται για κοινή ωφέλεια πρέπει να έχουν ελλείμματα. Αν και τα ελλείμματα που είχαν δεν έφταιγε ότι ήταν κρατικές, αλλά έφταιγε γιατί είχαμε συγκρομένο κράτος, συγκεκριμένες κυβερνήσεις και γιατί αυτές οι επιχειρήσεις, πέρα από το λαό, έδιναν ό,τι έδιναν και υπηρετούσαν και ιδιωτικά συμφέροντα.

Εν πάση περιπτώσει, ο λαός λέει θα πληρώνουμε λιγότερο. Σήμερα όμως είναι εντελώς φανερό ότι αν ο λαός πληρώνει και κακώς πληρώνει, τα ελλείμματα των κρατικών επιχειρήσεων, πληρώνει πολύ περισσότερο τις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Τουλάχιστον στις κρατικές επιχειρήσεις, με έναν καλό έλεγχο από την πλευρά των εργαζομένων, μπορεί να βρεθεί τι πληρώνει ο λαός. Έχει σκεφθεί ο ελληνικός λαός πόσα καταθέτει άμεσα και έμμεσα για τις ιδιωτικές επιχειρήσεις; Παραδειγματος χάρη, το τζάμπα χρήμα, τα προνόμια που παίρνουν οι μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις, τα πληρώνει ή δεν τα πληρώνει ο ελληνικός λαός; Δηλαδή στις ιδιωτικές επιχειρήσεις τα σπασμένα τα πληρώνουν οι επιχειρηματίες; Στη συντριπτική πλειοψηφία των μεγάλων επιχειρήσεων τις πληρώνει ο λαός και μάλιστα τις χρυσοπληρώνει. Και δεν μπορεί να δει τι χάνει απ' αυτές.

Δεύτερον, υπήρχε και το περίφημο επιχείρημα να πουλήσουμε τις επιχειρήσεις για να καλύψουμε τα ελλείμματα. Νομίζω ότι τώρα έχει εγκαταλείψει η Κυβέρνηση αυτό το επιχείρημα. Είναι φανερό ότι πουλιούνται οι επιχειρήσεις για να μπορέσουν να κερδίσουν οι ιδιώτες περισσότερα. Διότι τώρα παίρνοντας αυτές τις ιδιωτικές επιχειρήσεις μπαίνουν στις αγορές, όχι μόνο ελληνικές αλλά και ξένες αγορές.

Σήμερα το μεσημέρι δέχθηκα την επίσκεψη της συντονιστικής επιτροπής εργαζομένων ορισμένων δημόσιων οργανισμών και πραγματικά τους ζήτησα για κάθε μια επιχείρηση να μου πουν, γιατί κατά τη γνώμη τους, ιδιωτικοποιείται. Έχουν ενδιαφέροντα στοιχεία, γι' αυτό δεν έχει αξία να μιλάμε για το ύψος της πώλησης και αν κάποιοι θα βγάλουν μίζες. Τη μεγάλη μίζα θα την πάρουν αυτοί που θα αγοράσουν τις επιχειρήσεις.

Λαχαναγορά. Είναι άσχετη η πώληση της λαχαναγοράς από το γεγονός ότι εφοδιάζει νοσοκομεία, στρατό κλπ.;

Δεύτερον, Οργανισμός Σχολικών Κτιρίων. Γιατί τον ιδιωτικοποιούν; Αναμφισβήτητο είναι ένας οργανισμός που δεν φέρνει έσοδα στο κράτος. Αλίμονο αν έφερνε έσοδα στο κράτος! Σχολεία κτίζουμε. Αναρωτιέμαι και εγώ γιατί τον ιδιωτικοποιούμε. Ποιος ενδιαφέρεται να αγοράσει τον Ο.Σ.Κ.; Κατ' αρχήν, ιδιωτικοποιείται για να αφαιρεθεί από τον κρατικό προϋπολογισμό ένα κοινωνικό κονδύλι, διότι το κράτος πρέπει να στοιχίζει φθηνότερα. Αναρωτιέμαι –δεν έχω αποδείξεις– ποιος θα αγοράσει τον Ο.Σ.Κ.; Για να βρεθεί ένας αγοραστής να τον αγοράσει, θα πρέπει να διασφαλίσει ότι θα κτίζει σχολεία στα Βαλκάνια. Γιατί όσα σχολεία και να κτίσει εδώ, τα κέρδη δεν θα τα εξασφαλίσει. Το πιο πιθανό είναι ότι θα τα κομματιάσουν αυτά, θα τα περάσουν στις νομαρχίες και στους δήμους και θα αρχίσουν οι δήμαρχοι και οι νομάρχες να λένε στον κόσμο "τον οβολόν σου για τη φανέλα του στρατιώτη" που έλεγαν παλιά, "τον οβολόν σου για να κτίσουμε τα σχολεία". Ιδιωτικοποιείται για να απαλλαγεί το κράτος από ένα βάρος κοινωνικών κονδυλίων.

Μιλάμε για την Πολιτική Αεροπορία. Μα, εκεί έχει τεράστια έσοδα. Άλλο ότι φαγώθηκαν από το ελληνικό κράτος και από την Κυβέρνηση. Έχει έσοδα. Και μάλιστα με τα Σπάτα, θα έχει περισσότερα έσοδα. Μα, ακριβώς πωλείται έτσι, διότι η

Πολιτική Αεροπορία πρέπει να περάσει είτε στην HOECHTIF είτε στη LUFTHANSA για να εισπράττετε τα ποσά, πέρα από το ότι ο έλεγχος του εναερίου χώρου είναι σημαντικό ζήτημα και για άλλους σκοπούς και στόχους. Επομένως, ό,τι και αν συζητήσει κανείς, όποιο δημόσιο οργανισμό και να πάρει, θα βρει δύο βασικούς λόγους πώλησης. Ένας βασικός λόγος πώλησης είναι να μην έχει η Κυβέρνηση και το κράτος υποχρέωση να χρηματοδοτεί κοινωνικούς σκοπούς και ένας δεύτερος, πουλιέται εκεί που χρειάζεται, να δημιουργηθεί κέρδος για τους ιδιώτες, να μεγαλώσει ή να μικρύνει η πίτα της αγοράς. Γι' αυτό γίνονται οι αποκρατικοποιήσεις. Για κανέναν άλλο σκοπό.

Καταλήγοντας, εμείς δυστυχώς –ευτυχώς για μας– δεν μπορούμε να σας προσφέρουμε προτάσεις για άλλο τύπου διαχείριση, γιατί πραγματικά η διαχείριση είναι μία. Άλλο πράγμα τώρα οι χειρισμοί κλπ., η ικανότητα της Κυβέρνησης. Εμείς το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να συμβάλλουμε στην ανάπτυξη μετώπων πάλης και σύγκρουση με αυτήν την πολιτική. Και σύγκρουση σημαίνει πολιτική και ιδεολογική σύγκρουση. Και με την ευκαιρία, επειδή είπατε ότι πάτε μπροστά, ας μη μας γυρίζετε πίσω, σε εκείνη την εποχή που έλεγαν ότι οι κομμουνιστές χτυπάνε το κεφάλι στον τοίχο μέσα στα αστυνομικά τμήματα, για να πουν ότι έγιναν βασανιστήρια. Τα MAT τα στέλνετε για να τσακίσουν τους αγώνες. Ουδέποτε οι εργαζόμενοι, λαϊκά κινήματα και επαναστάσεις ξεκίνησαν για να δημιουργήσουν αίμα. Οι πιο ειρηνικές επαναστάσεις ήταν οι κοινωνικές επαναστάσεις. Και το ξέρετε πάρα πολύ καλά. Ας αφήσουμε αυτήν τη λογική. Λέμε σύγκρουση και χρησιμοποιήσα συνειδητά αυτό τον όρο, για να μιλήσω για πολιτική σύγκρουση, για ρήξη, για αλλαγή συσχετισμού δυνάμεων, για αλλαγή διακυβέρνησης του τόπου όχι από μία κυβέρνηση ΠΑ.ΣΟ.Κ. με ολίγον άλλα κόμματα, που θα σας προσφέρουν αριστερό άλλοθι, αλλά μιλάμε για λαϊκή διακυβέρνηση του τόπου. Γι' αυτό μιλάμε. Αυτή την πολιτική σύγκρουση εννοούμε. Και δεν έχουμε καμία βεντέτα με το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ούτε με κανένα άλλο κόμμα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΗΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ: Για δικτατορία του προλεταριάτου μιλάτε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Ε.): Μιλάμε για εξουσία του λαού βεβαίως. Έχετε κανένα πρόβλημα; Φυσικά, στη Νέα Δημοκρατία έχετε πρόβλημα και δικαιολογημένο μάλιστα. Εμείς μιλάμε με ανοικτά χαρτιά. Θα μπορούσα να πω τώρα ότι ξέρετε, κύριε Πρωθυπουργέ, άμα κάνετε μία περισσότερη οικονομία, θα εξοικονομηθούν εκατό-εκατόν πενήντα δισεκατομμύρια, δώστε τα τώρα στον κόσμο για να ψηφίσει στις εκλογές που είναι κοντά, όπως λένε και ορισμένα στελέχη του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Τι λένε; Να εξοικονομήσουμε εκατόν πενήντα δισεκατομμύρια (150.000.000.000) και να τα δώσουμε πριν τις εκλογές.

Θα μου πείτε και τα ψίχουλα να μοιραστούν είναι κακό, σ' ένα λαό που έχει προβλήματα; Δεν είναι κακό. Του χρόνου τι θα γίνει, του παραχρόνου τι θα γίνει, τον επόμενο χρόνο; Εδώ ξεπουλάμε τους μοχλούς και τις προϋποθέσεις ανάπτυξης του τόπου. Εδώ ανατρέπουμε εργασιακές σχέσεις αντί να τις ανατρέψουμε, εκσυγχρονίζοντάς τες πραγματικά και δίνοντας περισσότερα δικαιώματα στο λαό. Και μ' αυτήν την έννοια, εμείς δεν θα μπούμε σε τέτοιες λογικές. Και αν θέλετε, μέσα στο δρόμο της σύγκρουσης, δηλαδή της μαζικής πολιτικής λαϊκής πάλης, θα υπάρξουν κατακτήσεις επιμέρους, προσωρινές σ' αυτό το δρόμο. Δεν θα είναι ή όλα ή τίποτα, αλλά στο δρόμο της προσαρμογής. Και να τσακωθούμε για τις μέθοδες διαχείρισης, θα υπάρχουν μόνο βάσανα του λαού. Παίζουμε με καθαρά χαρτιά και μόνο οργανωμένος, περιφρουρημένος μαζικός πολιτικός αγώνας μπορεί να φέρει αποτελέσματα. Όλα τα άλλα είναι κατά τη γνώμη μας ψέματα και εμείς τουλάχιστον, με βάση τη δική μας αντίληψη, δεν μπορούμε να πούμε ψέματα στον ελληνικό λαό.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ο Πρόεδρος του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου κ. Κωνσταντίνου έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος του Συνα-

σπισμού της Αριστεράς και της Προόδου): Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα και σήμερα τον κύριο Πρωθυπουργό να επιμένει σε αυτήν την ψεύτικη εικόνα που έχει για την πραγματικότητα της ζωής αυτού του λαού.

Υπάρχει αύξηση, είπε ο κύριος Πρωθυπουργός, του κατά κεφαλήν εισοδήματος, αύξηση της κοινωνικής προστασίας, δεν υπάρχει πρόβλημα κοινωνικής συνοχής.

Στην προηγούμενη συζήτηση για την οικονομική πολιτική της Κυβέρνησης υποστήριζε ότι δεν μεγαλώνει η ζώνη της φτώχειας, γιατί αυξάνεται ο αριθμός των αγορών αυτοκινήτων. Και παλαιότερα είχε πάλι υποστηρίξει ότι στο λεξιλόγιο του Έλληνα πολίτη δεν υπάρχει η λέξη "ακρίβεια" και ότι δεν βλέπει στην κοινωνία να υπάρχει λιτότητα.

Αυτή η ψεύτικη εικόνα δεν είναι μονάχα προκλητική, είναι και επικίνδυνη. Η Κυβέρνηση βεβαίως έχει το λόγο της να τη φτιάχνει και την προβάλλει, γιατί αυτή η εικόνα είναι που δικαιολογεί τη σημερινή πολιτική της. Πιστεύοντας ο κύριος Πρωθυπουργός ότι αυτή είναι η πραγματικότητα της ελληνικής κοινωνίας, λέει, κατά συνέπεια, ότι ο Έλληνας πολίτης έχει, έχει και του περισσεύουν, επομένως μπορεί να υποστεί ακόμη περισσότερες πιέσεις και θυσίες.

Πιστεύει ο κύριος Πρωθυπουργός όταν προβάλλει αυτήν την εικόνα ότι η ελληνική κοινωνία αντέχει, άρα μπορεί να πιεστεί ακόμη περισσότερο και να εξαντλήσει τις αντοχές της. Πιστεύει επίσης ο κύριος Πρωθυπουργός αυτό που είπε ότι δεν υπάρχει δυσφορία, δεν υπάρχει κοινωνική διαμαρτυρία. Όλα αυτά είναι θέατρο, είναι μιζέρια, είπε ο κύριος Πρωθυπουργός, και γκρίνια. Την ώρα που η δυσφορία φουντώνει, που η κοινωνία αναστατώνεται, που ολοένα και μεγαλώνει με κραυγαλέο τρόπο, η κοινωνική διαμαρτυρία για όλα όσα συμβαίνουν.

Εγώ θα πω πολύ απλά, με νηφαλιότητα και ηρεμία, στο όνομα της κρισιμότητας της περιόδου την οποία διανύουμε: Κρίμα, κύριοι της Κυβέρνησης, κρίμα αν έχετε αυτή την εικόνα για την ελληνική κοινωνία και τον ελληνικό λαό.

Και πέρα από την ευθύνη σας –διότι προσπαθείτε να κρύψετε την πραγματικότητα– οφείλω να σας πω επίσης από την πλευρά του Συνασπισμού της Αριστεράς, με υπευθυνότητα, ότι με τέτοιες εικόνες φτιάχνετε το διπλό πρόσωπο της πολιτικής σας, που το διακρίνει, πολιτικός αυταρχισμός και κοινωνική σκληρότητα.

Μπορείτε να μου πείτε, σε ποια ιδεολογία, κοινωνική και πολιτική, εντάσσεται αυτό το δίδυμο του πολιτικού αυταρχισμού και της κοινωνικής σκληρότητας; Για να καταλάβουμε τελικά, στο όριο του 2000, εάν οι έννοιες έχουν καμιά ουσία, εάν έχουν κανένα περιεχόμενο ζωής, ώστε να μην ασχολούμαστε εδώ σ' αυτήν την κρίσιμη περίοδο με την εννοιολογική και ετυμολογική ερμηνεία της "ύβρεως". Ξέρει ο Έλληνας πολίτης τι σημαίνει ύβρις, έχει λύσει το πρόβλημα πολύ νωρίτερα και δεν περίμενε τη σημερινή συζήτηση.

"Υβρις" και κατά την αρχαία και κατά τη νέα ελληνική είναι η προκλητική, η βάνουση προσβολή της κοινωνικής, της ηθικής και της πολιτικής τάξης πραγμάτων. Αυτός που προκλητικά αγνοεί την πραγματικότητα, διαπράττει το αδίκημα της ύβρεως.

Το λέω αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γιατί εδώ είναι όλοι εκπρόσωποι του ελληνικού λαού και οι περιοχές από τις οποίες εκλέγονται έχουν πολίτες οι οποίοι τους δίνουν εντολή να τους αντιπροσωπεύσουν. Αλήθεια κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτή η εικόνα την οποία είπε ο κύριος Πρωθυπουργός σήμερα, είναι αυτή η εικόνα την οποία ζουν και βιώνουν οι πολίτες που ψήφισαν όλους μας να μας στείλουν εδώ; Αυτή η εικόνα που προβλήθηκε σήμερα από την Κυβέρνηση σε ποια κοινωνική βάση αντιστοιχεί; Διότι δεν υπάρχει πολιτική στον αέρα, δεν υπάρχει πολιτική χωρίς κοινωνικές και συγκεκριμένες ηθικές και ιδεολογικές αναφορές. Αυτή, λοιπόν, η πολιτική σε ποια κοινωνική βάση αντιστοιχεί και ποιους αφορά;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η σημερινή συζήτηση διεξάγεται σ' ένα κλίμα έντονο και αρνητικά φορτισμένο. Είναι φανερό ότι η Κυβέρνηση βρίσκεται σε πλήρη απομόνωση και σε αντίθεση με τη μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού. Είναι φανερό επίσης ότι η Κυβέρνηση βρίσκεται σε κατάσταση

αμηχανίας και ο Έλληνας πολίτης παρακολουθεί με έκπληξη ότι σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο, που κατά την Κυβέρνηση εκείνο που σταθμίζεται είναι το παρόν και το μέλλον του τόπου, αναπτύσσεται αυτός ο σπαραγμός στο εσωτερικό της Κυβέρνησης για κρίσιμα ζητήματα.

Δεν με αφορούν ζητήματα εσωτερικά των άλλων κομμάτων. Θα ήθελα όμως πραγματικά να αναρωτηθώ: Η σημερινή εξωφρενική εικόνα μιας αντιπαράθεσης Κυβέρνησης και Επιτρόπου της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι κύριοι της Κυβέρνησης προς ενίσχυση της διαπραγματευτικής θέσεως της Ελλάδας; Κύριοι της Κυβέρνησης, η σημερινή εικόνα προβάλλει την εικόνα της Ελλάδας στην Ευρώπη; Η σημερινή εικόνα στηρίζει την πορεία της χώρας; Μπορείτε να μου πείτε άλλο προηγούμενο τέτοιου φαινομένου, τέτοιας εικόνας που προκάλεσε –μέχρι πριν από λίγες ώρες ακόμη– και την παρέμβαση του κ. Σαντέρ; Αυτή είναι, λοιπόν, η υπευθυνότητα των πολιτικών σας χειρισμών;

Το λέω αυτό γιατί με απόλυτη σοβαρότητα για την κρισιμότητα της περιόδου, θα ήθελα να παρατηρήσω το εξής: Κύριοι της Κυβέρνησης δεν έχετε το δικαίωμα να εκθέτετε διεθνώς τη χώρα, δεν έχετε το δικαίωμα να μειώνετε ακόμη περισσότερο τη θέση της χώρας στο διεθνές περιβάλλον. Εάν δεν μπορείτε να διαχειριστείτε υπεύθυνα τις ευθύνες, που σας ανέθεσε ο ελληνικός λαός, ή εάν δεν μπορείτε να συνεννοηθείτε μεταξύ σας ή εάν τέλος πάντων είναι τόσο αγεφύρωτες οι διαφορές που σας χωρίζουν, τότε ακριβώς η κρισιμότητα της περιόδου επιβάλλει να πάψετε να παρουσιάζετε αυτό το θέαμα που παρουσιάζετε και να παραιτηθείτε. Να απευθυνθείτε στον ελληνικό λαό, να δώσει διέξοδο στο πολιτικό αδιέξοδο που δεν μπορείτε να το λύσετε μεταξύ σας και να αποφασίσει ο ελληνικός λαός, ώστε πια να μην επιβαρύνετε και άλλο την ούτως ή άλλως δύσκολη θέση της χώρας.

Άλλωστε, κύριοι της Κυβέρνησης, γνωρίζετε ότι έχει ανακύψει ένα σοβαρό θέμα πολιτικής και κοινωνικής νομιμοποίησης των επιλογών τις οποίες υιοθετείτε. Δεν έχετε την εντολή να εφαρμόζετε τέτοια πολιτική και πολύ περισσότερο δεν είπατε προεκλογικά ότι θα εφαρμόσετε τέτοια πολιτική. Άλλα είπατε για να εξασφαλίσετε την πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Και σήμερα δεν μπορεί να γυρίζετε προς τα πίσω για να νομιμοποιήσετε την πολιτική σας. Υπάρχει πρόβλημα διάστασης της πολιτικής, για την οποία ζητήσατε την εντολή και πήρατε τη σχετική πλειοψηφία, και πολιτικής την οποία εφαρμόζετε.

Θα μπορούσε βεβαίως, η συζήτηση για την ΟΝΕ να γίνει υπό άλλες συνθήκες, να επικεντρωθεί σε συγκεκριμένα θέματα και συγκεκριμένες πλευρές των πολιτικών που πρέπει να εφαρμοσθούν. Επισημαίνω, όμως, ότι και αυτή η συζήτηση γίνεται με πρωτοβουλία κόμματος της Αντιπολίτευσης, του Δημοκρατικού Κοινωνικού Κινήματος. Η Κυβέρνηση ούτε γι' αυτήν τη συζήτηση δεν πήρε πρωτοβουλία, όπως δεν παίρνει πρωτοβουλία για να βάλει στο πεδίο το πολιτικό της ενημέρωσης και του προβληματισμού, την κοινωνία. Ούτε διαδικασίες δημοψηφίσματος αποδέχεται ούτε ακόμη έχει προσδιορίσει τη συζήτηση για τη Συνθήκη του Άμστερνταμ στη Βουλή, για την επικύρωσή της με τις σχετικές διαδικασίες.

Αυτή είναι η κοινωνική ευαισθησία με την οποία αντιμετωπίζετε τα προβλήματα και η πολιτική ευθύνη με την οποία χειρίζεσθε τα κρίσιμα αυτά θέματα της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας. Η Βουλή χωρίς ενημέρωση, η κοινωνία χωρίς πληροφόρηση και συμμετοχή, η κυβερνητική πλειοψηφία χωρίς πολιτική ενότητα και συναίνεση, έτσι ώστε να αναρωτιέται ο απλός πολίτης, πού παίρνονται οι αποφάσεις; Σε ποιον χώρο παίρνονται οι αποφάσεις και με ποιες διαδικασίες επιβάλλονται, ώστε να πετύχουν τη νομιμοποίησή τους;

Εγώ θα ήθελα να επιμείνω στο ευρύτερο πολιτικό θέμα, το οποίο δημιουργείται με τη σημερινή συζήτηση. Κατά την εκτίμησή μου η Κυβέρνηση βρίσκεται σε πλήρη αδυναμία να διευθύνει πολιτικά τη χώρα στη δύσκολη περίοδο που διανύουμε και κυρίως, δεν είναι σε θέση να επεξεργαστεί και

να υλοποιήσει ένα ολοκληρωμένο πολιτικό σχέδιο που θα εξασφαλίζει την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας με πραγματική κοινωνική συνοχή και με πραγματική σύγκλιση και ανάπτυξη.

Το κεντρικό πολιτικό πρόβλημα που αναδεικνύεται, μέσα από τις παλινωδίες της κυβερνητικής πολιτικής, από τις αποτυχίες, τα λάθη, από τις εσωτερικές αντιπαραθέσεις, είναι η διαμόρφωση εναλλακτικής πολιτικής πρότασης. Γιατί βεβαίως, δεν ισχύει η άποψη του Πρωθυπουργού της χώρας ότι αυτό είναι μονόδρομος και όποιος αντέξει. Αυτό δεν είναι πολιτική. Δεν είναι η πολιτική που χρειάζεται η χώρα σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο.

Έχει μπει η Κυβέρνηση σε μία τροχιά φθοράς και αυτό της δημιουργεί πρόσθετη αμηχανία, εκνευρισμό. Έχει μπει σε μία τροχιά απομόνωσης και αδυναμίας, γι' αυτό και δίνει έμφαση στην επικοινωνιακή της πολιτική, σε όλα εκείνα τα οποία φτιάχνουν εντυπώσεις προς κατανάλωση και υποβαθμίζει συστηματικά τα ζητήματα της ουσίας.

Είπε ο κύριος Πρωθυπουργός να αναδεικνύουμε την ουσία. Μα, αν δεν είχε πάρει την πρωτοβουλία το Δ.Η.Κ.Κ.Ι., δεν θα γινόταν ούτε η σημερινή συζήτηση. Αν δεν είχαμε πάρει εμείς, από την πλευρά του Συνασπισμού, την προηγούμενη φορά την πρωτοβουλία για την κοινωνική πολιτική, δεν θα γινόταν ούτε εκείνη η συζήτηση. Αν δεν είχε πάρει το ΚΚΕ την πρωτοβουλία για τα θέματα εξωτερικής πολιτικής, δεν θα γινόταν ούτε εκείνη η συζήτηση. Αν δεν είχε πάρει η Νέα Δημοκρατία αντίστοιχη πρωτοβουλία, δεν θα είχε γίνει ούτε εκείνη η συζήτηση. Η Κυβέρνηση από μόνη της κανένα σοβαρό θέμα δεν έφερε για την ενημέρωση της Εθνικής Αντιπροσωπείας και της ελληνικής κοινωνίας.

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι δεν μπορεί η Κυβέρνηση να αποκαταστήσει την επαφή της με τον ελληνικό λαό και ιδιαίτερα με τα αδύναμα κοινωνικά στρώματα. Όμως η φθορά και η αδυναμία της σημερινής Κυβέρνησης δεν πρέπει να μετατραπεί σε φθορά της χώρας, δεν πρέπει να μετατραπεί σε αδυναμία παρακολούθησης των ευρωπαϊκών εξελίξεων, των εξελίξεων στο διεθνές περιβάλλον, όπου η Ελλάδα πρέπει να είναι με πραγματική συνοχή και σύγκλιση, υποστηρίζοντας τις κοινωνικές προτεραιότητες και τις πολιτικές προτεραιότητες για την ενοποίηση της Ευρώπης.

Εμείς από την πλευρά του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου έχουμε σαφή τοποθέτηση. Η Ελλάδα μπορεί να παρακολουθήσει τις ευρωπαϊκές εξελίξεις –και πρέπει να αγωνιστεί για μια Ευρώπη με κοινωνικές και πολιτικές προτεραιότητες, όχι για μια Ευρώπη των μονόπλευρων νομισματικών και αριθμητικών δεικτών– μονάχα αν ακολουθήσει μια πολιτική που συνδυάζει την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας με την κοινωνική στήριξη, με τη διεύρυνση της κοινωνικής πολιτικής, μονάχα αν τα μέτρα για την εξασφάλιση της σύγκλισης ενταχθούν σ' ένα ευρύτατο μεταρρυθμιστικό σχέδιο που θα αγκαλιάζει όλους τους τομείς της ελληνικής οικονομίας.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ**)

Μία τέτοια πολιτική δεν είναι στις δυνατότητες και στην οπτική της κυβέρνησης του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Η Κυβέρνηση λέει "αναγκαστικός μονόδρομος, δεν υπάρχει άλλος δρόμος". Όμως, τα παραδείγματα άλλων χωρών και άλλων κυβερνήσεων δείχνουν ότι υπάρχουν εναλλακτικές προτάσεις. Τα παραδείγματα των κυβερνήσεων της Γαλλίας και της Ιταλίας δείχνουν ότι υπάρχουν άλλοι δρόμοι, όπου η πορεία ένταξης στην ΟΝΕ δεν είναι ξεκομμένη με αριθμητικούς δείκτες, αλλά εντάσσεται σ' ένα συνολικότερο ευρύ πλαίσιο μεταρρυθμίσεων που εξασφαλίζουν πρώτα και κύρια την κοινωνική συνοχή και την κοινωνική στήριξη, την αναδιοργάνωση της παραγωγικής βάσης και την ανασύνταξη της κοινωνίας των χωρών τους.

Η Κυβέρνηση του κ. Σημίτη κινείται σε άλλη λογική. Με μία κοντόφθαλμη εισπρακτική νοοτροπία νομίζει ότι μπορεί να συμπίσει κι άλλο τα αδύναμα κοινωνικά στρώματα, επειδή θεωρεί ότι αυτά δεν έχουν περιθώριο αντίδρασης. Δεν διδάσκεται τίποτα. Εξακολουθεί να πορεύεται σήμερα όπως

πορευόταν και χθες, με το μόνο ενδιαφέρον που τη διακατέχει, να είναι το πώς θα αποδείξει ότι έχει πυγμή και αποφασιστικότητα. Αυτό είναι το κοινωνικό ιδεώδες της κυβερνητικής πολιτικής, η ύπαρξη πυγμής, η ύπαρξη αποφασιστικότητας.

Δεν έχετε καταλάβει, κύριοι της Κυβέρνησης, ότι πρώτιστη δημοκρατική αρετή και ηγετική ικανότητα είναι να μπορείτε να πλησιάζετε την κοινωνία, να μπορείτε να ακούτε το σφυγμό και τις ανάγκες της κοινωνίας. Δεν έχετε αντιληφθεί ακόμα ότι δεν μπορείτε πια, στο όνομα αυτής της πολιτικής, να μιλάτε για την Αριστερά, τις παραδόσεις της, τις ευαισθησίες της, το σοσιαλισμό, γιατί αυτή η πολιτική δεν έχει καμία σχέση με όλα αυτά τα οποία προσχηματικά επικαλείσθε προς τεκμηρίωση των επιλογών σας.

Δεν έχετε αντιληφθεί, κύριοι της Κυβέρνησης, κάτι ακόμα ότι οι ευρωπαϊκοί λαοί σήμερα στη μεγάλη τους πλειοψηφία έχουν απορρίψει τις συντηρητικές νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, επειδή ακριβώς απεχθάνονται τη μονόπλευρη οικονομική πολιτική που αυτές εφάρμοσαν. Δεν έχετε καταλάβει τη στροφή προς αριστερές κυβερνήσεις ή προς σχήματα συνεργασίας ή προς κεντροαριστερά σχήματα στις χώρες της Ευρώπης, που έγινε από την αγωνία εξασφάλισης αυτής της κοινωνικής διάστασης στην πολιτική, από την αγωνία διεύρυνσης της κοινωνικής παραμέτρου της δημοκρατίας. Ακριβώς γιατί το μεγάλο πρόβλημα στο όριο του 2000 των λαών και των κοινωνιών είναι τα κοινωνικά ελλείμματα, η ανεργία, η αποδιάρθρωση της κοινωνίας, η κατεδάφιση του κοινωνικού κράτους, η έλλειψη εγγυήσεων δημοκρατικής προστασίας, οι κοινωνικοί αποκλεισμοί, οι βαρβαρότητες που όλο ένα και περισσότερο διαμορφώνουν μεγάλες ζώνες ανέχειας, φτώχειας και συμπίεζουν όλο και πιο πολλούς κάτω από το όριο της ανεκτής διαβίωσης.

Και σήμερα ακόμα επιχειρήθηκε με ιδεοληπτικές αναφορές η όλη πορεία προς την ΟΝΕ να εμφανισθεί "ως η νέα μεγάλη ιδέα" αλλά την ίδια ώρα προβλήθηκε και η θεωρία της αναγκαστικής υποταγής "δεν γίνεται αλλιώς, είμαστε δέκα εκατομμύρια, δεν έχουμε άλλο δρόμο". Όταν χρησιμοποιείτε, κύριοι της Κυβέρνησης, αυτά τα μεγαλοϊδεατικά στερεότυπα ή τα στερεότυπα της φτωχοπροδρομικής επιχειρηματολογίας, "δεν γίνεται αλλιώς" και την ίδια "ώρα μεγάλη ιδέα", τότε προσφέρετε κακή υπηρεσία στον ελληνικό λαό γιατί και δεν τον ενημερώνετε σωστά, δεν τον προετοιμάζετε και κυρίως γιατί εφαρμόζετε πολιτική, η οποία τον εξαντλεί και τον εξουθενώνει.

Είναι χαρακτηριστικό το φαινόμενο που παρατηρείται σήμερα. Η πολιτική σας δεν έχει απολύτως κανένα ενοποιητικό στοιχείο. Διασπά τα πάντα. Από την κοινωνία μέχρι και την κυβερνητική πλειοψηφία. Όλο και πιο πολλοί, ακόμα και από αυτούς που ψήφισαν το ΠΑ.ΣΟ.Κ. το 1996, βρίσκονται πολιτικά και ηθικά ακάλυπτοι από την πολιτική που εφαρμόζεται, με έντονο πρόβλημα πολιτικής συνέπειας και κοινωνικής ευθύνης.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι δεν μπορείτε να συνομιλήσετε με κανέναν ούτε με τους δικούς σας ανθρώπους, χωρίς την προστασία των ΜΑΤ, χωρίς την ενεργοποίηση των κρατικών μηχανισμών και την προσφυγή στην Αστυνομία και τη δικαιοσύνη.

Η κυβερνητική πολιτική, λοιπόν, έτσι όπως εφαρμόζεται, με τις επιλογές που κάνει, ενώ προβάλλει ως κεντρικό και αποκλειστικό στόχο την ένταξη της Ελλάδας στην Ο.Ν.Ε. έστω το 2001, την ίδια ώρα υπονομεύει όλες τις προϋποθέσεις επιτυχίας αυτού του στόχου. Πρώτον, δεν εξασφαλίζει κοινωνική συνοχή και κοινωνική συναίνεση. Δεύτερον, δεν διαθέτει εσωτερική πολιτική ενότητα. Και τρίτον, δεν έχει στρατηγικό σχεδιασμό και επιχειρησιακό σχέδιο.

Τι προκύπτει σήμερα μπροστά μας και καλούμαστε να το αντιμετωπίσουμε; Η υποβάθμιση της χώρας έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η υποβάθμιση η συγκεκριμένη, την οποία δεν μπορεί κανείς να κρύψει. Η εξάρτηση της πορείας της Ελλάδας από εδώ και πέρα από τις εκθέσεις και τις αξιολογήσεις εκ μέρους διαφόρων διεθνών οργανισμών. Επίσης, η απεγνωσμένη επιδίωξη ενός πιστοποιητικού υποσχέτηκης για την ένταξη έστω το 2001. Ε, όλα αυτά, η υποβάθμιση της χώρας,

η εξάρτηση από τις εκθέσεις και τις αξιολογήσεις, η απεγνωσμένη επιδίωξη ενός πιστοποιητικού, κάνουν τη χώρα ευάλωτη. Της στερούν τη διαπραγματευτική δύναμη που χρειάζεται κυρίως στα θέματα της εξωτερικής πολιτικής. Και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία, σήμερα σε μία περίοδο που τα κρίσιμα προβλήματα του Κυπριακού και των Ελληνοτουρκικών σχέσεων βρίσκονται σε εξαιρετικά λεπτή και ευαίσθητη φάση.

Παρά τις αντίθετες κυβερνητικές εκτιμήσεις, είναι προφανές πλέον ότι η θέση της Ελλάδας μετά το Λουξεμβούργο είναι δυσχερής. Το κλίμα δεν είναι εποικοδομητικό. Η χώρα βρίσκεται υπό πίεση παντού και εγκυμονούνται δυσάρεστες εκπλήξεις, για τις οποίες πάλι δεν θεωρείτε υποχρέωση και ευθύνη να ενημερώσετε κανέναν.

Γνωρίζετε βεβαίως ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Ευρωπαϊκή Ένωση θέλουν να βελτιώσουν υπέρ της Τουρκίας τις αποφάσεις του Λουξεμβούργου. Γνωρίζετε βεβαίως ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Ευρωπαϊκή Ένωση θέλουν μια κάποια λύση στο Κυπριακό, αλλά δεν είναι αποφασισμένες οι χώρες αυτές να πιέσουν αποφασιστικά την Τουρκία για μια δίκαιη, βιώσιμη και λειτουργική λύση. Η ελληνική Κυβέρνηση αδρανεί και περιμένει. Διακατέχεται από την αντίληψη ότι η κινητικότητα για την ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση αρκεί από μόνη της για να βελτιώσει τις εξελίξεις στο Κυπριακό. Διακατέχεται, επίσης, από την αντίληψη ότι αυτή η κινητικότητα θα αφήσει όλα τα άλλα θέματα ως έχουν. Είναι επικίνδυνη αυτή η αντίληψη, γιατί η κινητικότητα γύρω από το Κυπριακό και την ένταξη της Κύπρου φέρνει στην ημερήσια διάταξη σοβαρά προβλήματα που επηρεάζουν και τη θέση της χώρας, όπως τα προβλήματα των σχέσεων Ευρωπαϊκής Ένωσης και Τουρκίας, αλλά και Τουρκίας-Ελλάδας.

Στην πορεία, λοιπόν, της χώρας προς την Ευρωπαϊκή Ένωση η ελληνική Κυβέρνηση οφείλει να αναλάβει θετικές πρωτοβουλίες για το πλέγμα αυτών των θεμάτων και να επιδιώξει διαδικασίες οριοθετημένου διαλόγου στα πλαίσια του διεθνούς δικαίου, χωρίς αμφισβήτηση κυριαρχικών δικαιωμάτων. Να αναπτύξει γενικά μια δραστήρια και παρεμβατική διπλωματία, πολύ περισσότερο διότι γνωρίζετε, κύριοι της Κυβέρνησης, ότι αναβαθμίζεται η στρατηγική υπεροχή της Τουρκίας και ο περιφερειακός της ρόλος με την επικείμενη ταχύτατη ολοκλήρωση του πυρηνικού της εργοστασίου, που γίνεται εφικτή εξαιτίας της παροχής χρηματοδοτικών ενισχύσεων και τεχνονομίας από χώρες όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και ευρωπαϊκές χώρες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο Έλληνας πολίτης γνωρίζει ότι όλοι αυτοί που κυβέρνησαν κατά καιρούς τον τόπο έταξαν πολλές φορές και σε όλους τους τόνους "μεγάλους δρόμους" για τον ελληνικό λαό, για να φθάσουμε πιο γρήγορα "στις καλύτερες μέρες" και στην Ελλάδα του 2000 με ανάπτυξη, ευημερία και πρόοδο.

Ο ελληνικός λαός δεν οδηγήθηκε σε μεγάλους δρόμους. Βρίσκεται σήμερα στα στενά και στα αδιέξοδα. Η Ελλάδα του 2000 δεν είναι η Ελλάδα της δημιουργικής ανασυγκρότησης και της κοινωνικής αισιοδοξίας. Είναι η προβληματική Ελλάδα των πολλών ελλειμμάτων και των μεγάλων ανισοτήτων. Είναι επικίνδυνη η πολιτική υποκρισία που θέλει να κρύψει αυτή τη δυσάρεστη πραγματικότητα. Από παντού φωνάζει η Ελλάδα του 2000, με όλους τους τρόπους και σε όλους τους τόνους ότι οι κυβερνητικές πολιτικές που εφαρμόστηκαν απέτυχαν.

Η Ελλάδα είχε στη διάθεσή της το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από ότι είχαν οι άλλες χώρες για να κάνει τις αναγκαίες προσαρμογές, δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια. Η Ελλάδα είχε στο διάστημα αυτό τη μεγαλύτερη χρηματοδότηση από τα κοινοτικά προγράμματα και τα ευρωπαϊκά ταμεία. Η Ελλάδα είχε τις πιο μακροχρόνιες και μεγάλες θυσίες του ελληνικού λαού, επί δεκατρία ολόκληρα χρόνια, κατά την εφαρμογή της μονόδρομης πολιτικής λιτότητας.

Το λογικό και δίκαιο θα ήταν να αξιοποιηθούν αυτά τα δεδομένα. Το κοινωνικά αναγκαίο, το πολιτικά εφικτό θα ήταν να γίνουν οι προσαρμογές στην ώρα τους, με το σωστό τρόπο, να μειωθούν οι αποκλίσεις, να υπάρξουν υποδομές ανάπτυξης και κοινωνικής στήριξης. Και αυτό, γιατί η Ελλάδα στο κρίσιμο

διάστημα, στο οποίο αναφερόμαστε, είχε πολιτική σταθερότητα, είχε αυτοδύναμες κυβερνήσεις, είχε αυτοδύναμες πλειοψηφίες, με διάθεση πολλών τετραετιών στην κάθε μία από αυτές. Είχε βαρύγδουπες εξαγγελίες ότι αυτές οι πλειοψηφίες ξέρουν τα προβλήματα και μπορούν να τα λύσουν.

Δυστυχώς, το αποτέλεσμα είναι αντίθετο, προκλητικά αρνητικό και αποτυχημένο. Και τα σπασμένα αυτού του πολιτικού παραλογισμού τα πληρώνει εξακολουθητικά με οδυνηρό τρόπο ο Έλληνας πολίτης. Παρά τα συγκριτικά πλεονεκτήματα που όλοι καταγράφουν, η Ελλάδα σήμερα έχει τους μικρότερους δείκτες στα κρίσιμα κοινωνικά και οικονομικά μεγέθη, έχει το μικρότερο ρυθμό απορρόφησης και αξιοποίησης των κοινοτικών πόρων, έχει τις χαμηλότερες δαπάνες για την κοινωνική πολιτική, έχει τις μεγαλύτερες ελλείψεις σε υποδομές ανάπτυξης και κοινωνικής στήριξης, τις μεγαλύτερες αποκλίσεις σε σχέση με τις χώρες εκείνες που ξεκίνησαν από δυσμενέστερες αφετηρίες.

Οι διαπιστώσεις είναι οδυνηρές, αλλά έχουν την εξήγησή τους. Δεν είναι μοιρολατρική και μεταφυσική η ερμηνεία τους ούτε οι κακοί ξένοι φταίνε που δεν μας χωνεύουν και μας εχθρεύονται ούτε η κακή συγκυρία που μας στρίμωξε στα στενά.

Η αιτία είναι πολιτική.

Και πρώτη αιτία είναι ο τρόπος οργάνωσης και λειτουργίας του κράτους, που δεν αποτελεί επιτελικό όργανο στρατηγικού σχεδιασμού, αλλά άντρο και οπλοστάσιο πελατειακών σχέσεων διακανονισμού συμφερόντων και κυβερνητικού παραγοντισμού.

Η δεύτερη αιτία είναι το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης της χώρας που δεν αποφασίζει ούτε εξασφαλίζει πολιτικές, με προτεραιότητα την κοινωνική συνοχή και ανάπτυξη, την αναδιοργάνωση του δημόσιου βίου, αλλά χρησιμοποιεί θεσμούς, μηχανισμούς και πόρους για τη διεύρυνση της κομματικής επιρροής και την ενίσχυση της εκλογικής αυτοδυναμίας.

Η τρίτη αιτία, τέλος, είναι το πολιτικό και νομικό πλαίσιο διαχείρισης των εθνικών και κοινοτικών πόρων, αξιοποίησης των εθνικών κονδυλίων και των ευρωπαϊκών προγραμμάτων, υλοποίησης των μεγάλων συμβάσεων των προμηθειών και των έργων που αντί να βελτιώνουν τις υποδομές και τους όρους της συλλογικής εξέλιξης, τροφοδοτούν τη διάβρωση, τη διαφθορά, τη διαπλοκή, τη συναλλαγή και τη σπατάλη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι φανερό ότι τα μεγάλα προβλήματα στην οικονομία, στην κοινωνία, στην εξωτερική πολιτική, στο κράτος και στη διαχείριση του δημοσίου συμφέροντος δείχνουν ότι η πρώτη και ριζική διαρθρωτική αλλαγή που επιβάλλεται να γίνει, είναι στη δομή και στη λειτουργία του κράτους, στο σύστημα διακυβέρνησης της χώρας και το νομικό και πολιτικό πλαίσιο διαχείρισης των πόρων.

Αυτά μπορούσαν να γίνουν και μπορούν να γίνουν και με απλή νομοθετική ρύθμιση. Δεν το θέλει όμως η Κυβέρνηση και δεν το τολμά. Θα μπορούσαν να γίνουν προβλέψεις και στην επικείμενη αναθεώρηση του Συντάγματος. Δυστυχώς και τα δύο μεγάλα κόμματα προτίμησαν την άνευρη και ανώδυνη αναθεώρηση του Συντάγματος.

Πρέπει, όμως, να πούμε τα πράγματα με τ' όνομά τους. Δεν πρόκειται να βρεθούμε μέσα στις εξελίξεις που συντελούνται στο διεθνές και στο ευρωπαϊκό πεδίο χωρίς καμία αλλαγή στο συγκεντρωτικό κράτος, χωρίς υιοθέτηση της περιφερειακής αποκέντρωσης με ουσιαστική αυτοδιοίκηση. Δεν πρόκειται να βρεθούμε στις εξελίξεις της ευρωπαϊκής σύγκλισης χωρίς καμία αλλαγή στο μοντέλο διακυβέρνησης της χώρας και στο μοντέλο δικομματικής πόλωσης και κυβερνητικής εναλλαγής μονοκομματικών αυτοδυναμιών. Χωρίς καμία αλλαγή στο ρόλο της Βουλής με αναβάθμιση των αρμοδιοτήτων της για να έχει αποφασιστικές ελεγκτικές αρμοδιότητες και να μπορεί να αντιμετωπίζει τη διόγκωση της εκτελεστικής εξουσίας. Χωρίς καμία αλλαγή στον τομέα προστασίας του δημοσίου συμφέροντος και της αυτονομίας της πολιτικής ζωής από τη δράση των διαπλεκόμενων συμφερόντων που από τα μέσα διαβρώνουν τη χρηστή διοίκηση και διαχείριση. Χωρίς καμία αλλαγή

στις σχέσεις Κυβέρνησης-διοίκησης-δημοσίων επιχειρήσεων, όταν αποδεικνύεται ότι το πιο κρατικοδίαιτο πράγμα στην Ελλάδα είναι οι εκάστοτε κυβερνητικοί-κομματικοί μηχανισμοί. Χωρίς καμία αλλαγή στα θέματα ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης και της νομοθετικής εξουσίας. Χωρίς καμία αλλαγή στις σχέσεις Εκκλησίας και κράτους.

Χωρίς αυτές τις σοβαρές διαρθρωτικές αλλαγές, όσοι μιλούν για προσαρμογή της Ελλάδας στα ευρωπαϊκά δεδομένα, κοροϊδεύουν τον κόσμο.

Εκείνοι δημαγωγούν και παραποιούν την πραγματικότητα, γιατί οι ξεπερασμένες δομές και οι μονόδρομοι παράγουν τα αδιέξοδα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι φανερό ότι βρισκόμαστε ως κοινωνία σε οριακή στιγμή. Υπάρχει σοβαρό πρόβλημα κοινωνικής αναστάτωσης και ανασφάλειας. Υπάρχει προκλητικό πρόβλημα σπατάλης και διαφθοράς στη διαχείριση των πόρων. Υπάρχει έντονο πρόβλημα θεσμικής καθυστέρησης και πολιτικής απόκλισης της Ελλάδας. Όσοι νομίζουν ότι αυτά είναι προσωρινά και ότι θα ξεπεραστούν εύκολα, πλανώνται πλάνην οικτρά. Και ο κ. Πρωθυπουργός είπε σήμερα ότι όλα αυτά σε δεκαοκτώ μήνες θα έχουν εξαλειφθεί.

Όσοι υποστηρίζουν ότι αυτά θα κριθούν στο τέλος της τετραετίας, επίσης βρίσκονται σε λάθος δρόμο. Η δημοκρατία δεν απαιτεί στιγμιαία νομιμοποίηση. Απαιτεί διαρκή αποδοχή και συναίνεση, όταν εφαρμόζονται πολιτικές, οι οποίες προκαλούν τέτοια αναστάτωση και τόσο μεγάλη κοινωνική δυσφορία. Όσοι νομίζουν ότι μπορούν να παρακάμψουν τη δυσάρεσκεια και τη δυσφορία του κόσμου οχυρωμένοι πίσω από την τυπική κοινοβουλευτική πλειοψηφία τους, πίσω από τη δυνατότητα να παίρνουν και να επιβάλλουν αποφάσεις, κινούνται σε επικίνδυνο δρόμο.

Βεβαίως, στο πλαίσιο των σημερινών διεθνών εξελίξεων η Ελλάδα θα πρέπει να έχει ως επιδίωξη της την παρακολούθηση των διαδικασιών της ευρωπαϊκής ενοποίησης, αλλά και ταυτόχρονα, πρέπει να απαντά με ποιες πολιτικές, σε ποια Ευρώπη, με ποιες προτεραιότητες και με ποια αλληλεγγύη σε επίπεδο κοινωνιών, λαών και κυβερνήσεων. Βεβαίως, η αποκοπή μας απ' αυτές τις διαδικασίες θα σημάνει επικίνδυνη περιθωριοποίηση και δυσάρεστες συνέπειες, τόσο στην οικονομία, όσο και στην εξωτερική πολιτική της χώρας.

Ποιος όμως επέφερε τη σημερινή αποκοπή και υποβάθμιση της Ελλάδας; Η κοινωνία, ο πολίτης, ο εργαζόμενος, ο συνταξιούχος, ο νεολαίος, ο άνεργος; Η σημερινή υποβάθμιση της Ελλάδας και η σημερινή περιθωριοποίηση προκλήθηκε από τις αποτυχημένες κυβερνητικές πολιτικές. Από εκείνες τις πολιτικές, οι οποίες δεν τόλμησαν ποτέ μία πραγματική φορολογική μεταρρύθμιση. Δίστασαν να εξασφαλίσουν μία δημοσιονομική εξυγίανση. Είναι οι πολιτικές εκείνες που ποτέ δεν πρόωθησαν αναδιάρθρωση των δημοσίων δαπανών με διαφάνεια και ορθολογική αξιοποίηση των πόρων. Είναι οι πολιτικές που πάντοτε αρνούνται μέχρι και σήμερα την περιφερειακή αποκέντρωση του κράτους με αυτοδιοίκηση. Υιοθετήθηκαν κριτήρια ονομαστικών όρων, νομισματικών επιλογών, με αποτέλεσμα όλα τα προγράμματα σύγκλισης που φτιάχτηκαν από διαφορετικές κυβερνήσεις, να πέσουν έξω. Όλα τα προγράμματα σύγκλισης αναθεωρήθηκαν. Όλα τα προγράμματα σύγκλισης αποδείχθηκε ότι δεν κάλυψαν τις προδιαγραφές τους. Έ, λοιπόν, γι' αυτή την αποτυχία στο σχεδιασμό, την αποτυχία στην υλοποίηση και στην εφαρμογή συγκεκριμένων πολιτικών δεν θα δώσετε λόγο σε κανέναν; Και αυτό, όταν το κόστος είναι τόσο μεγάλο για την οικονομία, την κοινωνία και τον τόπο. Δεν αισθάνεσθε υποχρέωση να πείτε, γιατί απέτυχε το πρόγραμμα σύγκλισης, που φτιάξατε; Γιατί απέτυχε το άλλο, που το αναθεωρήσατε;

ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών): Ποιο πρόγραμμα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος του Συνσπισμού της Αριστεράς και της Προόδου): Εκείνο το πρόγραμμα που το φτιάξατε και βάζατε ως όριο κάλυψης των δεικτών την 1.1.1999. Το πρόγραμμα αυτό, το οποίο εν συνεχεία αναθεωρήσατε και μεταθέσατε το στόχο για την

1.1.2001. Είναι και το νέο πρόγραμμα σύγκλισης που έχετε καταρτίσει και υποβάλει με αντίστοιχες δεσμεύσεις μετά την υποτίμηση.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών): Αυτό τηρείται.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου): Στο όνομα αυτών προωθείτε αυτή την πολιτική, εξαγγέλλοντας κάθε μήνα και μία εκποίηση δημόσιας περιουσίας. Αυτό το πρόγραμμα σύγκλισης δεν το έχετε φέρει στη Βουλή. Φέρτε το στη Βουλή, για να δούμε ποιο εφαρμόζεται και για να δούμε, πώς μπορεί να λέτε διαρκώς, ότι δεν αλλάξατε το πρόγραμμα σύγκλισης, αλλά το επικαιροποιήσατε, το προσαρμόσατε, το εναρμονίσατε. Είναι αυτοί οι ψευδώνυμοι όροι που χρησιμοποιούνται κατά κόρον, για να κρύψουν την αποτυχία.

Εμείς, από την πλευρά του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου, επισημαίνουμε, ότι υπάρχει έλλειψη σχεδίου από την πλευρά της Κυβέρνησης. Επειδή θέλει να καλύψει αυτή την έλλειψη σχεδίου, προχωρά στην εκποίηση των πάντων. Αναθέτετε στη λειτουργία της αγοράς -εσείς το εξαγγείλατε, κύριε Παπαντωνίου και προφανώς είναι η ενδεκάτη εντολή της σοσιαλιστικής σας πολιτικής- τα πάντα, λέγοντας ότι ο νόμος της αγοράς θα λύσει όσα προβλήματα δεν μπορείτε εσείς να λύσετε.

Φέρνετε σε σύγκρουση τη διαχείριση της οικονομίας με τις κοινωνικές ανάγκες και με τρόπο προκλητικό παραγνωρίζετε ότι η διαχείριση της οικονομίας και οι κοινωνικές ανάγκες έχουν ενιαίο και αδιαίρετο πολιτικό χαρακτήρα. Δημιουργείτε όλο αυτό το κλίμα της αποσπασματικής αντιμετώπισης των προβλημάτων που μεγεθύνει τη δυσφορία και τις αποκλίσεις και τις αποτυχίες. Πότε και πού ο μονόδρομος οικονομισμός ερήμην της κοινωνίας πέτυχε; Πουθενά ο μονόδρομος οικονομισμός δεν πέτυχε ερήμην της κοινωνίας και καμία οικονομική πολιτική δεν δικαιώθηκε εναντίον της κοινωνίας.

Και τέλος, να συνεννοηθούμε ότι πουλώντας, γενικώς και αδιακρίτως, τράπεζες, ΔΕΚΟ και ό,τι άλλο περισσεύει ή υπάρχει, ακυρώνεται κάθε δυνατότητα να κάνετε εθνικό σχεδιασμό, κάθε δυνατότητα να παρέμβετε προκειμένου να διαμορφώσετε πολιτική πραγματικής σύγκλισης. Ακυρώνεται κάθε δυνατότητα συνδυασμού της οικονομίας με την εθνική στρατηγική και την κοινωνική πολιτική.

Μεταθέσατε το στόχο, πάτε στο 2001. Επιδιώκατε να πάρετε μία απλή διαβεβαίωση ότι θα μπειτε. Δεν λέτε την αλήθεια στην Εθνική Αντιπροσωπεία και στον ελληνικό λαό ότι δεν πήρατε καμία τέτοια διαβεβαίωση και ότι θα κριθούμε με τον ίδιο τρόπο που κρίθηκαν οι υπόλοιποι φέτος, εμείς το 2001. Αυτή είναι η δέσμευση την οποία έχετε όταν στο μεταξύ με το πρόγραμμα που έχετε υποβάλει προωθείτε αυτές τις συγκεκριμένες διαδικασίες της γενικής ρευστοποίησης της δημόσιας περιουσίας.

Εμείς από την πλευρά του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου είχαμε εγκαίρως προτείνει την εφαρμογή ενός ανορθωτικού προγράμματος που θα στόχευε στην παραγωγική ανασυγκρότηση, στον εκσυγχρονισμό του κράτους και της διοίκησης, ενός προγράμματος που θα εκινείτο σε βάθος χρόνου με την απαραίτητη κοινωνική και πολιτική συναίνεση και στήριξη. Ένα πρόγραμμα που δεν θα εξαντλιόταν στην επίτευξη ονομαστικών δεικτών, αλλά θα αξίωνε τη συνολική αναδιοργάνωση της οικονομίας και του κράτους, την αποτελεσματικότητα και την ανάπτυξη με κοινωνική συνοχή και τη συνολική αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος και των μεθόδων διακυβέρνησης. Ένα τέτοιο πρόγραμμα ανόρθωσης της χώρας περιλαμβάνει συγκεκριμένα πράγματα και αυτός που δεν μιλάει συγκεκριμένα εδώ στη Βουλή είναι ο κύριος Πρωθυπουργός. Αυτός που δεν δεσμεύεται για συγκεκριμένες και εφαρμόσιμες πολιτικές είναι ο κύριος Πρωθυπουργός, ο οποίος αξιώνει και χθες να έχει δίκιο και σήμερα να έχει δίκιο, όταν και χθες αποτύγχανε, όταν και σήμερα υποβαθμίζει τη χώρα.

Αυτό, λοιπόν, το πρόγραμμα ανόρθωσης περιλαμβάνει συγκεκριμένες εφαρμοσμένες πολιτικές, όπως αναμόρφωση του

φορολογικού συστήματος με γνήσια και πραγματική φορολογική μεταρρύθμιση. Ποιός σας εμποδίζει να την κάνετε; Η Ευρωπαϊκή Ένωση; Η πολιτική σας ατολμία και οι πολιτικοί σας σχεδιασμοί και οι κομματικοί υπολογισμοί δεν σας επιτρέπουν να προχωρήσετε σε αυτή την ουσιαστική μεταρρύθμιση.

Δεύτερον, εκσυγχρονισμός και ανταγωνιστική ανάπτυξη των ΔΕΚΟ με επιχειρησιακά σχέδια, με προγραμματισμό, με πραγματική εξυγίανση. Εξυγίανση και διαρθρωτικές αλλαγές στις ΔΕΚΟ δεν είναι η εκποίηση, δεν είναι η ρευστοποίηση, δεν είναι η συρρίκνωση, ο τεμαχισμός και η προσφορά στο πιάτο, άρον-άρον, όσο-όσο, σε κάποιους που περιμένουν στη γωνία. Εξυγίανση και διαρθρωτικές αλλαγές δεν είναι τα χρηματιστηριακά παιχνίδια που ρίχνουν την τιμή της ΙΟΝΙΚΗΣ στην κρίσιμη περίοδο που εσείς εξαγγέλλατε ότι θα πουληθεί από το Χρηματιστήριο. Αυτό, δεν είναι μείωση της δημόσιας περιουσίας σε μία διαδικασία η οποία δεν ελέγχεται ούτε από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, η οποία έχει υποχρέωση αυτεπαγγέλτως να παρέμβει;

Αυτή είναι η αδιαφάνεια των χειρισμών και όχι μόνο, είναι και η προκλητικότητα των χειρισμών, όταν γίνεται από την Κυβέρνηση και στο όνομα της Κυβέρνησης, ερήμην των αντίστοιχων δημοσίων επιχειρήσεων, οι οποίες υποτίθεται ότι έχουν θεσμική και λειτουργική ανεξαρτησία.

Τρίτον, έλεγχος της παραοικονομίας και της μαύρης εργασίας. Κατοχύρωση της απασχόλησης και εφαρμογή προγραμμάτων αντιμετώπισης της ανεργίας. Τρία χρόνια είσατε Κυβέρνηση, η ανεργία καλπάζει. Ούτε την ανεργία τριβής δεν μπορείτε να περιορίσετε.

Έγκαιρη απορρόφηση και αξιοποίηση των κοινοτικών πόρων. Πού πάνε οι πόροι που δεν απορροφώνται; Γιατί υπάρχει καθυστέρηση στα μεγάλα έργα; Γιατί ξανά ένα σύστημα συμφερόντων στήνει ένα χορό γύρω από την αξιοποίηση των προμηθειών των συμβάσεων και των έργων που χρηματοδοτούνται από τα κοινοτικά προγράμματα; Διαφάνεια και έλεγχος στις αντίστοιχες διαδικασίες διαχείρισης του δημοσίου χρήματος. Αποκέντρωση των πόρων και περιφερειακή συγκρότηση του κράτους. Εξυγίανση του τραπεζικού συστήματος, για να μην εμφανίζεται ο πολιτικός ανταγωνισμός.

Εξυγίανση του τραπεζικού συστήματος, για να μην εμφανίζεται ο πολιτικός παραλογισμός, τη μία εβδομάδα ο ανταγωνισμός να επιβάλει συγχωνεύσεις και ενοποιήσεις τραπεζών, για να έχουμε ισχυρούς φορείς, και την άλλη εβδομάδα με το άλλο χέρι τον υπάρχοντα όμιλο της Εμπορικής Ιονικής να τον τεμαχίζετε, να τον διασπάτε, να τον υποτιμάτε και να τον προσφέρετε προς εκποίηση. Εξηγείστε, αν υπάρχει ενιαία πολιτική συλλογιστική και πολιτική φιλοσοφία σε αυτόν τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζετε αυτά τα κρίσιμα ζητήματα.

Τέλος, συντονισμένη επενδυτική προσπάθεια σε τομείς συγκριτικών πλεονεκτημάτων και δημιουργία σύγχρονων υποδομών (έρευνα, εκπαίδευση, επικοινωνία, τουρισμός, πολιτισμός, αγροτική οικονομία). Εκεί που ξέρετε ότι η καθυστέρηση στην αξιοποίηση των κοινοτικών πόρων είναι εγκληματική και κραυγαλέα, εκεί που ξέρετε ότι δεν είναι σε θέση στους αντίστοιχους τομείς η Κυβέρνησή σας να εξασφαλίσει ικανοποιητικούς ρυθμούς έργου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εκείνο το οποίο εγώ από την πλευρά μου θέλω να επισημάνω είναι ότι η ελληνική Κυβέρνηση είχε πολλές φορές την ευκαιρία να αναπτύξει πρωτοβουλίες και να επιδιώξει διαπραγμάτευση, ώστε η Ελλάδα να μη μείνει απέξω. Γιατί μένοντας η Ελλάδα απέξω, δημιουργούνται δισμενείς συνθήκες. Ξέρετε ότι δεν μετέχουμε σε αντίστοιχα όργανα, όπως το ευρώ-χ, ξέρετε ότι δεν μετέχουμε σε ορισμένες συνεδριάσεις του ECOFIN. Και ξέρετε ότι αυτή η αποκοπή της Ελλάδας από όργανα, που παίρνουν αποφάσεις, θα έχει δυσάρεστες συνέπειες στα οικονομικά, τα κοινωνικά, αλλά και τα προβλήματα της εξωτερικής πολιτικής.

Μπορούσατε να πάρετε πρωτοβουλίες. Και είχατε την ευκαιρία να διαπραγματευθείτε με πολιτικούς όρους, να βάλετε το κεντρικό ζήτημα ότι η Ελλάδα, όσο είναι αναγκασμένη να καθλώνει τα ποσά που καθλώνει για την εξασφάλιση των

αμυντικών δαπανών και των υπερεξοπλιστικών προγραμμάτων, δεν μπορεί να καλύψει σε καμία περίπτωση όρους σύγκλισης. Και ξέρετε ότι αυτή η εξουθένωση της Ελλάδος σε αυτό το μακρές κυνήγι των υπερεξοπλισμών είναι που θα μας κρατήσει τελικά απέξω. Και δεν βάλατε ούτε αυτόν τον πολιτικό όρο για να διαπραγματευθείτε, ώστε να μην υποστούμε αυτήν την υποβάθμιση.

Λέει ο κύριος Πρωθυπουργός ότι δεν είναι ακριβές αυτό το οποίο ισχυρίζεται ο Συνασπισμός, ότι η Κυβέρνηση, δηλαδή, δεν αξιοποίησε και στη Συνθήκη του Άμστερνταμ τη δυνατότητα που είχε να προβάλει και να απαιτήσει εξασφαλίσεις. Αλλά και στις αποφάσεις για τη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούσε να κάνει το ίδιο. Λέει ότι δεν έγινε πουθενά και ότι δεν είναι ακριβές αυτό το οποίο προβάλλει ο Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου για την ανυπαρξία προγράμματος πολιτικής διαπραγμάτευσης.

Το ξέρετε πάρα πολύ καλά, ότι στην απόφαση στις 2 Μαΐου υπήρξε ερμηνεία των κριτηρίων με πολιτικές εκτιμήσεις. Το ξέρετε πάρα πολύ καλά ότι απαλείφθηκε η αναφορά στο δημόσιο χρέος. Το ξέρετε πάρα πολύ καλά ότι έγιναν αποδεκτές χώρες, οι οποίες δεν είχαν μπει στο μηχανισμό ισοτιμιών από την προηγούμενη διετία. Το ξέρετε πάρα πολύ καλά ότι εκτός Συμβουλίου, δημοσίως, πολλές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξεφράσθησαν υπέρ άλλων χωρών.

Μπορείτε να μου πείτε, παρακαλώ, ποια χώρα εξεφράσθη υπέρ της Ελλάδος με πολιτικά κριτήρια, για να εκτιμήσω και τον τρόπο με τον οποίο η ελληνική Κυβέρνηση χειρίστηκε τη σχετική εκκρεμότητα;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να αναφερθώ τελικά, ότι το πρόγραμμα σύγκλισης το οποίο έχετε καταθέσει και το οποίο δεν φέρνεται στη Βουλή για συζήτηση, δεν έχει εξασφαλίσει πολιτική και κοινωνική συναίνεση, δεν διαθέτει αξιοπιστία, δεν είναι εθνικό πρόγραμμα, δεν συζητήθηκε στη Βουλή, δεν υπήρξε αποτέλεσμα διαλόγου και διαβουλεύσεων με τους παραγωγικούς και κοινωνικούς φορείς, δεν έγινε καμία διαδικασία δημοψηφίσματος. Ακραία αυτή η διαδικασία λέτε εσείς; Εμείς τη θεωρούμε αναγκαία, όπως συμβαίνει σε άλλες χώρες. Δεν είναι πρόγραμμα το οποίο οδηγεί στη δικαιότερη κατανομή των βαρών, δεν είναι πρόγραμμα το οποίο μεταβάλλει τη σταθερή και αμετάβλητη σχέση εμμέσων με αμέσους φόρους, δεν εξασφαλίζει τη διεθνή ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας. Τέλος, αυτό το πρόγραμμα σύγκλισης παραβιάζει και παραγνωρίζει ότι τα θεμελιώδη μεγέθη της οικονομίας, που έχουν απόλυτη σημασία για την αξιολόγηση της ελληνικής οικονομίας και των προοπτικών της, έτσι όπως προσδιορίζονται και από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, είναι η μεγέθυνση της οικονομίας και το βιοτικό επίπεδο, είναι η βιομηχανική διάρθρωση και οι εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων και αγαθών, είναι η υπερχρέωση της οικονομίας και το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, το έλλειμμα του προϋπολογισμού και ο πληθωρισμός, η δημογραφική κατάσταση και το ασφαλιστικό, η προσαρμοστικότητα της οικονομίας στα διεθνή δεδομένα και η ανταγωνιστικότητά τους.

Αυτά είναι τα κρίσιμα μεγέθη και δεν είναι ο πληθωρισμός μονάχα και του έλλειμμα του προϋπολογισμού. Γι'αυτά τα κρίσιμα μεγέθη η Κυβέρνησή σας δεν προετοιμάζεται. Περιορίζεται σε διαχειριστικού τύπου παρεμβάσεις με επίκεντρο την αύξηση των εσόδων, με αύξηση της φορολογίας, τη μείωση των δαπανών, με ένταση της περιοριστικής εισοδηματικής πολιτικής, τη μείωση του χρέους, με τη ρευστοποίηση της δημόσιας περιουσίας, την αύξηση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας αποκλειστικά με τη μείωση του κόστους εργασίας, την αλλαγή των εργασιακών σχέσεων και την αποδιάρθρωση του κοινωνικού τομέα, την αντιμετώπιση του δημογραφικού και ασφαλιστικού με αυξήσεις των εισφορών και αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης.

Εμφανίζεται ο κύριος Πρωθυπουργός περίπου να λέει ότι όλο αυτό το πρόγραμμα κρέμεται από μια κλωστή, που αν κοπεί, θα καταρρεύσει. Ε, αυτή είναι η ευθύνη σας και δεν μπορεί να κάνετε διαχείριση της ελληνικής οικονομίας επικαλούμενοι συνθήκες και κατάσταση ανάγκης.

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με μια αναφορά, την οποία είμαι υποχρεωμένος να κάνω. Αναφέρθηκε ο κύριος Πρωθυπουργός στην ξύλινη γλώσσα της Αντιπολίτευσης, στην ξύλινη γλώσσα που χρησιμοποιεί η Αντιπολίτευση, στην ξύλινη γλώσσα, επομένως, του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου. Προφανώς η γλώσσα του κ. Σημίτη είναι χειμώδης, είναι γλώσσα η οποία είναι γεμάτη ενθουσιασμό, πάλλεται, εμπνέει και συγκινεί. Ψεύτικη γλώσσα, όμως, δεν είναι μονάχα η ξύλινη, η άνευρη και χωρίς ψυχή γλώσσα. Ψεύτικη και ενοχλητική γλώσσα είναι και η μεταλλική γλώσσα, η ψυχρή, η παγερή γλώσσα των διαχειριστικών υπολογιστών.

Δεν καταλαβαίνω, γιατί ενοχλείται και θυμώνει, ώστε να κάνει τέτοιους απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς ο κ. Σημίτης για το Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου. Εγώ θεωρώ τον εαυτό μου πολύ κοντά στη συνείδησή μου, όταν διαπιστώνω ότι μιλάμε διαφορετική γλώσσα με τον κ. Σημίτη. Θεωρώ ικανοποιημένη τη συνείδησή μου ότι μιλάω διαφορετική γλώσσα από τον κ. Σημίτη και δεν ενοχλούμαι. Γιατί λοιπόν ενοχλείται ο κ. Σημίτης; Και γιατί χρησιμοποιεί για τους άλλους απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς, αλλά όταν δέχεται τέτοιους απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς, ενοχλείται, εκνευρίζεται και απαντά με όλη αυτήν τη διαδικασία, την οποία ζήσαμε σήμερα σ'αυτήν τη συζήτηση.

Έτσι, λοιπόν, για μια ακόμη φορά, ένα κρίσιμο θέμα που αφορά την πορεία, το παρόν, την προοπτική της χώρας, συζητιέται με τρόπο που δεν εξασφαλίζει την πληρέστερη ενημέρωση. Ο Έλληνας πολίτης, τουλάχιστον σήμερα, θεωρείται ευτυχής, διότι έλυσε ένα άλλο σοβαρό πρόβλημα που αφορά το μέλλον του, που αν δεν το είχε λύσει δεν μπορούσε να πάει προς τον 21ο αιώνα: το ποια είναι η έννοια της ύβρεως κατά την αρχαία, ή κατά τη σύγχρονη ελληνική ορολογία!!!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών κ. Παπαντωνίου έχει το λόγο.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την αίσθηση, ή μάλλον το φόβο, ότι οι μακρές αγορεύσεις των Αρχηγών της Αντιπολιτεύσεως δεν εισέφεραν ιδιαίτερα στη διευκρίνιση των βασικών ζητημάτων που θα έπρεπε να απασχολήσουν το Σώμα στη σημερινή συνεδρίαση. Ο υπερβάλλων ζήλος του κ. Τσοβόλα, του κ. Κωνσταντόπουλου, του κ. Καραμανλή να πλήξουν την Κυβέρνηση, νομίζω ότι μάλλον θα προκάλεσε σύγχυση στον ελληνικό λαό και την κοινή γνώμη, για το ποια είναι τα βασικά ερωτήματα στα οποία πρέπει να απαντήσουμε και ποια είναι τα βασικά θέματα, στα οποία θα πρέπει να πάρουμε θέση και σαν Εθνική Αντιπροσωπεία αλλά και σαν ελληνική κοινωνία. Κατά συνέπεια πρόθεσή μου δεν είναι να κάνω και εγώ μια ακόμα αγόρευση, αλλά να απαντήσω στα κρίσιμα αυτά ερωτήματα, με τον τρόπο που εγώ τουλάχιστον θεωρώ έντιμο και ειλικρινή.

Ένα πρώτο ερώτημα, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι κατά πόσο πέτυχε, ή δεν πέτυχε, η οικονομική πολιτική της Κυβέρνησης. Η πρόοδος της οικονομίας στην πενταετία '93-98 υπήρξε πολύ ταχύτερη από την αντίστοιχη πρόοδο, που πέτυχε οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή χώρα.

Δεν θα κάνω πολλές συγκρίσεις. Θα αναφέρω τρεις αριθμούς, που νομίζω ότι αποτυπώνουν την ταχύτητα, τη θεαματικότητα αυτής της προόδου. Το έλλειμμα του δημόσιου τομέα στη χώρα μας στην πενταετία '93-98 μειώθηκε κατά δέκα εκατοστιαίες μονάδες του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος. Η αντίστοιχη πρόοδος στην Ευρώπη ήταν μόλις τέσσερις μονάδες. Άρα στον κρίσιμο τομέα της δημοσιονομικής εξυγίανσης το έλλειμμα της Ελλάδας μειώθηκε με τριπλάσιο ρυθμό σε σχέση με το έλλειμμα των άλλων ευρωπαϊκών χωρών.

Αποτελεί αυτό ένα αποδεικτικό στοιχείο της ταχύτητας και της αποτελεσματικότητας της δημοσιονομικής μας προσαρμογής και, όπως γνωρίζετε, τα τεράστια ελλείμματα και τα τεράστια χρέη απετέλεσαν το πιο ευαίσθητο σημείο, τον πιο αδύναμο κρίκο, στην αλυσίδα των προβλημάτων της ελληνικής οικονομίας.

Δεύτερος αριθμός: Η μείωση του πληθωρισμού στην Ελλάδα υπήρξε εννέα μονάδες στην πενταετία, ενώ στην υπόλοιπη Ευρώπη μόλις τρεις μονάδες. Η κάθοδος του τιμάριθμου υπήρξε τριπλάσια σε ταχύτητα σε σχέση με την οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Άρα και στο δεύτερο κρίσιμο τομέα του πληθωρισμού υπήρξαμε ιδιαίτερα ταχείς και αποτελεσματικοί.

Τρίτο μέτρο σύγκρισης, η ανάπτυξη, η ανάκαμψη της οικονομίας. Θυμίζω τους αριθμούς που ανέφερε ο Πρωθυπουργός. Ήμασταν στο -1,6% το 1993 και φθάσαμε στο 3,5% το 1997. Άρα στα τέσσερα χρόνια η ελληνική οικονομία ανέκαμψε κατά πέντε μονάδες, ενώ αντίστοιχα η ανάκαμψη όλων των άλλων ευρωπαϊκών χωρών, υπήρξε μόλις δύο μονάδες, από το 0,5% περίπου στο 2,5%.

Άρα σε κρίσιμους τομείς της οικονομικής πολιτικής, όπως είναι το έλλειμμα του δημόσιου τομέα, όπως είναι ο πληθωρισμός και όπως είναι η ανάπτυξη, η πρόοδος της ελληνικής οικονομίας ακολούθησε ρυθμούς διπλάσιους έως τετραπλάσιους σε σχέση με τη μέση πρόοδο, τη μέση ταχύτητα που επιτεύχθηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Συνεπώς και στο χώρο της ονομαστικής σύγκλισης, στους περιφημούς δείκτες που μας τυραννούν όσο και στο χώρο της πραγματικής σύγκλισης, δηλαδή της ανόδου του δικού μας επιπέδου πιο κοντά στο ευρωπαϊκό, την πενταετία του ΠΑ.ΣΟ.Κ., αυτής της Κυβέρνησης, η πρόοδος υπήρξε θετική, υπήρξε ταχύτατη. Υπήρξε η μόνη φορά που επιτεύχθηκε αυτή η πραγματική σύγκλιση, πλησιάσαμε τους υπόλοιπους Ευρωπαίους.

Ερώτημα δεύτερο: Μπορούσε η Ελλάδα να ενταχθεί στην πρώτη ομάδα; Απορώ με το πόσες ανακρίβειες -για να μη χρησιμοποιήσω κάποια βαρύτερη έκφραση- λέχθηκαν σε αυτήν την Αίθουσα. Η απάντηση είναι απλή. Σύμφωνα με το πρόγραμμα σύγκλισης, που επικαλέσθηκε ο κ. Καραμανλής, η Ελλάδα θα επετύγχανε και επιτυγχάνει τους στόχους το 1998, το πολύ το 1999. Η πρώτη ομάδα χωρών -πρέπει να το καταλάβετε επιτέλους, γιατί είναι στοιχειώδες, είναι απλό, το καταλαβαίνουν και τα παιδιά του δημοτικού, ας αφήσουμε τους φοιτητές του πρώτου έτους της Νομικής- κρίθηκε, με βάση τα αποτελέσματα του 1997. Η Ελλάδα, αυτή η Κυβέρνηση, ουδέποτε δήλωσε ότι θα κάλυπτε τα κριτήρια του Μάαστριχτ το 1997. Ουδέποτε. Διαβάστε τις δηλώσεις, διαβάστε τα προγράμματα. Εξαρχής είχαμε πει ότι θα ικανοποιήσουμε τα κριτήρια το 1998. Αλλά η πρώτη ομάδα κρίθηκε με τα απολογιστικά και οριστικά στοιχεία της 31ης Δεκεμβρίου 1997. Πόσες φορές θα το πούμε για να το καταλάβετε; Δεν νομίζω ότι στερείστε τόσης νοημοσύνης, στοιχειώδους, ελάχιστης, να αντιληφθείτε αυτό το απλό γεγονός.

Άρα η Ελλάδα -και είναι αστεία αυτά τα οποία είπε και ο κ. Κωνσταντόπουλος και εκπλήσσομαι με την έλλειψη στοιχειώδους σεβασμού στην αλήθεια- δεν απέτυχε στο πρόγραμμα σύγκλισης. Όλοι οι άνθρωποι, όλοι οι διεθνείς οργανισμοί αναγνωρίζουν τη σημαντικότητα πρόοδο, την απόλυτη επιτυχία μας στην τήρηση του προγράμματος. Βρέθηκε ο κ. Κωνσταντόπουλος, ο οποίος μετεβλήθη σε μεγαλοπρεπή οικονομολόγο, να αμφισβητήσει αυτό το απλό πολιτικό και οικονομικό γεγονός, που όλοι το αναγνωρίζουν; Ο κ. Κωνσταντόπουλος θα το αμφισβητήσει, ή ο κ. Καραμανλής; Μα, πραγματικά έχουμε συναίσθηση των λεγομένων μας;

Άρα η Ελλάδα μετέχει στη δεύτερη ομάδα με δική της επιλογή, που η ίδια κατοχύρωσε με δηλώσεις και δικές μου και του τότε Πρωθυπουργού και της Κυβερνήσεως, το 1994, όταν υποβάλαμε το πρόγραμμα σύγκλισης και πραγματικά εκπλήσσομαι με την αμφισβήτηση αυτής της απλής αλήθειας!

Τρίτο ερώτημα: Αναγνωρίστηκε η πρόοδος της ελληνικής οικονομίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση, τους διεθνείς οργανισμούς, την κοινή γνώμη; Αναγνωρίστηκε. Όταν μπήκαμε στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών, όταν είχαμε την πολύ καλή δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, τι είπαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Είπαν, πάτε πάρα πολύ καλά και εφόσον συνεχίσετε, θα μπειτε στην Οικονομική Νομισματική Ένωση την 1.1.2001, και βεβαίως με τα ίδια κριτήρια και τις ίδιες

ερμηνείες, όπως δόθηκαν για την πρώτη ομάδα.

Κι εδώ θέλω να κάνω μία πολιτική διαπίστωση. Ενθυμείσθε, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι οι πολλοί Αρχηγοί, που είχε η Νέα Δημοκρατία την τελευταία περίοδο, εκάγχαζαν πριν από ένα ή δύο χρόνια με την απλή, έστω, αναφορά της προοπτικής ένταξης της χώρας μας στην ΟΝΕ. Αν ανατρέξετε στα Πρακτικά των συνεδριάσεων του προϋπολογισμού πέρσι και πρόπερσι, θα δείτε τον κ. Μητσοτάκη και τον κ. Έμπερτ να καγχάζουν με το άκουσμα απλώς της πιθανότητας ή της δυνατότητας από την "αλαζονική" Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ότι θα μπορούσε η Ελλάδα να μπει μέσα στην ΟΝΕ.

Τώρα διαπίστωσα -και το σημειώσα- ότι ο κ. Καραμανλής επέλεξε μία άλλη διατύπωση. Είπε ότι η ένταξη "δεν είναι πλήρως διασφαλισμένη". Υπάρχει διολίσθηση από τους καγχασιμούς του πρόπερσι στην αναγνώριση, με κομψή βεβαίως διατύπωση, αν όχι της βεβαιότητας, της ισχυρής πιθανότητας να ενταχθεί η Ελλάδα στην ΟΝΕ. Άρα, κι εσείς ακόμα, παρ' όλα όσα λέτε, αναγνωρίζετε το αυταπόδεικτο, το αυτονόητο, το οφθαλμοφανές, ότι θα μπούμε στην Ευρώπη την 1.1.2001, το οποίο αναδεικνύει ακριβώς την αποτελεσματικότητα της πολιτικής μας.

Ερώτημα τέταρτο. Ποια είναι η προοπτική; Το τέλος του 1998 η ελληνική οικονομία θα ικανοποιεί τέσσερα από τα πέντε κριτήρια της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Κι εδώ είμαστε, Κυριακή κοντή γιορτή, σε έξι μήνες να το επιβεβαιώσουμε.

Πρώτον, η ελληνική οικονομία θα εκπληρώσει το κριτήριο του ελλείμματος του δημόσιου τομέα. Το έλλειμμα του δημόσιου τομέα στο τέλος του χρόνου θα είναι 2,4% του ΑΕΠ, χαμηλότερο από το όριο του 3%. Άρα, εκπλήρωση του βασικού, κεντρικού κριτηρίου του ελλείμματος.

Δεύτερον, θα εκπληρώσει το κριτήριο του δημοσίου χρέους με την ερμηνεία, που δεν αποτέλεσε, όπως επίσης ανακριβώς -για να μη χρησιμοποιήσω κάποια βαρύτερη έκφραση- λέχθηκε, θέμα πολιτικής διαπραγμάτευσης. Είναι η επίσημη ερμηνεία της συνθήκης, που είναι ότι πρέπει απλώς το δημόσιο χρέος να πέφτει. Και όπως έπεσε για το Βέλγιο, την Ιταλία και για τις άλλες χώρες, έτσι και η χώρα μας έχει χρέος σε πτωτική τάση. Από το 1997 στο 1998, στο 1999, στο 2000 θα πέφτει το δημόσιο χρέος σαν ποσοστό του ΑΕΠ. Άρα, η Ελλάδα θα εκπληρώνει στο τέλος του 1998 και το δεύτερο κριτήριο του δημοσίου χρέους.

Τρίτον, η Ελλάδα θα εκπληρώνει, όπως ήδη εκπληρώνει, το τρίτο κριτήριο, που αφορά τα επιτόκια. Τα επιτόκια των μακροχρονίων τίτλων του δημοσίου, των δεκαετών ομολόγων κλπ. ήδη, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι κάτω ή στο όριο της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Όπως είπε ο κύριος Πρωθυπουργός, τα ομόλογα τα πουλάμε με 7,8%, που είναι δύο μονάδες πάνω από τα γερμανικά. Άρα, θα εκπληρώνει και το τρίτο κριτήριο της Συνθήκης του Μάαστριχτ.

Και τέλος, η Ελλάδα θα έχει σταθερή συναλλαγματική ισοτιμία και θα συμμετέχει ήδη στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών, άρα θα εκπληρώνει και το τέταρτο αυτό κριτήριο για την ένταξη στην ΟΝΕ.

Κι εδώ θέλω να σημειώσω ότι είναι πλήρως ανακριβές αυτό, που λέχθηκε από τον ειδήμονα κ. Τσοβόλα, ότι χρειάζεται συμμετοχή στο μηχανισμό δύο χρόνια. Είναι λάθος αυτό. Αυτό που χρειάζεται -και αυτή είναι η επίσημη ερμηνεία της συνθήκης- είναι η σταθερότητα της ισοτιμίας επί δύο χρόνια και συμμετοχή, έστω και για διάστημα λιγότερο των δύο ετών. Η σταθερότητα αναφέρεται στη διετία, όχι η συμμετοχή. Η συμμετοχή μπορεί να είναι και δεκαοκτώ μήνες και δώδεκα μήνες, είναι ελαστικό το διάστημα της συμμετοχής στο μηχανισμό. Το κεντρικό θέμα είναι η διετία της συναλλαγματικής σταθερότητας και θα προσεγγίζουμε την εκπλήρωση του κριτηρίου αυτού στο τέλος του 1998.

Το 1999, πλέον, θα εκπληρώσουμε και το κριτήριο του πληθωρισμού, το εναπομένον κριτήριο του πληθωρισμού, το οποίο πράγματι δεν εκπληρώνουμε το 1998 λόγω της υποτίμησης της δραχμής. Είναι φανερό αυτό. Αλλά όπως έχετε δει επίσης, η υποτίμηση της δραχμής είχε πολύ μικρή επίπτωση στον πληθωρισμό. Ο πληθωρισμός το Φεβρουάριο ήταν 4,3%,

τώρα ανέβηκε στο 5,3%. Η επίπτωση ήταν μόλις μία μονάδα. Και αυτό το "μόλις μία μονάδα" σημαίνει ότι δεν έχει καμία σχέση μ' αυτά που έλεγε η Νέα Δημοκρατία για επίπτωση τριών-τεσσάρων, άκουσα και δεκατεσσάρων μονάδων στον πληθωρισμό, λες κι αυτή η υποτίμηση θα περνούσε ολόκληρη στα Αρμάνι και όλος ο ελληνικός λαός θα αγόραζε μόνο κοστούμια Αρμάνι και θα είχε αυτήν την τεράστια επίπτωση στην αγοραστική του δύναμη!

Ήταν μια στρεβλή εικόνα της ελληνικής κοινωνίας, την οποία είχε η Νέα Δημοκρατία.

Άρα πάμε καλά. Στο τέλος του 1998 θα έχουμε τέσσερα κριτήρια και το 1999 θα έχουμε το τελευταίο, το πέμπτο κριτήριο του πληθωρισμού.

Έρχομαι τώρα στο επόμενο, το πέμπτο ερώτημα, αν υπάρχει πρόγραμμα. Από παντού ακούω διάφορες κριτικές από διάφορους σοφούς αναλυτές, που ζητάνε πρόγραμμα και λένε ότι δεν υπάρχει πρόγραμμα. Πώς δεν υπάρχει πρόγραμμα; Υπάρχουν, όχι ένα αλλά τρία προγράμματα.

Υπάρχει το πρόγραμμα σύγκλισης, το οποίο είναι ένα αναλυτικό πρόγραμμα μακροοικονομικής προσαρμογής. Μας λέει τι θα κάνουμε στους φόρους, στις δαπάνες, στον πληθωρισμό, σε όλο το σύστημα της οικονομικής πολιτικής. Είναι ένα κείμενο περίπου διακοσίων σελίδων, το υποβάλαμε το 1994 και το επικαιροποιούμε κατά καιρούς, για να το προσαρμόζουμε στις συνθήκες της διεθνούς οικονομίας, στις αλλαγές της ισοτιμίας και σε άλλους παράγοντες. Βασικό, όμως, είναι ότι οι στόχοι παραμένουν οι ίδιοι και βάση αυτού ασκούμε την οικονομική πολιτική.

Το δεύτερο κεφάλαιο του προγράμματος αφορά το Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης, που είναι ο εκσυγχρονισμός των υποδομών. Αυτό είναι ένα πολύτομο πρόγραμμα. Υπάρχει το πρόγραμμα αυτό, υπάρχουν συγκεκριμένα έργα, προγράμματα, χρονοδιαγράμματα.

Είχαμε τη γνωστή καθυστέρηση την πρώτη διετία –το ξέρουμε αυτό– λόγω της ελλείψεως προετοιμασίας, λόγω της ελλείψεως προσαρμογής της Δημόσιας Διοίκησης, όμως εδώ και τρία χρόνια ανακτήσαμε ταχείς ρυθμούς και φέτος θα έχουμε και υπερπρόδοση από τους ρυθμούς αυτούς, έτσι ώστε στο τέλος του 1999 να έχουμε εκπληρώσει περίπου το σύνολο του προγράμματος με μία μικρή ουρά, που θα παραμένει για το 2000 σαν γέφυρα για το τρίτο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης, που και αυτό είναι μία συνέχεια του προγράμματος και αφορά τον εκσυγχρονισμό των δομών, τον εκσυγχρονισμό ουσιαστικά όλου του συστήματος του ενεργειακού, του επικοινωνιακού, των μεταφορών, της ελληνικής οικονομίας. Άρα αυτό είναι το δεύτερο στοιχείο του προγράμματος, το Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης.

Το τρίτο και τελευταίο κεφάλαιο αποτελεί το πρόγραμμα διαρθρωτικών προσαρμογών, που αφορά την αναδιοργάνωση της οικονομίας και ειδικότερα την αναδιοργάνωση του δημόσιου τομέα της οικονομίας, που συμφωνώ με τον κ. Καραμανλή και με όλους όσους είπαν ότι είναι ο μεγάλος ασθενής της ελληνικής οικονομίας.

Το πρόγραμμα διαρθρωτικών προσαρμογών περιλαμβάνει, όπως γνωρίζετε, τέσσερα υπομήματα. Το πρώτο είναι το νομοσχέδιο για τις εργασιακές σχέσεις, που θα κατατεθεί τώρα. Το δεύτερο είναι το μικρό ασφαλιστικό πακέτο, που θα συμβάλει στην εξυγίανση του ασφαλιστικού συστήματος. Το τρίτο είναι το σύνολο των προγραμμάτων εξυγίανσης για τις ζημιωμένες δημόσιες επιχειρήσεις, που είναι σε εξέλιξη, για ΕΛΤΑ, για ΟΣΕ, για τις αστικές συγκοινωνίες –και αυτό θα έχει ολοκληρωθεί εντός του έτους, μαζί με τα επιχειρησιακά προγράμματα για όλες τις ΔΕΚΟ, που έχουν υπαχθεί στο ν. 2414– και, τέλος, είναι το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων.

Δεν παύω να εκπλήσσομαι από φωνές, κυρίως από το χώρο της Αριστεράς, που αναφέρονται στην εκποίηση του εθνικού πλούτου, στην αδυναμία της Κυβέρνησης να προγραμματίσει την εθνική οικονομία και μία σειρά από τέτοια σοφίσματα, ή τέτοιες θεωρητικές αναφορές. Εκπλήσσομαι, διότι φοβάμαι ότι η Ελλάδα, ίσως και η Κούβα, να είναι οι μόνες χώρες στις οποίες γίνονται τόσο εκτενείς συζητήσεις γι'αυτά τα ζητήματα.

Παντού στον κόσμο, στην Ευρώπη, στην Αμερική, σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, θέματα όπως η πώληση μίας μικρομεσαίας τράπεζας, που είναι θυγατρική μίας άλλης, ουδέποτε απασχολούν υπουργικά συμβούλια, πρωθυπουργούς, ή ευρύτερα την κοινωνία των χωρών αυτών. Μόνο εδώ στη χώρα μας αυτά τα θέματα αποτελούν ζητήματα τέτοιων μεγάλων ενστάσεων, επιφυλάξεων και κοινωνικών εντάσεων.

Άρα είναι μία ιδιοτυπία της Ελλάδας, η οποία πράγματι δεν έχει παρακολουθήσει αυτές τις εξελίξεις, διότι είναι φανερό σε όλους μας ότι ο δημόσιος τομέας, για να εκσυγχρονιστεί, χρειάζεται ιδιωτικά κεφάλαια. Ο Ο.Τ.Ε. δεν θα μπορούσε να προχωρήσει, όπως προχώρησε, εάν δεν είχε τετρακόσια δισεκατομμύρια (400.000.000.000) δραχμές φθηνά κεφάλαια από το χρηματιστήριο, για να επιταχύνει τον εκσυγχρονισμό του και τις επενδύσεις του. Το ίδιο ισχύει για τις περισσότερες άλλες δημόσιες επιχειρήσεις.

Σκεφθείτε ότι εάν δεν γίνονταν αυτές οι μετοχοποιήσεις, οι ιδιωτικοποιήσεις, η άντληση αυτών των κεφαλαίων θα μπορούσε να γίνει μόνο με δύο τρόπους. Ο πρώτος τρόπος θα ήταν αύξηση τιμολογίων, άρα επιβάρυνση του καταναλωτή, για αύξηση κερδών και χρηματοδότηση επενδύσεων και ο άλλος τρόπος θα έπρεπε να είναι αυξημένη επιχορήγηση από τον κρατικό προϋπολογισμό, που είναι επιβάρυνση του φορολογούμενου.

Ερωτώ την Εθνική Αντιπροσωπεία και όλους όσους μας ακούνε: Υπάρχει Έλληνας πολίτης, που σκέφτεται λογικά, ο οποίος θα επέλεγε, είτε αύξηση τιμολογίων είτε αύξηση της φορολογίας, για να χρηματοδοτήσει τις επενδύσεις της ΕΥΔΑΠ, του Ο.Τ.Ε. ή οποιασδήποτε άλλης επιχείρησης, για να μη ζημιωθεί η ιδεολογία του κόμματος στο οποίο ανήκει και πάμε σε κάτι που λέγεται μετοχοποίηση, ιδιωτικοποίηση;

Πού ζούμε; Στο μεσαίωνα; Είναι δυνατόν να σκεπτόμαστε έτσι και να πορευόμαστε έτσι, όταν αγωνία όλων μας είναι να δημιουργήσουμε ανταγωνιστικές επιχειρήσεις, που σημαίνει και ανταγωνιστικές δημόσιες επιχειρήσεις;

Έρχομαι στην έννοια της ανταγωνιστικότητας. Όταν λέμε, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι η γερμανική οικονομία είναι ανταγωνιστική, δεν αναφερόμαστε μόνο στο μάρκο, ή στον πληθωρισμό ή σε κάποιες θεωρητικές έννοιες για τη γερμανική οικονομία. Αν η γερμανική οικονομία είναι ανταγωνιστική, είναι γιατί έχει επιχειρήσεις που είναι ανταγωνιστικές.

Η ανταγωνιστικότητα μιας οικονομίας δεν είναι τίποτε άλλο από το άθροισμα όλων των ανταγωνιστικών επιχειρήσεων, που συνθέτουν την οικονομία αυτή. Το ότι υπάρχει η "Μερσεντές", η "Βόλκς Βάγκεν", η "Ζήμενς", αυτή είναι η ανταγωνιστικότητα της γερμανικής οικονομίας. Αυτό ισχύει για κάθε άλλη οικονομία.

Όταν θα γίνει η ελληνική οικονομία ανταγωνιστική, αυτό απλά σημαίνει ότι οι χιλιάδες των ελληνικών επιχειρήσεων θα είναι πλέον ανταγωνιστικές, και οι μεγάλες και οι μεσαίες και οι μικρές. Και πώς θα γίνει ανταγωνιστική η ελληνική οικονομία, όταν η μισή οικονομία, που είναι ο δημόσιος τομέας, παραμένει στα σημερινά της χάλια;

Θα μπορούμε να πάμε σαν κουτσό άλογο στην Ευρώπη, με το δημόσιο τομέα στη σημερινή του κατάσταση, με τις δημόσιες επιχειρήσεις να παράγουν προϊόντα και υπηρεσίες χαμηλής ποιότητας με πολύ αυξημένα τιμολόγια; Θα ήταν δυνατόν να είμαστε σοβαροί στην προσπάθειά μας, αν δεν κοιτάγαμε και αυτό το κομμάτι της εθνικής μας οικονομίας;

Άρα, οι μετοχοποιήσεις και οι ιδιωτικοποιήσεις εντάσσονται σε μία ευρύτερη πολιτική που έχουμε, για να ενισχύσουμε τις δομές και την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας, γιατί επαναλαμβάνω ότι η ανταγωνιστικότητα δεν είναι κάποια θεωρητική έννοια. Η ανταγωνιστικότητα είναι το άθροισμα των ανταγωνιστικών επιχειρήσεων, που διαθέτει μία οικονομία, προφανώς και ιδιωτικών, αλλά και δημοσίων.

Ο δημόσιος τομέας δεν εξαιρείται από την έννοια της ανταγωνιστικότητας. Είναι ενσωματωμένος μέσα στη γενικότερη ανταγωνιστικότητα μιας οικονομίας, πόσο μάλλον που στην Ελλάδα ο δημόσιος τομέας είναι περίπου το μισό της εθνικής μας οικονομίας. Δεν μπορούμε να πάμε με το ένα

μισό. Πρέπει και τα δύο κομμάτια, τα δύο τμήματα της οικονομίας να πορευθούν θετικά.

Έρχομαι στο τελευταίο ερώτημα. Ποιος είναι ο στόχος της πολιτικής μας; Μιλάμε για ανταγωνιστική οικονομία και ίσως αυτή να είναι πράγματι μια ψυχρή, μία μεταλλική λέξη, για να χρησιμοποιήσω μια φράση του κ. Κωνσταντόπουλου. Όμως πίσω από την ανταγωνιστική οικονομία κρύβεται ο άνθρωπος και μόνο ο άνθρωπος, ο Έλληνας πολίτης, γιατί η ανταγωνιστική οικονομία οδηγεί στην ανάπτυξη. Το καταλαβαίνουμε αυτό, ότι για αναπτυχθούμε, πρέπει να έχουμε ανταγωνιστικές επιχειρήσεις, να κερδίζουμε μερίδια αγορών, να πουλάμε τα προϊόντα μας, να έχουμε εισοδήματα.

Και με ανάπτυξη τι μπορούμε να αποκτήσουμε; Το πρώτο που αποκτάμε με την ανάπτυξη, είναι η απασχόληση. Όποιος έχει την αντίληψη ότι μόνο με πολιτικές απασχόλησης, ή με εκπαίδευση, ή με κατάρτιση, μπορούμε να κατακτήσουμε νέες θέσεις δουλειάς, νομίζω ότι βλέπει τη μισή αλήθεια. Προϋπόθεση είναι η ανάπτυξη, προϋπόθεση είναι οι επενδύσεις. Αυτές δημιουργούν θέσεις δουλειάς.

Γιατί αγωνίζονται οι κάτοικοι διαφόρων περιοχών, για να γίνονται επενδύσεις, να γίνονται δημόσια έργα στην περιοχή τους; Γιατί ακριβώς προσφέρουν θέσεις δουλειάς. Άρα, θέλουμε ανάπτυξη, για να μειώσουμε την ανεργία. Και η απασχόληση είναι ένας μείζων κοινωνικός στόχος, που αφορά την κάθε ελληνική οικογένεια.

Δεύτερον, μέσα από την ανάπτυξη εξασφαλίζουμε –είναι προφανές αυτό– αύξηση των πραγματικών εισοδημάτων. Αν πετύχαμε, την τελευταία τριετία ιδιαίτερα, να αυξήσουμε τα πραγματικά εισοδήματα των εργαζομένων, είναι γιατί πετύχαμε αυτόν το δύσκολο συνδυασμό: Και να σταθεροποιήσουμε την οικονομία μειώνοντας τα ελλείμματα, αλλά και να διασφαλίσουμε θετικότατους ρυθμούς ανάπτυξης, θετικούς ρυθμούς παραγωγικότητας, που επέτρεψαν παρά τις φορολογικές επιβαρύνσεις μία σημαντική βελτίωση στο πραγματικό εισόδημα.

Αυτή η προοπτική είναι ακόμα πιο δυναμική, ακόμα πιο θετική, στο μέτρο που θα πάμε σε ψηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης, το 5% το 2000, που θα διασφαλίζει τις προϋποθέσεις για μία τέτοια θετική εξέλιξη στα πραγματικά εισοδήματα.

Τέλος, η τρίτη πτυχή της λέξης "άνθρωπος", που είναι πίσω από την οικονομική πολιτική, είναι το κοινωνικό κράτος. Πώς θα στηρίξουμε το Εθνικό Σύστημα Υγείας χωρίς μία ανταγωνιστική οικονομία; Πώς θα φτιάξουμε τα νοσοκομεία, που χρειαζόμαστε, πώς θα στελεχώσουμε τα νοσοκομεία που έχουμε με γιατρούς, πώς θα τα εξοπλίσουμε, αν ο κρατικός προϋπολογισμός δεν έχει τα έσοδα από μία αναπτυσσόμενη και ευημερούσα οικονομία;

Το ίδιο ισχύει και για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Πριν από μερικές μέρες δώσαμε μία μάχη εδώ, για το αν θα υπάρχουν ιδιωτικά ή δημόσια πανεπιστήμια, αν θα διασφαλίσουμε το ιδεώδες της δωρεάν παιδείας.

Ο Υπουργός Παιδείας –και σωστά– οραματίζεται μία παιδεία, μία τριτοβάθμια εκπαίδευση με διπλάσιους φοιτητές απ' όσους έχει σήμερα και πάλι δωρεάν εκπαιδευόμενους.

Πώς θα στηρίξουμε, αγαπητοί συνάδελφοι, αυτό το φιλόδοξο εκπαιδευτικό πρόγραμμα, αυτό το φιλόδοξο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, αν δεν έχουμε μία ισχυρή ανταγωνιστική οικονομία; Με ποια χρήματα; Με ποιον προϋπολογισμό; Με ποια φορολογικά έσοδα, όταν οι τσέπες των Ελλήνων δεν θα έχουν αρκετά χρήματα για να εισφέρουν σ' αυτήν τη μεγάλη κοινή προσπάθεια, που λέγεται εκπαιδευτική μεταρρύθμιση;

Το ίδιο βεβαίως ισχύει για ένα άλλο στοιχείο του κοινωνικού κράτους, που είναι οι συντάξεις, που είναι το ασφαλιστικό σύστημα.

Γνωρίζουμε τα προβλήματα και θα κάνουμε τις παρεμβάσεις που πρέπει, όταν πρέπει. Αλλά παράλληλα έχουμε ανάγκη από ανάπτυξη, έχουμε ανάγκη να έχουμε πολλούς εργαζόμενους, που να εισφέρουν με τις εισφορές τους στα ταμεία, για να κρατήσουμε τα ταμεία εύρωστα, να μπορούν να εξασφαλίσουν συντάξεις και, επίσης, να έχουμε και έναν

προϋπολογισμό εύρωστο για να αυξήσουμε, όπως όλοι φιλοδοξούμε, το Επίδομα Κοινωνικής Αλληλεγγύης, που αφορά τους χαμηλοσυνταξιούχους, που αφορά το πιο αδίκημένο τμήμα του ελληνικού πληθυσμού.

Άρα, ανταγωνιστική οικονομία δεν είναι ένα σχήμα λόγου, δεν είναι μία θεωρητική έκφραση, δεν είναι μία μεταλλική λέξη. Η ανταγωνιστική οικονομία είναι η προϋπόθεση για να πάει η Ελλάδα μπροστά, για να πάει ο Έλληνας και η Ελληνίδα καλύτερα, μέσα από μειωμένη ανεργία και αυξημένη απασχόληση και θέσεις δουλειάς, μέσα από την αύξηση του βιοτικού του επιπέδου με την αύξηση των πραγματικών εισοδημάτων, και μέσα από τη στήριξη του Κοινωνικού Κράτους του Εθνικού Συστήματος Υγείας, της δωρεάν εκπαίδευσης και του συστήματος συντάξεων, ιδιαίτερα για τους χαμηλοσυνταξιούχους.

Αυτό είναι το όραμα για το οποίο παλεύουμε. Γνωρίζω ότι αντιμετωπίζουμε δυσκολίες. Βεβαίως η ελληνική κοινωνία έπρεπε σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα να προσαρμοσθεί, να αφομοιώσει τεράστιες αλλαγές, που πράγματι σημειώθηκαν στην οικονομική πολιτική.

Η ελληνική οικονομική πολιτική, ιδιαίτερα το τελευταίο εξάμηνο, απέκτησε τεράστιες ταχύτητες. Μόνο αν σκεφθείτε ότι σε έξι μήνες είχαμε τη νομισματική κρίση της Ασίας με επιτόκια 100%, το Νοέμβριο τον πιο σφιχτό προϋπολογισμό της τελευταίας εικοσαετίας με εισοδηματική πολιτική 2,5%, το Γενάρη ένα πολύ αυστηρό φορολογικό νομοσχέδιο, το Μάρτη την υποτίμηση της δραχμής, τον Απρίλη ένα πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων, είναι φυσικό η ελληνική κοινωνία να θέλει το χρόνο να αποδεχθεί όλες αυτές τις μεγάλες αλλαγές.

Αλλά έπρεπε η Κυβέρνηση να τρέξει. Βιαζόμαστε, γιατί, αν δεν βιαστούμε, θα χάσουμε το τρένο της Ευρώπης για μία τουλάχιστον δεκαετία. Θα μπουν οι ανατολικές χώρες το 2002, το 2003 και μετά θα πάμε σε κάποιο τελευταίο βαγόνι.

Άρα, πορευόμαστε με ένα βαθύτατο, υψηλότατο αίσθημα εθνικής ευθύνης. Και είμαστε σίγουροι ότι ο ελληνικός λαός, με την κρίση που διαθέτει, με την ευφύια που διαθέτει, θα μας κρίνει θετικά το 2000, όταν έρθει η ώρα της αξιολόγησης. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Ο κ. Ρόκος έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΚΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κατ' αρχήν πρέπει να ομολογήσω τη δυσκολία μιας ανταπόκρισης πολιτικού λόγου. Εδώ μέσα κάθε φορά που μιλάει ο κύριος Πρωθυπουργός και ιδιαίτερα ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας μετατρέπεται αυτός ο χώρος σε Σώμα λογιστών και όχι κοινοβουλευτικών ανδρών. Η αντίληψη, με την οποία πλησιάζει τα πραγματικά προβλήματα της χώρας, δεν έχει να κάνει σε καμία περίπτωση με πολιτική σκέψη, ανάλυση, αναζήτηση.

Βεβαίως έτσι ευνοείται, γιατί έτσι δεν γίνεται και κατανόηση. Εγώ θα προσπαθήσω όμως να ανατρέψω αυτήν τη λογική σαν πολιτικός, δρώντας, αφουγκράζοντας στην καθημερινότητα τον Έλληνα πολίτη. Θα αναφέρω στον κύριο Υπουργό το τι έζησα το τελευταίο εικοσιτετράωρο.

Χθες στις έντεκα το βράδυ σε καφετέρια της Θεσσαλονίκης στην πλατεία Αγίας Σοφίας ένα κοριτσάκι τριάντισι χρόνων, συνοδευόμενο από το αδερφάκι του πέντε χρόνων, πουλούσε χαρτομάνηλα.

Έφυγαν οι κύριοι Υπουργοί, δεν τους άρεσε –φαίνεται– η αλήθεια. Ποτέ δεν σας άρεσε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΥΣ (Υφυπουργός Οικονομικών): Σας ακούμε, κύριε συνάδελφε. Έφυγα για λίγο από τα κυβερνητικά έδρανα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΚΟΣ: Σήμερα το πρωί ερχόμενος από τη Θεσσαλονίκη ακούω στο ραδιόφωνο ότι στις 10.00' η ώρα είχαμε φθάσει ήδη στην τρίτη ληστεία. Ένας από αυτούς ήταν αστυνομικός και είχαμε και ένα θύμα.

Ερχόμενος στη Θεσσαλονίκη με παίρνοντας στην αίθουσα αφίξεων του αεροδρομίου συνάντησα δέκα λαχειοπώληδες να πουλάνε λαχεία.

Παίρνοντας το ταξί για το ξενοδοχείο σε κάθε φανάρι έβλεπα παιδάκια Ελληνόπουλα πέντε χρόνων, να πουλάνε μπουκάλια με νερό με έναν ταξιτζή ιδιαίτερα εξαγριωμένο.

Αυτή είναι η ζωή του Έλληνα πολίτη στο εικοσιτετράωρο. Αυτή είναι η ισχυρή Ελλάδα. Η Ελλάδα χωρίς ιδεολογήματα.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΟΥΝΗΣ: Αυτοί είναι Αλβανοί.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΚΟΣ: Μετατρέψατε, κύριε Σπυριούνη, τους Έλληνες σε Αλβανούς. Δυστυχώς έχετε αυτήν την αντίληψη. Εγώ δεν θέλω να την έχω.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΟΥΝΗΣ: Είναι όλοι Αλβανοί.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Παρακαλώ, μη διακόπτετε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΚΟΣ: Για μένα, είτε είναι Αλβανοί είτε είναι Έλληνες, δείχνουν μια πραγματικότητα που υπάρχει στη χώρα μας.

Αλλά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πώς μπορεί να είναι διαφορετικά, πώς μπορεί να υπάρχουν άλλα αποτελέσματα, όταν κανείς δεν θέλει –γιατί ενοχλείται– να δει το παρελθόν, για να αναζητήσει το μέλλον;

Είναι κάτι που ισχυρίστηκε από την αρχή, ξεκινώντας την ομιλία του ο κύριος Πρωθυπουργός. Δεν θέλει να καταλάβει, αλλά ο ίδιος έχει καταθέσει τον φετινό προϋπολογισμό στη Βουλή. Στη σελίδα 75 φαίνεται η εξέλιξη των εσόδων του κράτους.

Έτσι κανείς διαπιστώνει πως τα έσοδα του κράτους από έμμεσους και άμεσους φόρους, από εισροές από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ήταν στο σύνολό τους δύο τρισεκατομμύρια (2.000.000.000.000) και πως σε οκτώ χρόνια έγιναν δώδεκα τρισεκατομμύρια (12.000.000.000.000).

Βεβαίως, ερωτά ο ελληνικός λαός "αυτά που πήγαν;", γιατί κανένας εργαζόμενος, μισθωτός, συνταξιούχος, μικρομεσαίος δεν πήρε έξι φορές έσοδα πάνω. Μερικοί λένε ότι αυτά πήγαν στη μαύρη τρύπα, στο έλλειμμα του δημόσιου τομέα.

Στη σελίδα 180 αναφέρεται πως το 1988, τέλος χρήσης, το δημόσιο χρέος της κεντρικής διοίκησης ήταν κάτι λιγότερο από πέντε τρισεκατομμύρια (5.000.000.000.000) και ήταν κάτι λιγότερο από το 60% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος, δηλαδή 58,7%, νούμερο με το οποίο σήμερα θα μπαίναμε στην ΟΝΕ χωρίς δυσκολίες.

Στο φετινό προϋπολογισμό διαβάζει κανείς ότι το δημόσιο χρέος της κεντρικής διοίκησης του 1997 είναι σαράντα τρισεκατομμύρια (40.000.000.000.000), δηλαδή έξι φορές επάνω, 118% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος.

Ομολόγησε σήμερα ο κύριος Υπουργός και ο κύριος Πρωθυπουργός ότι βεβαίως με τέτοιους δείκτες δεν μπορούμε να μπούμε στην ΟΝΕ.

Ακόμα λέμε ότι καταβάσαμε τον πληθωρισμό, αλλά ο λαός ξέρει, γιατί έπεσε ο πληθωρισμός και πώς έπεσε ο πληθωρισμός. Έπεσε, γιατί συμπίεστηκε το εισόδημα του Έλληνα πολίτη, των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων και παρέσυρε μαζί, συμπίεσε, τον τιμάρημο και έριξε τον πληθωρισμό.

Αναλογίστε όμως, αν κάποτε μια κυβέρνηση θελήσει με αυτήν την εξέλιξη της οικονομίας να αποκαταστήσει το εισόδημα, πού θα βρεθεί ο πληθωρισμός; Θα ξαναπιναχθεί στα ύψη, γιατί δεν είναι αποτέλεσμα της αναδιάρθρωσης της οικονομίας και της αναπτυξιακής πορείας της οικονομίας της χώρας. Είναι ένα τεχνικό αποτέλεσμα συμπίεσης του τιμάρημου.

Γιατί γίνονται αυτά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Γίνονται, γιατί δεν καθίσαμε ποτέ, δεν θέλουμε να καθίσουμε, δεν εξυπηρετεί πολιτικά, να αναλύσουμε τη δομή της οικονομίας μας.

Το έχουμε πει και άλλες φορές εδώ ότι η οικονομία μας δεν είναι οικονομία της βιομηχανίας των χωρών της Βόρειας Ευρώπης. Το τρένο της βιομηχανικής επανάστασης η χώρα μας το έχει χάσει χρόνια πριν. Είναι η χώρα της μικρομεσαίας μεταποιητικής επιχείρησης, είναι η χώρα του πρωτογενούς τομέα της αγροτικής οικονομίας, είναι η χώρα του τουρισμού.

Τι κάναμε γι αυτούς τους κλάδους σε αυτήν την πορεία προς την ΟΝΕ όλα αυτά τα τελευταία χρόνια;

Στον τουρισμό ανακαλύψαμε έναν Υπουργό σοσιαλιστή, τον κ. Λιβανό, του εκχωρίσαμε το Υπουργείο, ταξιδέτησε δώδεκα ή δεκατέσσερις άδειες από καζίνο και έγινε η χώρα μας η χώρα του τζόγου.

Ξεχάσαμε τα μεγάλα σχέδια για την ανάπτυξη του πρωτογενούς τουρισμού, για το πάντρεμα του βουνού και της θάλασσας, για τις παρεμβάσεις με τις μαρίνες, με τα συνεδριακά κέντρα.

Τι κάναμε αλήθεια στον αγροτικό τομέα; Τον εγκαταλείψαμε και μαζί με την εγκατάλειψή του ο Έλληνας αγρότης εγκατέλειψε και την ύπαιθρο και ξαναθυμίστηκε τη δεκαετία του '60 με εσωτερική μετανάστευση, αλλά και προς το εξωτερικό και μεγαλώσαμε για μια ακόμα φορά τα αστικά κέντρα.

Δεν προχωρήσαμε σε αναδιάρθρωση των καλλιεργειών, όπως έκαναν οι ανταγωνιστικές στο επίπεδο χώρες μας Ισπανία, Πορτογαλία και δεν αξιοποιήσαμε τις ιδιαίτερες συνθήκες που υπάρχουν στη χώρα μας από πλευράς κλιματολογικής για ιδιαίτερες καλλιέργειες στη γεωργική κατεύθυνση και στη νέα τεχνολογία.

Δεν αξιοποιήσαμε τις κοινοτικές παροχές, ούτως ώστε να προχωρήσουμε σε ουσιαστική μηχανοργάνωση της καλλιέργειας. Με λίγα λόγια δεν καθίσαμε δίπλα στον Έλληνα αγρότη και δεν καθόμαστε ούτε σήμερα δίπλα του.

Πώς μπορεί να απαντήσει κανείς σ'αυτήν την τραγική πραγματικότητα που έρχεται για τον Έλληνα αγρότη; Γιατί κανείς δεν λέει σήμερα ότι σ'αυτήν την πορεία της ΟΝΕ, στην Ατζέντα 2000 αναφέρεται πως θα υπάρξει μείωση κατά 20% των τιμών για τις γεωργικές καλλιέργειες, πηγαίνοντας από τις 119,19 στις 95,35 ECU ανά τόνο; Γιατί δεν λέμε από τώρα με καθαρές κουβέντες στα μέσα ενημέρωσης, που ελέγχουμε, για να ξέρει τι θα κάνουν και να προγραμματίζουν ότι στα βοοειδή πηγαίνουμε από τις 2.780 σε 1.950 ECU ανά τόνο.

Γιατί δεν μιλάμε για τη μείωση κατά 10% του αγελαδινού γάλακτος; Γιατί δεν αποκαλύπτουμε την αλήθεια της υπεροχής του βορρά προς το νότο στον αγροτικό τομέα, όταν οι μεταρρυθμίσεις στα μεσογειακά προϊόντα, που είναι ο καπνός, ελαιόλαδο, κρασί και βαμβάκι, οι μεταρρυθμίσεις αυτές κατά πάσα πιθανότητα θα είναι μειωτικού χαρακτήρα, αλλά δεν έχουν αριθμητικό χαρακτήρα προσδιορισμένο από σήμερα, για να μπορέσει η ελληνική οικονομία να προσαρμοστεί ανάλογα.

Βέβαια, αυτά σαν αιτιολογία έχουν τις δεσμεύσεις, που έχουν κάνει οι δικές σας κυβερνήσεις και που επιβάλλει μέσα από την παγκόσμια οργάνωση εμπορίου με τη συμφωνία της Ουρουγουάης 2000, που επεβλήθηκε από την GATT.

Φυσικά προτάσεις για μεταρρυθμίσεις σε διάφορα προϊόντα έχουν μπει στα περιθώρια, αλλά πώς μπορεί να γίνει σε μια Ευρώπη που δεν την καταγγέλλετε, δεν τολμάτε, γιατί είσθε υπάλληλοί της, η οποία τις μεγάλες αποφάσεις για τα γεωργικά θέματα δεν τις παίρνει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ούτε στις επιτροπές, τις παίρνει στο Συμβούλιο Υπουργών κεκλεισμένων των θυρών, ούτως ώστε και η ελαχιστη δημοκρατία να μην υπάρχει.

Η μικρομεσαία μεταποιητική επιχείρηση, ο τρίτος τομέας δράσης, ο οποίος θα μας οδηγούσε πραγματικά στη σύγκλιση και των αριθμών μιας και αυτό θέλετε. Έχει εγκαταλειφθεί εντελώς. Επιμένετε στα αντικειμενικά κριτήρια. Επιμένετε στη φορολόγηση του 30%, επιμένετε αν και γνωρίζετε ότι ήδη έχουν κλείσει μέσα απ'αυτήν την τακτική και πολιτική επιλογή, πάνω από εκατόν είκοσι χιλιάδες επιχειρήσεις τα τελευταία πέντε χρόνια.

Γνωρίζετε βεβαίως και το λέτε και ακούσαμε τον κύριο Πρωθυπουργό να λέει εδώ ότι η οικονομία μας είναι εσωστρεφής, γιατί πράγματι οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις παράγουν προϊόντα ευρείας λαϊκής κατανάλωσης, η οποία όμως δεν υπάρχει σήμερα με την πολιτική εισοδημάτων που κάνετε. Έχετε έτσι εξαντλήσει τα περιθώρια αγοραστικής δύναμης του Έλληνα πολίτη και κλείνουν οι μικρομεσαίες μεταποιητικές επιχειρήσεις, που παράγουν αυτά τα προϊόντα της ευρείας κατανάλωσης. Έτσι, όμως, έχετε την αίσθηση ότι θα φθάσετε την Ευρωπαϊκή Ένωση. Γι'αυτό και σας είπαμε ότι βεβαίως το τρένο της οικονομικής προσέγγισης το έχετε ήδη χάσει και το γνωρίζετε. Σας μένει αυτό που εξάλλου στο παρελθόν το ζήσαμε, δηλαδή η πολιτική αποδοχή της ένωσης.

Εμάς έτσι και αλλιώς αυτό εξυπηρετεί για τους στόχους

μας και επιδιώξή μας θα είναι πάντα η πολιτική συνένωση με την Ευρώπη και τους λαούς της Ευρώπης, για να μπορέσουν σε μία εποχή του 2000 πραγματικά να δώσουν απάντηση στα ουσιαστικά προβλήματα των Ευρωπαίων πολιτών.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Ο κ. Σφυρίου έχει το λόγο.

ΚΟΣΜΑΣ ΣΦΥΡΙΟΥ: Κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι αυτήν την προχωρημένη ώρα το θέμα έχει εξαντληθεί και δεν νομίζω ότι στο δεκάλεπτο που έχω στη διάθεσή μου πρέπει, αλλά ούτε και μπορώ, να κάνω μια βαθύτερη ανάλυση του θέματος. Έχουν ακουσθεί εξάλλου τόσα επιχειρήματα από όλες τις πλευρές, που νομίζω ότι περιττεύει.

Θέλω όμως να επισημάνω ορισμένα πράγματα, τα οποία θεωρώ απαραίτητα να ακουστούν στη σημερινή μας συνεδρίαση.

Το πρώτο και κύριο είναι τα οφέλη τα οποία ο Έλληνας πολίτης θα πρέπει να προσμένει από την ένταξη της χώρας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Διότι με την εφαρμοζόμενη πολιτική, όπως και με την πολιτική που ακολουθήσαν οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, ιδιαίτερα του ευρωπαϊκού νότου για να μπουν στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, μένουν οι πολίτες με την εντύπωση ότι υπάρχει ένα κόστος με αυτήν την πολιτική (–πράγματι, σε κάποιο βαθμό υπάρχει μία επιβάρυνση των πολιτών στην προσέγγιση προς αυτήν την Οικονομική και Νομισματική Ένωση–) και θεωρούν ότι η προσέγγιση προς το ενιαίο νόμισμα σημαίνει κατάρρα, για τον Έλληνα πολίτη.

Κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να υπογραμμίσουμε εδώ, ότι η μη ένταξη και η παραμονή της χώρας έξω από το οικονομικό και νομισματικό σύστημα της ενιαίας Ευρώπης θα αποτελέσει την κατάρρα και οι συνέπειες θα είναι πολλαπλές στην καθημερινή ζωή, στην οικονομική θέση, στην κοινωνική θέση των πολιτών.

Η ένταξη στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση θα φέρει οφέλη, τα οποία θα συνδέονται με το χαμηλό επίπεδο των τιμών, δηλαδή με το χαμηλό πληθωρισμό, που εκ των πραγμάτων το ενιαίο σύστημα και η κεντρική τράπεζα σαν κύρια ευθύνη θα έχει τη συγκράτηση των τιμών.

Επίσης, θετικό και όφελος για τον πολίτη θα είναι το φθινόχρημα. Και βέβαια, σαν συνδυασμός αυτών των δύο παραγόντων θα είναι η αύξηση του εθνικού προϊόντος, που σημαίνει περισσότερες επενδύσεις, περισσότερη απασχόληση, σε ένα πλαίσιο οικονομικής σταθερότητας.

Ήρα, κύριοι συνάδελφοι, αξίζει η προσπάθεια που καταβάλλεται από την ελληνική Κυβέρνηση, και κατ'επέκταση από ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, διότι πράγματι τα οφέλη και μακροπρόθεσμα θα είναι και ιδιαίτερα θετικά για τον Έλληνα πολίτη.

Το δεύτερο στοιχείο, που θέλω να επισημάνω, είναι το εξής:

Γίνεται μια μεγάλη κριτική ότι άλλες χώρες (και αναφέρθηκε το όνομα της Πορτογαλίας, της Ιρλανδίας κλπ.,) προσέγγισαν με ταχύτερους ρυθμούς τους στόχους και εντάχθηκαν στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Εδώ θέλω να κάνω δύο παρατηρήσεις. Καμία από αυτές τις χώρες δεν έχει το μεγάλο βάρος που έχει η ελληνική πολιτεία και ο ελληνικός λαός των ιδιαίτερα αυξημένων στρατιωτικών δαπανών. Αυτό είναι ένα στοιχείο που παίζει καταλυτικό ρόλο σε ό,τι αφορά την προσέγγιση προς την ΟΝΕ και δεν πρέπει κατά τη γνώμη μου να συγκρίνουμε την πορεία της Πορτογαλίας, της Ισπανίας, ή της Ιρλανδίας, που δεν έχουν αυτό το σημαντικότερο βάρος, που έχει η ελληνική εθνική οικονομία.

Υπάρχει και ένα άλλο στοιχείο. Στις περισσότερες από αυτές τις χώρες υπήρξε μία συναίνεση. Ο πολιτικός κόσμος, όλα τα κόμματα στήριξαν την προσπάθεια για αυτήν την Οικονομική και Νομισματική Ένωση των χωρών τους με την ενιαία Ευρώπη, κάτι βέβαια που δεν συμβαίνει στην Ελλάδα. Στην Ελλάδα υπάρχει παραλογισμός. Από τη μία πλευρά να λένε οι περισσότεροι ότι πρέπει να ενταχθούμε και από την άλλη να κάνουν ό,τι είναι δυνατόν στην καθημερινή πολιτική τους πρακτική να υπονομεύουν αυτήν την προσπάθεια, αυτήν την πορεία. Και βέβαια είναι υπονόμευση –δεν μπορεί να είναι

τίποτα άλλο– όλη αυτή η αναφορά– και μάλιστα με στοιχεία τα οποία απέχουν πολύ από την πραγματικότητα– για δήθεν αποτυχία της οικονομικής μας πολιτικής. Τα ακούσαμε και σήμερα, ιδιαίτερα από τον Πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας (και από όλους τους ομιλητές), ο οποίος μάλιστα έλεγε ότι την περίοδο 1990–1993 όλοι οι δείκτες βελτιώθηκαν και βέβαια από εκεί και πέρα ευθύνεται τάχα, η Κυβέρνηση, γιατί βρεθήκαμε στην δεύτερη κατηγορία με την πολιτική την οποία ακολουθήσαμε. Βέβαια είναι γνωστό ότι δεν βελτιώθηκαν οι δείκτες την περίοδο 1990–1993. Και αν πράγματι είχαμε μία βελτίωση, τότε θα ήμασταν ήδη στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Εάν δηλαδή η αφετηρία στο τέλος του 1993 δεν ήταν αυτή που μας παραδόθηκε, ασφαλώς θα είχαν ήδη επιτευχθεί οι στόχοι.

Αναφέρθηκε από τον Πρωθυπουργό –και ήθελα απλά να το επαναλάβω– ότι άλλο να είχαμε το έλλειμμα στο 8,6%, που ήταν ο στόχος που έβαζε η Νέα Δημοκρατία με το δικό της πρόγραμμα σύγκλισης στο τέλος του 1993 και άλλο να το έχεις παραλάβει 13,8%. Πώς ήταν δυνατόν να προσεγγίσεις στο 2,5% ξεκινώντας από το 13,8% μέσα σε αυτά τα λίγα χρόνια; Και αποδείχθηκε ότι χρειάστηκε να φθάσουμε στο τέλος του 1998 για να επιτευχθεί αυτό. Δεν έγινε μέχρι 31/12/97, ώστε να μπούμε με την πρώτη ομάδα. Το ίδιο ισχύει και για τον πληθωρισμό κλπ.

Όμως, κύριοι συνάδελφοι, ακούστηκαν και διάφορες επικρίσεις, όπως αυτές που επαναλαμβάνονται συχνά. Και μία από τις επικρίσεις που ακούστηκαν, ιδιαίτερα από τον Πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας, είναι για τη δήθεν φορολογική επιδρομή, λέει, που η Κυβέρνηση επέφερε στους Έλληνες πολίτες, στα χρόνια που κυβερνά, από το 1994 μέχρι σήμερα.

Εγώ θα ήθελα να επισημάνω ορισμένα στοιχεία, για να δούμε, είναι η πολιτική που εφαρμόστηκε στο φορολογικό τομέα προς βελτίωση του συστήματός μας, να ή όχι; Θυμίζω ότι το 1993 οι έμποροι και οι βιομήχανοι πλήρωναν το 19,9% επί των συνολικών φόρων. Το 1996 πήγαν στο 24%. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες από το 12,1%, το 1993 πήγαν στο 13,2%. Οι μισθωτοί αντιθέτως, που πλήρωναν το 43,5% πήγαν στο 40,1%. Οι συνταξιούχοι από το 16,6% πήγαν στο 14,9%. Δεν έγινε δηλαδή ένα τρομακτικό άλμα, αλλά έγινε μία βελτίωση επί το δικαιότερον, σε ό,τι αφορά την κατανομή των φορολογικών βαρών. Και θα παρακαλέσω, κύριε Πρόεδρε, αυτός ο πίνακας να καταχωρηθεί στα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κοσμάς Σφυρίου καταθέτει για τα Πρακτικά τον προαναφερθέντα πίνακα, ο οποίος βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Βεβαίως παρουσιάζονται και ορισμένα στοιχεία ανακριβή, όπως αυτό που είπε ο κ. Ρόκος, ότι δηλαδή από δύο τρισεκατομμύρια δραχμές φορολογικά βάρη φθάσαμε στα δώδεκα τρισεκατομμύρια, επικαλούμενος έναν πίνακα του Γενικού Κρατικού Προϋπολογισμού. Κάτι το οποίο δεν αληθεύει, διότι στα δώδεκα τρισεκατομμύρια δραχμές περιλαμβάνονται και τις απολήψεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση και βεβαίως έχουν περιληφθεί η άμεση και έμμεση φορολογία, ενώ το ποσό των δύο τρισεκατομμυρίων, που ανέφερε προηγουμένως, αφορούσε μόνο την άμεση φορολογία.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ**).

Δηλαδή, φέρνουμε στο Κοινοβούλιο μη συγκρίσιμα ποσά, για να δείξουμε ότι τάχα εξαπλασιάστηκε η φορολογία, που δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα.

Τα ίδια στοιχεία περίπου σε ό,τι αφορούν τις δαπάνες. Μας κατηγορήσαν ότι υπήρξε σπατάλη αυτά τα χρόνια, δεν υπήρξε, είπαν, μείωση των δαπανών του Γενικού Κρατικού Προϋπολογισμού. Όταν κατά την περίοδο '90 μέχρι και στο '93, από το 44% φτάσαμε στο 48,6% αύξηση των δαπανών του προϋπολογισμού, ενώ τέλος του '97 είχαν μειωθεί στο 44,5% σαν ποσοστό επί του ΑΕΠ. Και βέβαια οι δείκτες ασφαλώς δεν αποτελούν ψυχρά λογιστικά στοιχεία.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κοσμάς Σφυρίου καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα στοιχεία, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύ-

θυνας Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Δεν είναι ψυχρά λογιστικά τα στοιχεία, επηρεάζουν τη ζωή των πολιτών. Όταν μιλούμε για τον πληθωρισμό, ο πληθωρισμός δεν είναι απλά ένα λογιστικό μέγεθος. Είναι ένα στοιχείο το οποίο επηρεάζει άμεσα τη ζωή των πολιτών και δεν πρέπει να παραβλέπεται ότι: έχουμε μια μείωση από το 19,2% στο 13,8% επί Νέας Δημοκρατίας 1990-1993, ενώ από το 13,8% οδηγούμαστε περίπου στο 5% το τέλος του '97 και σαφώς χαμηλότερα στο τέλος του 1998, όπως προβλέπεται με την εξέλιξη του δεύτερου εξαμήνου του 1998.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κοσμάς Σφυρίου καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα στοιχεία, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Δεν μπορεί κανείς να προβλέψει ότι υπάρχει μια σημαντική βελτίωση σε ό,τι αφορά την οικονομική σταθερότητα, άρα και τη μείωση του κόστους του χρήματος, όταν για τους δείκτες για τους οποίους μίλησε ο κ.Καραμανλής και είπε ότι βελτιώθηκαν, το 1990 μέχρι το 1993. Σε ό,τι αφορά τα επιτόκια των τραπεζικών χορηγήσεων σε μέσα ετήσια επίπεδα πήγαμε από το 29,5% επί Νέας Δημοκρατίας, στο 28,4%. Δηλαδή στην τετραετία υπήρξε μια μείωση 1,1% στα επιτόκια χορηγήσεων και κατέληξαν 28,4% στο τέλος του 1993 για να φτάσουν στο 18,5%, με δέκα δηλαδή ποσοστιαίες μονάδες μείωσης, τα επιτόκια χορηγήσεων στην περίοδο τέλος του 1993 μέχρι το 1997. Αυτό δεν είναι λογιστικά στοιχεία ψυχρά. Επηρεάζουν τη ζωή του πολίτη και την ανάπτυξη. Διότι το φθηνό χρήμα ενισχύει την εθνική οικονομία και παράλληλα δημιουργεί τις προϋποθέσεις και για περισσότερες επενδύσεις, για περισσότερη ανάπτυξη. Αρα, για καλύτερη πραγματική και όχι μόνο λογιστική σε ό,τι αφορά την Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κοσμάς Σφυρίου καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα στοιχεία, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Δεν υπάρχει άλλο περιθώριο, για ν'αναπτύξει κανείς επιχειρήματα. Αλλά όμως συνεισφέρα με μερικά στοιχεία, τα οποία αποδεικνύουν ότι υπήρξε μια σημαντική προσέγγιση, σημαντικότερη από άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στα χρόνια αυτά. Και δεν μπορεί να μηδενίζονται με τοποθετήσεις, οι οποίες συσκοτίζουν την πραγματικότητα.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Ο κ.Σιούφας έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Κύριοι συνάδελφοι, είναι απορίας άξιον –αλλά και προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση– η ευκολία με την οποία ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας κατήγγειλε πριν από λίγο διαστρέβλωση στοιχείων από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας, σε ό,τι αφορά την υπογραφή του το 1994 και το περιεχόμενο του προγράμματος σύγκλισης.

Διαβάζω, κύριοι συνάδελφοι, και για τα Πρακτικά και για την ιστορία: "Το βασικό συμπέρασμα του προγράμματος είναι ότι η ελληνική οικονομία θα ικανοποιεί όλα τα κριτήρια ονομαστικής σύγκλισης της Συνθήκης του Μάαστριχτ από το 1998. Θα είναι δηλαδή έτοιμη να συμμετάσχει στο τρίτο στάδιο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης από το 1999".

Γραφή και ανάγνωση γνωρίζουμε όλοι, κύριε Υπουργέ. Το να διατείνεσθε ότι δεν δεσμευθήκατε το 1994 με το πρόγραμμα σύγκλισης να βρισκόμαστε στην πρώτη ομάδα κρατών της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, πάει πολύ. Και να το υποστηρίζετε μέσα στην Εθνική Αντιπροσωπεία, να σας ακούει ο ελληνικός λαός από τις τηλεοράσεις, ότι αυτό δεν ήταν δέσμευση για το 1999 .

Σας διαβάζω επακριβώς τι γράφετε. Έχει την υπογραφή σας, κύριε Υπουργέ. Και είναι το λιγότερο έλλειψη σεβασμού στην Εθνική Αντιπροσωπεία, να έρχεστε και να προσπαθείτε να αποδείξετε ότι αυτό δεν αφορούσε το 1999, αλλά το 2001.

Το δεύτερο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο οποίο θα ήθελα να σταθώ στην αποψινή συζήτηση είναι στη διάλεξη περί ύβρεων που έκανε ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης και

μάλιστα αναφερόμενος στη Νέα Δημοκρατία και στον Πρόεδρό της, χαρακτηρίζοντας ιδιότητες του ίδιου και της Κυβέρνησής του ως ύβρεις. Και μάλιστα, με έκπληξη κατήγγειλε αυτήν τη συμπεριφορά.

Θα ήθελα, όμως, να πω από αυτό το βήμα, δεν ενοχλείται ο κύριος Πρωθυπουργός από τις ύβρεις που εξ επαγγέλματος Υπουργοί του απευθύνουν στη μισή κοινοβουλευτική του ομάδα με χαρακτηρισμούς απαράδεκτους; Και εξοργίστηκε από τις τοποθετήσεις περί ανεπάρκειας, περί ανικανότητας και δεν ενοχλείται όταν βλέπει εξ επαγγέλματος υβριστές να αποκαλούν Βουλευτές του κόμματός του "καραγκιόζηδες" –για να διαβάσω ορισμένες από αυτές– "αλητάμπουρες", "δεν φορούν παντελόνια", "πεμπτοφαλαγγίτες" και "γελοιούς"; Και εντυπωσιάστηκε ο Πρωθυπουργός από τις καταγγελίες για ανεπάρκεια, για ανικανότητα και για επικινδυνότητα στην άσκηση της πολιτικής από την Κυβέρνησή του και από τον ίδιο; Μάλιστα, μας ανέλυσε και την ετυμολογία της λέξεως "ύβρις".

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ουσία είναι μία. Στις 2 Μαΐου συμμετέχουν στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση –για να χρησιμοποιήσω το γνωστό– όλοι πλην Ελλήνων. Είναι ο χαρακτηρισμός αυτού που προσπαθεί να εμφανίσει ως επιτυχία η Κυβέρνηση, παρά την επιθυμία και παρά την επιταγή των συμφερόντων της.

Μας ξεπέρασαν χώρες –κι εμείς θα επιμένουμε να το αναφέρουμε– όπως η Πορτογαλία, όπως η Ισπανία –που ενετάγησαν πέντε χρόνια αργότερα στην τότε Ε.Ο.Κ.– και φτωχότερες από εμάς, όπως η Ιρλανδία. Και αυτό είναι άλλη μία απόδειξη της αποτυχημένης οικονομικής, κοινωνικής και ευρωπαϊκής πολιτικής, που ακολούθησε το Π.Α.Σ.Ο.Κ. από το 1981 μέχρι σήμερα.

Τώρα είμαστε απ' έξω και ουραγοί. Αυτό συνιστά εθνικό ναυάγιο. Και δεν φτάνει αυτό. Υποβιβαστήκαμε και μάλιστα μετ' επαίνων, όχι γι' αυτά τα οποία καταφέραμε, αλλά γι' αυτά τα οποία πρέπει να κάνουμε από τώρα μέχρι το 2000. Για όλα αυτά η Κυβέρνηση έρχεται και πανηγυρίζει μιλώντας για εθνική επιτυχία.

Το ίδιο πράγμα έπραξε όμως και με την υποτίμηση της δραχμής. Εμφανίστηκαν στην Αίθουσα και ο Πρωθυπουργός και ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας, μιλώντας για το πόσο μεγάλη επιτυχία ήταν να υποτιμηθεί το εθνικό μας νόμισμα και να γίνουν φτωχότεροι όλοι οι Έλληνες στα μέσα Μαρτίου. Και αυτό το ονόμασαν, επίσης, εθνική επιτυχία. Δεν χρησιμοποίησαν τη λέξη "υποτίμηση". Μίλησαν για προσαρμογή της δραχμής, αυτοί που την απέκλειαν.

Μάλιστα ακούσαμε πριν από λίγο τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας να μιλά για το σύστημα συναλλαγματικών ισοτιμιών, όταν στην κατάθεση του προϋπολογισμού, το δεύτερο δεκαήμερο του Νοεμβρίου του παρελθόντος έτους, ο ίδιος ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας έλεγε ότι είναι αταλάντευτη η θέση της οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης και αμετακίνητη, σε ό,τι αφορά τη σκληρή δραχμή και ότι δεν χρειάζεται, εν όψει της ένταξης της χώρας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, η ένταξη στο σύστημα συναλλαγματικών ισοτιμιών.

Πώς να σας πιστέψουμε, κύριε Υπουργέ; Πότε λέγατε αλήθεια; Τότε, ή όταν εντάξατε τη δραχμή στο σύστημα συναλλαγματικών ισοτιμιών; Το 1994, όταν λέγατε ότι η χώρα θα εκπληρώσει όλα τα κριτήρια και από 1.1.99 θα είναι στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση;

Και τώρα, που από τα πράγματα αποδεικνύεται ότι έγινε ακριβώς το αντίθετο, έρχεστε και υποστηρίζετε ότι δεν εννοούσατε αυτό. Αλλά όπως έλεγαν οι Λατίνοι, scripta manent. Τα γραπτά μένουν και θα σας καταδιώκουν ως Ερινύες.

Γιατί αποτύχαμε; Αποτύχαμε, γιατί υπήρξε αποτυχημένη η οικονομική πολιτική που ακολούθησαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ την πρώτη οκταετία 1981-1989 και από το 1993 και μετά.

Πρέπει ακόμα να σημειώσω ότι η χώρα μας πήρε πέντε μεγάλα όχι εν όψει της απόφασης που ελήφθη στις 2 Μαΐου. Πήρε πέντε όχι, γιατί δεν καλύψαμε κανένα από τα κριτήρια,

ούτε του πληθωρισμού ούτε του δημοσίου ελλείματος ούτε του χρέους ούτε της συναλλαγματικής ισοτιμίας και των μακροπροθέσμων επιτοκίων, πηγαίνοντας έτσι χαμένες οι θυσίες και οι κόποι του ελληνικού λαού και μάλιστα με φοβερές προσπάθειες όλα αυτά τα χρόνια, για να προσεγγισθεί ο στόχος να είμαστε στην ίδια ομάδα κρατών στο σκληρό πυρήνα της Ένωσης.

Τις συνέπειες αυτής της κατάστασης τις πληρώνουμε και σήμερα και θα τις πληρώνουμε για πάρα πολύ καιρό, γιατί ο ελληνικός λαός πληρώνει ακριβά το κόστος, είτε της αλλαγής του 1981 είτε του εκσυγχρονισμού του 1996. Και να σκεφθείτε ότι το 1981, που ανέλαβε τη διακυβέρνηση της χώρας το ΠΑΣΟΚ, η χώρα πληρούσε όλα τα κριτήρια του Μάαστριχτ πλην ενός, του πληθωρισμού. Αυτή είναι η επιτυχία την οποία καταφέρατε από το 1981 και μετά, κύριε Υπουργέ.

Κάνατε όμως σημαντικές αναφορές στην περίοδο 1990-1993. Είπατε ότι η περίοδος αυτή οδήγησε στο να μην πετύχουμε τους στόχους. Λέτε και εδώ πολύ μεγάλα ψέματα μπροστά στον ελληνικό λαό.

Η Νέα Δημοκρατία το 1990 παρέλαβε πληθωρισμό 22,9% και τον παρέδωσε το 1993 στο 10,8%. Μείωσε, δηλαδή, κατά δέκα εκατοστιαίες μονάδες τον πληθωρισμό.

Το χρέος των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης, που το 1990 αποτελούσε το 9,6% του ΑΕΠ, στο τέλος του 1992 μειώθηκε στο 4,2% του ΑΕΠ.

Οι εγγυήσεις του δημοσίου από 32% του ΑΕΠ το 1989 διαμορφώθηκαν στο 13,5% το 1992.

Σας αναφέρω μερικά από τα νούμερα, για τα οποία δεν θα πρέπει η Κυβέρνηση να τοποθετείται σήμερα και να προσπαθεί να βρει άλλοθι της αποτυχίας της στη μικρή περίοδο των τριών ετών που κυβέρνησε η Νέα Δημοκρατία.

Οι κίνδυνοι υπάρχουν και για το μέλλον. Και εδώ θα ήθελα να σταθώ κλείνοντας την παρέμβασή μου.

Η Κυβέρνηση με τον τρόπο που αντιμετωπίζει σοβαρά και μεγάλα ζητήματα, είτε αυτά αναφέρονται στις κρατικοποιήσεις είτε αυτά αναφέρονται στον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί το όλο σύστημα της οικονομικής της πολιτικής, προσιωπίζει σοβαρούς κινδύνους, να μην πετύχει η χώρα το στόχο να είναι το 2001 στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση και συνεπώς στη ζώνη του Ευρώ.

Θέλω να σημειώσω ότι ακόμα και αν πετύχει την οικονομική σύγκλιση, αφού δεν την πέτυχε αυτή στις 2 Μαΐου, δεν έχουν απαντήσει μέσα στην Εθνική Αντιπροσωπεία, γιατί δεν έχει υπάρξει καμία δέσμευση, εάν θα είναι με τους οικονομικούς όρους του 1998 η ένταξη το 2000, ή την ίδια ώρα θα μπουν στο τραπέζι και άλλου είδους απαιτήσεις από την πλευρά της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που θα είναι δυσμενέστερες οι συνέπειες ή η διαπραγμάτευση εκείνη την περίοδο για το μέλλον, όχι μόνο της οικονομίας αλλά και αυτών των εθνικών προοπτικών και στόχων της χώρας μας;

Σ' αυτά όμως τα ερωτήματα η Κυβέρνηση περιορίζεται να παραπέμπει στην ανακοίνωση που έγινε στις 2 Μαΐου, χωρίς να κάνει καμία άλλη αποσαφήνιση και αποκάλυψη του τι θα γίνει και ποια πράγματα θα μπουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων το 2000, όταν θα είναι η κρίσιμη ημερομηνία.

Εμείς γι' αυτό καταγγέλλουμε και την αποτυχία, γι' αυτό καταγγέλλουμε και την επικινδυνότητα της οικονομικής πολιτικής που ακολουθείτε και τις τρομακτικές ιστορικές ευθύνες τις οποίες αναλαμβάνει και η Κυβέρνηση, αλλά και προσωπικά ο ίδιος ο Πρωθυπουργός.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Αχιλλέας Κανταρτζής έχει το λόγο.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ: Κύριοι Βουλευτές, μόνιμη πλέον επωδός των τελευταίων χρόνων για την πολιτική που ακολουθεί η Κυβέρνηση, προκειμένου να δικαιολογήσει τα αντιλαϊκά μέτρα, τα οποία προωθούνται, προβάλλεται η ανάγκη να προσαρμοστεί η χώρα μας στα δεδομένα της παγκοσμιοποίησης, στα δεδομένα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, για να μη χάσει το τρένο της λεγόμενης Ενωμένης Ευρώπης.

Αποφεύγουν όμως να μιλήσουν για την ουσία, ποια είναι δηλαδή αυτή η παγκοσμιοποίηση. Μιλάνε σαν να είναι κάτι το

μυστηριώδες, και θα πρέπει υποχρεωτικά να προσαρμοστούμε σε αυτήν τη διαδικασία. Με τον τρόπο αυτό θέλουν να συγκαλύψουν το πραγματικό περιεχόμενο της, ότι δηλαδή διαμορφώνεται με τέτοιους όρους που αποβλέπουν στην καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου και ότι ακόμα οι όροι αυτοί διαμορφώνονται με πολιτικές αποφάσεις, στις οποίες έβαλε φαρδιά-πλατιά την υπογραφή της και η δική μας Κυβέρνηση. Με άλλα λόγια θέλουν στην ουσία να συγκαλύψουν τις δικές τους ευθύνες.

Ακούσαμε σήμερα τον κύριο Πρωθυπουργό να αναφέρεται στα επιτεύγματα που είχε η πολιτική την οποία ακολούθησε η Κυβέρνηση τα τελευταία χρόνια και αναφέρθηκε σε μία σειρά δείκτες της οικονομίας. Ακόμα και αν δεχθούμε ως αληθινά τα νούμερα αυτά, το ερώτημα που προβάλλει είναι τι κέρδισε ο λαός μας από αυτήν την πολιτική.

Αναφέρθηκε ο κύριος Πρωθυπουργός στη μείωση του πληθωρισμού και είπε ότι με αυτήν κέρδισαν οι εργαζόμενοι. Η πραγματικότητα όμως είναι τελείως διαφορετική. Με την πολιτική που ακολουθήθηκε όλα αυτά τα χρόνια και από τις προηγούμενες κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας, αλλά και από την Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., οι εργαζόμενοι βλέπουν χρόνο με το χρόνο το εισόδημά τους να συρρικνώνεται.

Μειώθηκε ο πληθωρισμός, αλλά με πληθωρισμό 3,7% που θα έχουμε το 1998 -αυτό προβλεπόταν πριν από την υποτίμηση της δραχμής- οι αυξήσεις που δίνονται είναι 2,5% και αυτό το ποσοστό δεν δίνεται ολόκληρο στους εργαζόμενους. Ο μόνιμος στόχος είναι η μείωση του κόστους εργασίας για την αύξηση της κερδοφορίας του μεγάλου κεφαλαίου.

Με την εφαρμογή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής, αλλά και τις συμφωνίες της GATT, του γνωστού πλέον Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, η φτώχη και η μικρομεσαία αγροτιά οδηγείται στο ξεκλήρισμα. Με την πολιτική της λιτότητας και την απελευθέρωση των αγορών χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις απειλούνται καθημερινά από το λουκέτο και τον αφανισμό, μην αντέχοντας στον άνισο ανταγωνισμό από τις μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις που εισβάλλουν ανεμπόδιστα σε όλους τους τομείς της δράσης.

Και ενώ η συντηρητική πλειοψηφία του λαού μας βλέπει διαρκώς τη θέση της να χειροτερεύει και νέα πλατιά στρώματα να σπρώχνονται στη φτώχεια και στο περιθώριο, από την άλλη με αλματώδεις ρυθμούς αυξάνουν τα κέρδη της ξένης και ντόπιας ολιγαρχίας, των βιομηχάνων, των μεγαλεμπόρων, των τραπεζιτών. Δεν χρειάζεται να αναφέρουμε στοιχεία. Αρκεί να ρίξει κανείς μία ματιά στους ισολογισμούς της περασμένης χρονιάς και τα αποτελέσματα που είχαν οι βιομηχανικές επιχειρήσεις και οι επιχειρήσεις των μεγαλεμπόρων, οι τράπεζες, για να δει πού ακριβώς πάνε τα λεφτά, που χάνουν οι εργαζόμενοι. Τα λεφτά δεν χάνονται, απλά αλλάζουν χέρια και καταλήγουν στα θησαυροφυλάκια της ξένης και ντόπιας ολιγαρχίας.

Η Κυβέρνηση διακηρύσσει την εμμονή της σ' αυτήν την πολιτική και στην προώθηση με ακόμα πιο γρήγορους ρυθμούς, για να ενταχθεί -λέει- η χώρα μας στη ζώνη του ΕΥΡΩ του 2001. Από την άλλη, ακούμε τα άλλα κόμματα της Αντιπολίτευσης, ιδιαίτερα τη Νέα Δημοκρατία και το Συνασπισμό, να κάνουν κριτική και να λένε ότι απέτυχε η Κυβέρνηση να βάλει τη χώρα μας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση και ότι έμεινε η χώρα μας έξω από την πρώτη ταχύτητα.

Όλοι αυτοί, όμως, δεν λένε κουβέντα για το τι περιμένει το λαό μας και αν ακόμα η χώρα μας πιάσει τα κριτήρια του Μάαστριχτ και συμμετάσχει στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Ακούσαμε μάλιστα σήμερα τον κύριο Πρωθυπουργό να κινδυνολογεί και να λέει τι θα περιμένει τους εργαζόμενους και το λαό μας, αν η χώρα μας δεν πάρει μέρος στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Μάλιστα αλλάζοντας παραπέρα την τοποθέτηση, έφθασε στο σημείο να μιλάει και για χρυσά κουτάλια, όταν η χώρα μας υιοθετήσει το ΕΥΡΩ και οι εργαζόμενοι θα πληρώνονται με το Ευρώ. Βέβαια θα πρέπει να είναι κανείς αφελής για να μην καταλάβει ότι, είτε με Ευρώ είτε με δραχμές, η θέση του εργαζόμενου δεν πρόκειται να βελτιωθεί.

Τα συντρίμια που άφησε πίσω της το κυνήγι των κριτηρίων του Μάαστριχτ στις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είτε είχαν κεντροδεξιές κυβερνήσεις είτε είχαν κεντροαριστερές κυβερνήσεις, τα είκοσι και πάνω εκατομμύρια των ανέργων, τα πενήντα πέντε και πλέον των ευρωπαίων πολιτών, που ζουν κάτω από το όριο φτώχειας, τα πέντε εκατομμύρια των ευρωπαίων πολιτών, που είναι άστεγοι, δείχνουν ποιους ακριβώς στόχους εξυπηρετεί αυτή η πολιτική, ότι σε τελευταία ανάλυση θύματα αυτών των επιλογών είναι οι λαοί της Ευρώπης, για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου, των μονοπωλίων και των πολυεθνικών.

Κρύβουν, αποσιωπούν από το λαό ότι με το Σύμφωνο Σταθερότητας, που υπογράφηκε στο Άμστερνταμ, αποφασίστηκε η συνέχιση αυτής της πολιτικής, της πολιτικής της λιτότητας και για τα επόμενα χρόνια. Σήμερα καλούν τους λαούς σε θυσίες, για να μη μείνουν έξω από το τρένο της Ενωμένης Ευρώπης. Αύριο θα τους καλούν και πάλι σε θυσίες, για να μη μας πετάξουν κάτω από το τρένο της Ενωμένης Ευρώπης. Ήδη στο τελευταίο συμβούλιο κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης πριν από ένα μήνα αποφασίστηκε η σύνταξη νέων προγραμμάτων σταθερότητας για τις χώρες που παίρνουν μέρος στην πρώτη ταχύτητα και νέων προγραμμάτων σύγκλισης, που θα πρέπει να υποβάλουν μέχρι το τέλος του 1998 για τις χώρες που είναι έξω από την πρώτη ταχύτητα, όπως είναι η χώρα μας. Αποφάσεις τις οποίες βέβαια δέχθηκαν με πανηγυρισμούς οι διεθνείς χρηματαγορές, οι εκπρόσωποι του χρηματιστηριακού κεφαλαίου. Και βέβαια, όταν αυτοί πανηγυρίζουν, ο λαός πρέπει να ανησυχεί για το τι πρόκειται να επακολουθήσει.

Ακούσαμε σήμερα για μια ακόμη φορά να αναφέρεται το επιχείρημα από πλευράς του Συνασπισμού, αλλά και από άλλες δυνάμεις, ότι θα έπρεπε να επιδιωχθεί η ένταξη της χώρας μας με πολιτικούς όρους στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Και το ερώτημα φυσικά είναι τι θα άλλαζε αν η ένταξη της χώρας μας γινόταν με πολιτικούς όρους. Μήπως δεν θα προωθούνταν πάλι οι ίδιες αντεργατικές και αντιλαϊκές επιλογές, που έχουν αποφασισθεί και προωθούνται στα πλαίσια της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης; Ή το πρόβλημα είναι με τι ρυθμούς θα προωθηθούν αυτές οι αλλαγές και σε πόσο χρονικό διάστημα θα πραγματοποιηθούν;

Οι δεσμεύσεις που ανέλαβε η ελληνική Κυβέρνηση με την ένταξη της δραχμής στο μηχανισμό συναλλαγματικών ισοτιμιών σηματοδοτούν μια νέα ακόμη πιο σκληρή και ολομέτωπη επίθεση. Συνέχιση της πολιτικής της λιτότητας και για τα επόμενα χρόνια, με στόχο τη μείωση του κόστους εργασίας και την εξασφάλιση ακόμη μεγαλύτερων κερδών για το μεγάλο κεφάλαιο. Ταυτόχρονα προώθηση της περικοπής των κοινωνικών δαπανών, των δαπανών για υγεία, παιδεία και τις άλλες κοινωνικές παροχές. Λήψη μέτρων για να προχωρήσουν οι αντεργατικές επιλογές στη λεγόμενη αγορά εργασίας με στόχο την ανατροπή των συλλογικών συμβάσεων, τη γενίκευση της μερικής απασχόλησης, την κατάργηση του οκταώρου και μια σειρά άλλες αντεργατικές αλλαγές. Δεσμεύσεις για αλλαγές στο σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων σε βάρος πάντα των εργαζομένων, με αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, με μείωση των συντάξεων, αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων και ουσιαστική κατάργηση της κρατικής χρηματοδότησης. Προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων των κερδοφόρων ΔΕΚΟ, δηλαδή ξεπούλημα του εθνικού μας πλούτου στο μεγάλο κεφάλαιο. Αυτές είναι μερικές από τις δεσμεύσεις τις οποίες ανέλαβε να προωθήσει η Κυβέρνηση στο αμέσως επόμενο διάστημα. Και ιδιαίτερα αρνητικές φυσικά θα είναι οι σαρωτικές αλλαγές που προωθούνται με την "Ατζέντα 2000" για την ελληνική γεωργία.

Αυτές θα οδηγήσουν σε μείωση των τιμών των αγροτικών προϊόντων, σε περικοπές των επιδοτήσεων, σε άνοιγμα των αγορών μας, που θα κατακλυσθούν από τις εισαγωγές ξένων αγροτικών προϊόντων.

Πού θα οδηγήσει αυτή η πολιτική; Στην επιτάχυνση της διαδικασίας για το ξεκλήρισμα της φτώχειας και της μεσαίας αγροτιάς.

Ακούμε πολλές φορές να λέγεται ότι η πολιτική αυτή έχει την έγκριση του ελληνικού λαού. Αν πραγματικά θέλετε να δοκιμάσετε τη θέληση του ελληνικού λαού, δεν έχετε παρά να βάλετε στην κρίση του αυτές τις συμφωνίες με τις οποίες παραχωρούνται κυριαρχικά δικαιώματα και υπονομεύεται το μέλλον του λαού μας.

Δεν βάλατε σε δημοψήφισμα τη Συμφωνία του Μάαστριχτ. Βάλτε τουλάχιστον σε δημοψήφισμα τη Συμφωνία του Άμστερνταμ. Αλλά αντί γι' αυτό, προωθείτε και πάλι την επικύρωσή της ερήμην του λαού. Και όχι μόνο αρνείσθε να ρωτήσετε τον ελληνικό λαό να πει τη γνώμη του, αλλά ταυτόχρονα μέσα από την αναθεώρηση του Συντάγματος προωθείτε τη συνταγματική δέσμευση για τη συμμετοχή της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, θέλοντας ακριβώς να προκαταλάβετε μια άλλη λαϊκή κυβέρνηση, που θα θελήσει να ακολουθήσει ένα διαφορετικό δρόμο.

Είναι φανερό ότι οι εργαζόμενοι δεν θα μείνουν απαθείς. Για να προλάβουν αυτές τις εξελίξεις και να κατοχυρώσουν την εξουσία του μεγάλου κεφαλαίου, προωθούνται νέοι κατασταλτικοί μηχανισμοί, όπως η μετεξέλιξη της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης σε στρατιωτικό βραχίονα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η ενσωμάτωση της Σέγκεν στη Συνθήκη του Άμστερνταμ και η δημιουργία της ευρωπαϊκής αστυνομίας.

Οι λαοί της Ευρώπης και ο λαός της χώρας μας δεν θα μείνουν απαθείς, θα αγωνιστούν, για να ανατρέψουν αυτές τις επιλογές για μια Ευρώπη των λαών της ισότητας και αμοιβαίας επωφελούς συνεργασίας και όχι την Ευρωπαϊκή Ένωση του μεγάλου κεφαλαίου.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ, το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών): Δεν θέλω να απαντήσω γενικά, αλλά θέλω να κάνω την εξής διευκρίνιση, την οποία δεν αντελήφθη ο κ. Σιούφας. Είπε ότι είχαμε στοχεύσει να μπούμε το 1999. Ποια είναι η αλήθεια; Στόχος του προγράμματος σύγκλισης ήταν η εκπλήρωση των κριτηρίων το 1998, το διάβασε ο κ. Σιούφας. Όταν το υποβάλαμε, υπήρχε η αντίληψη στην Ευρωπαϊκή Ένωση ότι η εκπλήρωση των κριτηρίων το έτος 1998 θα επέτρεπε ένταξη το 1999. Αυτό, όμως, ανετράπη με απόφαση του Συμβουλίου ECOFIN πριν από δύο χρόνια, σύμφωνα με την οποία, το έτος αξιολόγησης προηγείται του έτους απόφασης. Με άλλα λόγια, δεν είναι δυνατό το 1998 να ενταχθούμε με προβλέψεις του 1998, αλλά με τα απολογιστικά στοιχεία του 1997. Άρα, θα έπρεπε, για να μπούμε το 1999, να έχουμε εκπληρώσει τους στόχους με τα στοιχεία του 1997. Αυτό όμως αντέφασκε με τους στόχους του προγράμματος σύγκλισης.

Με τη νέα αυτή διάταξη των πραγμάτων, δεν μπορούσαμε με βάση το χρονοδιάγραμμα του προγράμματος σύγκλισης, δηλαδή την εκπλήρωση των στόχων 1998, να μπούμε το 1999. Έπρεπε να ακολουθήσει ένα ακόμα έτος, αυτό το οποίο συμβαίνει τώρα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ευχαριστούμε τον κύριο Υπουργό.

Κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση προ ημερησίας διατάξεως, σύμφωνα με το άρθρο 143 του Κανονισμού της Βουλής, με πρωτοβουλία του Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Δημοκρατικού Κοινωνικού Κινήματος κ. Δημητρίου Τσοβόλα, σε επίπεδο Αρχηγών Κομμάτων, με θέμα: "Η πορεία της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και ειδικότερα προς την Ο.Ν.Ε.".

Οι Βουλευτές κύριοι Κωνσταντίνος Στεφανής και Γεώργιος Τρυφωνίδης, ζητούν ολιγοήμερη άδεια απουσίας τους στο εξωτερικό.

Η Βουλή εγκρίνει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Η Βουλή ενέκρινε τις ζητηθείσες άδειες.

Έχουν διανεμηθεί τα Πρακτικά της Τρίτης 19 Μαΐου 1998

και ερωτάται το Σώμα, αν τα επικυρώνει.

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Συνεπώς, τα Πρακτικά της Τρίτης 19 Μαΐου 1998 επικυρώθηκαν.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 01.18', λύεται η συνεδρίαση για σήμερα ημέρα Τετάρτη 3 Ιουνίου 1998 και ώρα 18.00' με αντικείμενο εργασιών του Σώματος: α) συζήτηση, σύμφωνα με τα άρθρα 41Α και 148 του Κανονισμού της Βουλής,

επί της Έκθεσης τους Διαρκούς Επιτροπής Παραγωγής και Εμπορίου "Για τη Λιγνιτική Μονάδα Φλώρινας της Δ.Ε.Η." σύμφωνα με την ειδική ημερήσια διάταξη και β) λήψη απόφασης (ψηφοφορία) σύμφωνα με το άρθρο 62 του Συντάγματος, για την αίτηση άρσης της ασυλίας του Βουλευτή κ. Φοίβου Ιωαννίδη, σύμφωνα με τη συμπληρωματική ειδική ημερήσια διάταξη.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ